1597

തിരുനായിനാർ കുറിച്ചി

1597

ഒരമ്മ

JAWAHAR SMARAKA GRANTHASALA
Reg. No: 3273
KIDANAUZHI. VENGANUR P.O.

MAINA

(NOVEL)

By

THIRUNAYINARKURICHI

MADHAVAN NAIR.

Publishers:

VENUS PRESS & BOOK DEPOT

KONNI, KERALA.

Price Rs. 1-75.

1597

"മൈന"

(നോവൽ)

തിരുനയിനാർകുറിച്ചി മാധവൻനായർ

പ്രസാധകർ:

വീനസ് പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ

കോന്നി, കേരളാ.

രണ്ടാം പതിപ്പ്
കോപ്പി ആയിരം
വില രൂ. 1-75
അച്ചടി
വീനസ് പ്രസ്സ്
കോന്നി

ശ്രീ: തിരുനയിനാർകുറിച്ചി മാധവൻനായരുടെ ഏറ്റവും പുതിയതായ "മൈന" എന്ന നോവൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ അവസരംതന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് ഞങ്ങളുടെ അകമഴിഞ്ഞ കൃതജ്ഞത.

സമ്മാനാർഹങ്ങളായ പല നല്ല സിനിമകളുടെയും ഹൃദയഹാരികളായ ഗാനരചയിതാവു് എന്ന നിലയിലും മലയാള സാഹിത്യലോകത്തിലെ ഭാവനാസമ്പന്നനായ ഒരു എഴുത്തുകാരൻ എന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം സഹൃദയരായ കേരളീയരുടെ നിസ്തുലമായ അഭിനന്ദനങ്ങൾ ഇതിനോടകം നേടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഇതാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട "മൈന" സച്ഛന്ദം പാടിപ്പറന്നുവരുന്നു. അവർക്കും ഹൃദയംഗമമായ സ്വീകരണം ലഭിക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഈ ഗ്രന്ഥവും സഹൃദയരായ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പ്രസാധകർ.

JAWAHAR GRANTHASALA
Reg. No. 3278
KIDARAUZHI, VENGANUR P.O.

1

വിളഞ്ഞു കിടക്കുന്ന നെൽവയലുകൾക്കിടയിലൂടെ അവർ അതിവേഗം നടന്നുതുടങ്ങി. അസ്തമിക്കാൻ ഇനി അധികം നേരമില്ല. ഇരുട്ടുമുമ്പേ അവർക്ക് ലക്ഷ്യത്തിലെത്തണം.

സതീശ് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:— "അതാ അതുതന്നെയാണ്, ആ വീട്ട്. വേഗം നടക്കൂ..."

ദൂരെ, വിസ്തൃതമായ നെൽപ്പാടങ്ങളുടെ നടുക്ക് ഒരു കൊച്ചു കുന്ന് പ്രത്യക്ഷമായി. കൃഷിക്കാർക്ക് ഉച്ച സമയങ്ങളിൽ വിശ്രമിക്കാൻ, പ്രകൃതിയൊരുക്കിവെച്ച ഒരു കളിത്തട്ടായിരുന്നു അത്. മണൽത്തിട്ടയിൽ ആറു ദർഭകൂർപോലെ കാറ്റിലാടിക്കളിക്കുന്ന കുറെ തെങ്ങുകൾ അങ്ങിങ്ങു നില്പുണ്ട്. ഓലമേഞ്ഞ ഒന്നുരണ്ടു പുൽക്കുടിലുകളും, പന്തലിച്ചുനില്പുള്ള ഒരു പേരാലും, വക്കടഞ്ഞ ഒരു കിണറും ആണ് ആ ഗ്രാമത്തിന്റെ മാറ്റു സമ്പാദ്യങ്ങൾ.

"അക്കാണുന്ന ചെറുപ്പുരയാണോ?"

"അതേ."

"ഈ സ്ഥലങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർ നല്ല അദ്ധ്വാനശീലരാണെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രകൃതിയും അവരെ അനു

ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, സതീശന്റെ ക്ഷണം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, അതൊരു കുറവു തന്നെയാകുമായിരുന്നു. എന്തൊരു നിസ്സർഗ്ഗസുന്ദരമായ ഗ്രാമം?"

"അതാ, അതാ, അമ്മാവൻ."

അതാ ഒരാൾ, ആ കുടിലിൽനിന്നും പുറത്തുവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കയ്യിൽ ഒരു റാന്തലുമുണ്ട്. കുടിലിനു വെളിയിൽ വന്നിട്ട് ആ നീണ്ട മനുഷ്യരൂപം നാലുഭാഗത്തേക്കും കണ്ണോടിക്കുകയാണു്.

"വേഗം നടക്കൂ സണ്ണീ." സതീശ് ധൃതിക്കൂട്ടി.

"സതീശ് ഈ വരമ്പിലൂടെ ഓടിനടക്കാൻ നല്ല പരിചയം കാണും എന്നുവച്ചു്, എന്നെ ഉരുണ്ടുവീഴിക്കാമെന്നോ!"

രണ്ടുപേരും നെൽപ്പാടങ്ങൾ കടന്നു്, കുന്നിന്റെ അരികിലെത്തി.

"സതീശ് പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ, ഞാൻ വിചാരിച്ചു മൂപ്പീന്നിനു് വളരെ പ്രായമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു്."

"80 കഴിഞ്ഞു! എങ്കിലും ആ നട്ടെല്ലു് വളഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കൂ!"

രണ്ടുപേരുടേയും സംഭാഷണം പെട്ടെന്നു നിലച്ചു. ആ വൃദ്ധൻ കയ്യിലിരുന്ന വിളക്കു് താഴെ വച്ചിട്ടു്, "മൈനേ! മൈനേ!" എന്നുറക്കെ വിളിച്ചുതുടങ്ങി.

"മൈനയോ?"

"കിഴവൻ മകളെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയതായിരിക്കും!"

"മൈനയെന്നാണോ മകളുടെ പേര്!"

"അതേ!"

"ഒരു പുതിയമാതിരി പേരാണല്ലോ!"

"കണ്ടാലും അതുപോലെ അഴകുള്ള ഒരു കുട്ടിതന്നെ."

അതിനിടയ്ക്ക് കിഴവൻ അവരുടെ അടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇരുട്ടു തുടങ്ങിയിരുന്നതുകൊണ്ട് ദൂരെവച്ച് വൃദ്ധൻ ആരാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയില്ല. നെറ്റിയിൽ കൈവച്ചു കുനിഞ്ഞു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ട് വൃദ്ധൻ ഒന്നു തുള്ളിച്ചാടി.

"ആരിതു, കൊച്ചേമാനോ? ഈ സന്ധ്യാനേരത്തു്?"

മാതുമ്മാവന്റെ സംഭ്രമവും ആനന്ദവും കാണേണ്ടതുതന്നെയായിരുന്നു. വളരെ നാളത്തേക്കു ശേഷം അയാൾ കൊച്ചേമാനെ കാണുകയാണു്. അതും തീരെ അപ്രതീക്ഷിതമായി, സന്ധ്യാനേരത്തു്.

"നേരത്തെ തിരിച്ചതാ മാതുമ്മാനേ. ഇന്നുതന്നെ മടങ്ങണമെന്നു വിചാരിച്ചു വരികയായിരുന്നു. വഴിക്കു വച്ചു് കാറിനൊരു തകരാറുപററി. നന്നാക്കാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പററിയില്ല. ഇനി ടൗണിൽനിന്നു് ആളു വന്നിട്ടുവേണം ഞങ്ങൾക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ."

"അതിനിടയ്ക്കു നേരവും ഇരുട്ടി അല്ലേ? അതു കൊള്ളാം. ഏതായാലും, ഇങ്ങനെയെങ്കിലും വരാൻ തോന്നിയല്ലോ."

മാതുമ്മാൻ ഒരു കുട്ടിയേപ്പോലെ മുമ്പേ ഓടിനടന്നു. രണ്ടുപേരും അവരെ അനുഗമിച്ചു. കുടിലിനടുത്തെത്തിയപ്പോഴേക്കും അകത്തുനിന്നു് പല്ലില്ലാത്ത ഒരു പഴയ വായിൽനിന്നും രാമായണത്തിന്റെ ഈരടികൾ ഒഴുകിവരുന്നതു കേൾക്കാമായിരുന്നു.

"ശ്രീരാമാ രാമാ രാമാ
ശ്രീരാമാ രാമാ രാമാ" മാതുമ്മാൻ തിരിഞ്ഞു പറഞ്ഞു:—

"ഞാനീ വിളക്കു് ആ പാലത്തടിയേലു് തൂക്കീട്ടു വരാം. കുടിലിനുള്ളിലോട്ടു പോവിൻ. (ഉറക്കെ) നാരായണിയേ!"

കുടിലിനുള്ളിൽനിന്നും ഒരു നീട്ടിയ വിളികേട്ടു. "ന്തോ?"

"ഇങ്ങു വെളിയിൽ വായോ? ആരാ വന്നിരിക്കുന്നതെന്നു നോക്കു്!"

നാരായണി ക്രുനിക്രുനി പുറത്തിറങ്ങി വരുന്നതിനു മുമ്പേ മാതുമ്മാൻ കുന്നിന്റെ ചരിവിലുള്ള വഴിവക്കിൽ പാലത്തടിയിൽ, വിളക്കുതൂക്കിയിട്ടു ഓടിവന്നുകഴിഞ്ഞു. നാരായണിയും അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി.

"അയ്യോ, കൊച്ചേമാനോ? ഈ നേരംകെട്ട നേരത്തു്?" നാരായണിയമ്മയെ കളിയാക്കുന്ന മട്ടിൽ സതീശ് മറുചോദ്യം ചോദിച്ചു:—

"എന്താ, വന്നുകൂടേ അമ്മൂമ്മേ."

"വരാം വരാം. അല്ലേ, ഇതാരോടാ ഇപ്പറയുന്നേ?"

ആകെക്കൂടി അവിടെയൊരു ബഹളം. എത്രയോ വർഷം മുമ്പേ അവിടെനിന്നു പോയ അവരുടെ കൊച്ചുമാൻ അതാ, വന്നിരിക്കുന്നു. ആ ചരിച്ചു വെട്ടിയ ക്രാപ്പും, ചെത്തിമിനുക്കിയ മൂറിമീശയും, ഷർട്ടും പാൻറും അമ്പോ! ആളപ്പാടി വളർന്നുപോയി. ആ പാടത്തും വരമ്പത്തും അവരുടെ കൈയുംപിടിച്ച് പിച്ചനടന്ന കൊച്ചു സതീശൻ, ആ ഓമനക്കുട്ടൻ പട്ടണത്തിൽ പോയതിനുശേഷം ഒരുവരെത്രദിവസം ഒന്നു കാണാൻ കൊതിച്ചതാണു്? പക്ഷേ, എങ്ങനെ സാധിക്കും? പട്ടണത്തിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയതിനുശേഷം സതീശന്റെ കുടുംബം, വീണ്ടും, നാട്ടിൻപുറത്തു വന്നിട്ടില്ല. കിഴവിത്തള്ളയ്ക്കാണെങ്കിൽ പട്ടണം അമ്മൂമ്മക്കഥയിൽ പണ്ടു പഠിച്ചിട്ടുള്ള ഏഴുകടലിനുമപ്പുറത്താണു്.

സതീശന്റെ പിതാവിനു് ആ ഗ്രാമത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പതിനായിരപ്പറ നിലങ്ങളും ആക്കോപാട്ടം കൊടുത്തിരിക്കയാണു്. പട്ടണത്തിലെ പല കമ്പനികളുടേയും ഉടമസ്ഥനായ അദ്ദേഹത്തിനു് കൃഷിക്കായ്ങ്ങളൊന്നും നോക്കാൻ നേരമില്ല. അദ്ദേഹം അഞ്ചെട്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുവരെ നാട്ടിൻപുറത്തുള്ള ബംഗ്ലാവിൽ ക്രമേണക്രമേണ വന്നു താമസിക്കുമായിരുന്നു. നാരായണിയമ്മയുടെ അങ്ങനെയാണു് സതീശനെ പരിചയം.

സതീശനും സണ്ണിയും അവരുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു കുടിലിനകത്തേക്കു കയറിപ്പോയി. കിഴവൻ ഒരു പത്തായത്തിന്റെ പുറത്തു് പുൽപ്പായ വിരിച്ചു. സതീശൻ സണ്ണിയേയും അടുത്തു പിടിച്ചിരുത്തി. സണ്ണിക്കു്

ആ രീതിയൊന്നും അത്ര പരിചയമില്ല. അയാൾ അന്നാട്യമായി ആ ഗ്രാമത്തിൽ വരികയാണു്; സതീശനു് ഒരു കുട്ടായിട്ടു്. വലിയൊരു പരിഷ്കാരിയാണയാൾ. കിഴവിത്തള്ളയുടേയും മാതുമ്മാവന്റെയും സല്ക്കാരത്തിന്റെ രീതികൾ അയാൾക്കു പുതുമയുള്ളതായിരുന്നു. സതീശ് മാതുമ്മാനോടു ചോദിച്ചു.—

"മകൾ എവിടെ?"

"അതല്യാ ഞാൻ വിളക്കു വയ്ക്കാൻ കൊണ്ടുപോയതു്. കുന്നിനകത്തെ വരുമ്പോൾ ഇക്കരെ വിളക്കിരിക്കുന്നതുകണ്ടു സ്ഥലം മനസ്സിലാവും. അവളിപ്പോ ഒരു നെയ്ത്തുശാലയിപ്പഠിക്കാൻ പോണു. ചന്തു പോയിട്ടൊണ്ടു് കുട്ടിക്കൊണ്ടുവരാൻ..."

"മടങ്ങിവരാൻ വൈകുമോ?"

"ഇല്ല. ചെലപ്പോ മോന്തിയാവും. ചന്തുതന്നെയാ എന്നും ചെന്നു വിളിച്ചോണ്ടുവരുന്നതു്. അവനുള്ളതുകൊണ്ടു് എനിക്കൊരു ഭയോമില്ല"

"അതു ശരിയാ. ഏതിരുട്ടിനോടും മല്ലിടാൻ കരുത്തുള്ളോൻതന്നെയാ ചന്തു" സതീശ് സമ്മതിച്ചു. മാതുമ്മാൻ തുടർന്നു:—

"എന്നും ഈ വയലിലും വെള്ളത്തിലും കിടന്നു മടുച്ചാമതിയോ? അവളു വല്ലോം പഠിക്കട്ടെന്നു..."

"നന്നായി, നെയ്ത്തുശാല എവിടെ?"

"അടുത്തുതന്നെ. പാടത്തിനക്കരെയുള്ള മൈതാനത്തിനും അങ്ങേ കുന്നിൻറക്കപ്പുറം."

നാരായണി പെട്ടെന്നൊരു കാര്യം ഓർമ്മിച്ചു.

"കൊച്ചുമാന്മാക്ക് അത്താഴം?"

കിഴവൻ പെട്ടെന്നുണർന്നു.

"ഉള്ളതാ, ഞാനപ്പുറത്തൊട്ടൊന്നു ചെല്ലട്ടെ കുഞ്ഞേ"

"ആരാ ഈ മാതുമ്മാൻ?"

* * *

മാതുമ്മാവന്റെ ചരിത്രമാണെങ്കിൽ കുറേയധികം പറയാനുണ്ട്. സത്യശനല്ല ആ മാതുലപദവി അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയതു്. നന്ദിയുള്ള നാട്ടിൻപുറത്തുകാർ തന്നെ.

മാതുമ്മാനു് ഇന്നു് 80 വയസ്സു കഴിഞ്ഞുവെന്നു നേരത്തേ പറഞ്ഞല്ലൊ. അദ്ദേഹം ജനിച്ചതും വളർന്നതുമെല്ലാം ആ പാടത്തിൻകരയിലാണു്. കൃഷിപ്പണിയെക്കാളും വള്ളമൂന്നുന്ന തൊഴിലിനാണു് അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതലിഷ്ടം. കാരണമുണ്ടു് കൊച്ചു കോതയാറിലെ കടത്തു നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കവേയാണു് അയാൾക്കു ചന്തുവിനെ ലഭിച്ചതു്.

ഒരു കള്ളക്കർക്കടകമാസം. തകർത്തുവച്ചു മഴപെയ്യുകയാണു്. നദിയുടെ ഇരുകരയും കവിഞ്ഞൊഴുകുകയാണു വെള്ളം. കുടിലുകളും മരങ്ങളും മൃഗങ്ങളും ഒഴുകിപ്പോകുന്നുണ്ടു്. കൂട്ടത്തിൽ ഒഴുക്കത്തുവന്ന ഒരു വീടു് മാതുമ്മാന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. മാതുമ്മാൻ ആ വീടിനെ കരയിലേക്കു പിടിച്ചടുപ്പിച്ചു. ഏഴു വയസ്സുള്ള ഒരു ആൺകുട്ടി മാത്രം ആ കുടിലിനകത്തുണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛൻ

നോ, അമ്മയോ, മറ്റു ബന്ധുക്കളോ ആരെന്നറിയാതിരുന്ന ആ കിടാവിന്റെ എല്ലാം അന്നുമുതൽ മാതുമ്മാനായിത്തീർന്നു.

നാരായണിയമ്മ ചന്തുവിനെ സ്വന്തം മകനെപ്പോലെ വളർത്തി. മാതുമ്മാൻ ചന്തുവിന്റെയും മൈനയുടേയും കഥ മറ്റുള്ളവരെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ നാരായണിയമ്മ പരാതിപ്പെട്ടും:—

"ഇങ്ങേരു് എല്ലാരടേം കഥ പറയും! നാരായണിയമ്മയെ മാത്രം വിട്ടിട്ടു്."

അതും ഒരു ദുഃഖത്തിന്റെ കഥയായിരുന്നു. അവരുടെ ഭർത്താവായ വേലുമൂപ്പർ ഒരിക്കൽ ഓണക്കാവിലു് കച്ചവടത്തിനു പോയതായിരുന്നു. മടങ്ങിവന്നതു് കട്ടത്ത മലംപനിയുംകൊണ്ടാണു്. മാതുമ്മാൻ ക്ലട്ടുകാരന്റെ സുഖക്കേടു് മാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചു. പറ്റിയില്ല. ഒടുവിൽ, കരഞ്ഞു ബോധംകെട്ടു് നാരായണിയെ ക്ലട്ടുകാരന്റെ കയ്യിൽ ഏല്പിച്ചിട്ടു് വേലുമൂപ്പർ ലോകംവിട്ടുപോയി.

"ആരോരുമില്ലാത്ത മാതുവിനു് ഒരു ഒടപ്പന്നോളെ കൊണ്ടു തന്നതാണു ദൈവം."

മാതുമ്മാൻ അന്നുമുതൽ നാരായണിയുടെ താമസം തന്റെ കുടിലിലേക്കു മാറ്റി. സഹോദരീനിർവ്വിശേഷമായ സ്നേഹത്തോടെ അവരെ സംരക്ഷിച്ചു.

ചന്തുവിനു് ലഭിച്ചു് രണ്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടാണു് മൈനയെ അവർക്കു ലഭിച്ചതു്. തൃശ്ശൂർപൂരം തകർത്തു പിടിച്ചു നടക്കുകയായിരുന്നു. മാതുമ്മാനും നാരായണിയും ചന്തുവിനേയും കൊണ്ടു് പൂരം കാണാൻ പോയി. വെടി

കെട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾ "ആന വരുന്നേ" എന്ന് ആരോ ക്രുദ്ധത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. പിന്നെ ആ ക്രുദ്ധത്തിലുണ്ടായ "പുകി"ലൊന്നും പറയാൻവയ്യ. ആ ബഹളത്തിനിടയിൽ ചന്തു അവരുടെ കയ്യിൽനിന്നും തെറിച്ചുപോയി. നാരായണിയമ്മയും മാതുമ്മാനും നന്നേ പരിഭ്രമിച്ചു. അറിവുള്ള എല്ലാ പരദൈവങ്ങൾക്കും തൂക്കവും വഴിപാടുകളും നേർന്നതിന്റെ ഫലമായി അവർക്ക് ചന്തുവിനെ തിരിച്ചുകിട്ടി.

ചന്തു ഒരാലിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരിക്കയാണു്. അവന്റെ മുമ്പിൽ തുണിത്തുണ്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ ഒരു വിശേഷസാധനം കിടക്കുന്നു. അവൻ അതിനെ കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്താണാ സാധനം? രണ്ടു വയസ്സായ ഒരു കൊച്ചുപെൺകുട്ടി. ആരാണു് ആ കുട്ടിയെ അവിടെ കിടത്തിയിട്ടു പോയതു്?

അതും ദൈവംതന്ന ഒരു നിധിയാണെന്നു് അവർ നിശ്ചയിച്ചു. അരികിലെങ്ങും അന്വേഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അതിന്റെ അച്ഛനമ്മമാരെ കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. തിരിച്ചുപോന്നപ്പോൾ അവർ ആ പെൺകിടാവിനെയും കൊണ്ടുപോന്നു. ആ കുട്ടിയാണു മൈന! അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ കുടുംബം ആ പുഴവരമ്പിലെ കുന്നിൻപുറത്തു വളർന്നുവന്നു. പരസ്പരം ജാതിയോ മതമോ അന്വേഷിച്ചില്ല. എല്ലാപേരെയും തന്റെ സ്വന്തം സമ്പാദ്യമാണെന്നു കരുതി മാതുമ്മാൻ സംരക്ഷിച്ചു.

2

പാടത്തിന്റെ അങ്ങേ വരമ്പിലൂടെ ചന്തുവും മൈനയും നടന്നുവരികയാണു്. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഒന്നുപോലെ ആകർഷകത്വം തികഞ്ഞിരുന്ന ഒരു വികൃതിപ്പെണ്ണാണു് മൈന. കൊഞ്ചിക്കഴഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള അവളുടെ സംസാരം കണ്ടിട്ടാണു് മാതുമ്മാൻ അവൾക്കു 'മൈന' എന്നു പേരുകൊടുത്തതു്. ചന്തുവിനും അവൾക്കും ഒരേഴുവയസ്സിന്റെ വ്യത്യാസം വരും. ചന്തുവിനു് ഇരുപത്തിയഞ്ചുവയസ്സു് പ്രായമുണ്ടു്.

നെഞ്ചുവിരിഞ്ഞു ദൃഢാവയവങ്ങളാ
അഞ്ചടിയോളമെകരമായി.....

ഒരു ക്രൂരന്റെ ശരീരമാണു് ചന്തുവിന്റേതു്. പക്ഷേ ചന്തു എത്രതന്നെ ശക്തിമാനായിരുന്നാലും ആ തെറിച്ച പെണ്ണിന്റെ മുന്നിൽ തോല്ക്കുകയാണു പതിവു്.

"നീയിവിടെ ഈ പൂത്തമരങ്ങളെല്ലാം നോക്കി പാടിക്കൊണ്ടു നില്ക്കൂ"!"

"അയ്യോ, എന്റെ ചേട്ടനു് കണ്ണിനു് എന്തോ പറ്റി?"

"രോഗം നടന്നില്ലേൽ ഞാനിവിടെ വിട്ടിട്ടുപോകും"

"അയ്യോ! പേടിച്ചുപോയ്!"

"ആങ്ഹാ! എന്നാൽ നീയിടെ നില്ല്."

"ഞാമ്പോണു. അമ്മാമനെ ഇങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞയയ്ക്കാം."

"അയ്യോ, ചേട്ടാ പോകരുതേ! ഞാനും....."

"പിന്നെ എളുപ്പം നടക്കു!"

"ചേട്ടാ....."

ചന്തുവിനു കോപം വന്നു.

"നടക്കു പെണ്ണേ! എനിക്കു ദേഷ്യം വരും!"

"പേടിപ്പിക്കരുതേ!"

"നിയൊരു കുസൃതിക്കുടുക്കയാ."

"സമ്മതിച്ചോ?"

"സമ്മതിച്ചു! നടക്കു."

"നടക്കാം."

"പിന്നെ നടക്കു....."

"നടക്കാമെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ"

"ഞാൻ തോറ്റു നിന്നെക്കൊണ്ടു!"

"സമ്മതിച്ചോ?"

"ആയിരം വട്ടം സമ്മതിച്ചു."

"അതാ, കണ്ടോ ചേട്ടാ....."

"എന്തോന്നു?"

"ആ കുളത്തിന്റെ നടുക്കൊരു ആമ്പല്!"

"അതവിടെ നില്ക്കട്ടെ. നിനക്കെന്തുവേണം?"

"അതെനിക്കു പറിച്ചു തരുമോന്നു്?"

"അതിനൊന്നും ഇപ്പം നേരമില്ല."

"അല്ലാതെ, പേടിയാവുന്നൊന്നു് പറയല്ലു്!"

"ഓ! പേടി! ഇതുപോലെ, ഒരു നൂറു കൂളം ഞാൻ ഓറച്ചാട്ടത്തിൽ നീന്തും."

"പിന്നെന്താ നേരമില്ലാന്നു പറഞ്ഞേ?"

"നേരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ."

"അല്ല! ഞാൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരിക്കും."

"അയ്യോ, മൈനേ! നീയിതിനിടയ്ക്കു്....."

"വേണ്ട. ചേട്ടനിഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട."

"വേണം, ഞാനതു കൊണ്ടുവരാം."

"വേണ്ടെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്?"

"പിണങ്ങിയാണോ?"

"ഞാൻ പിണങ്ങിയാ ചേട്ടനെന്താ?"

"മൈനേ! നീ പറയുന്നതെന്തെങ്കിലും ഞാൻ അനുസരിക്കാതിരുന്നിട്ടുണ്ടോ?"

"ഞാൻ എന്തു പറഞ്ഞാലും, അപ്പോഴെല്ലാം തടസ്സമല്ലാതെ ചേട്ടൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?"

"പറയുന്നതു് നടപ്പുള്ള കായ്വുംക്രുടെയായിരിക്കണം."

"ഇതു നടപ്പില്ലാത്ത കായ്വുമാണല്ലേ?"

"തക്കുത്തരം പറയാനു നിന്റെ നാക്കു വല്ലാത്തതാ.....ഈ വികൃതിക്കു് ഇന്നാകട്ടെ.....അമ്മാവനോടു പറഞ്ഞു്....."

"പറഞ്ഞു്.....?"

"നിങ്ങന ഒരു മുറിയിലിട്ടു പൂട്ടി....."

"പൂട്ടി?.....ങേ! അതിനൊന്നും നടപ്പില്ല."

"എന്തു്?"

"ഞാൻ കയ്യിൽ കിട്ടിയാലല്ലേ?"

"നീയെന്താ പറന്നുകളയുമോ?"

"അതേ!"

"നീയെവിടെ പറന്നുപോയാലും, ഈ ചന്തു അവിടെവന്നു് നിന്നെ പിടിച്ചു തിരിച്ചു് ഈ കൂട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നടയ്ക്കും.

"എന്നാ കാണാം!"

"കാണാം!"

അങ്ങനെ പരസ്പരം ഓട്ടപ്പന്തയംവച്ചു് രണ്ടുപേരും കൂടിലിന്റെ നടയിലെത്തി. വഴക്കു് അവിടെവച്ചും അവസാനിച്ചില്ല. മൈനയെ അവിടെക്കൊണ്ടാക്കിയിട്ടു ചന്തു പോകാൻ ഭാവിക്കയാണു്. മൈന അയാളുടെ കൈയ്യിൽ കടന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഉറക്കെ വിളിച്ചു. "അപ്പൂപ്പാ! ഓടിവരണേ! ഇതാ....."

"കൈവിടു പെണ്ണേ! നീയിന്നു വല്ലതും മേടിക്കും."

"എന്നാ അതുതന്നെ കാണട്ടെ (ഉറക്കെ) അപ്പൂപ്പാ!"

കിഴവൻ അകത്തുനിന്നു വിളികേട്ടു.

"എന്താ മക്കളേ! വഴിയിൽ നിന്നു ചണ്ടി?"

"ഇതാ, കണ്ടോ അപ്പൂപ്പാ! ചേട്ടൻ ഇഷ്ടിൽ എവിടെയോ ഇറങ്ങിപ്പോണെന്നു."

"എങ്ങും പോണ്ട. ഇങ്ങോട്ടു വരിൻ."

മൈന ജയഭാവത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു കൈകൊട്ടിക്കൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടി. ചന്തു അവളുടെ ചെവിക്കു കടന്നുപിടിച്ചു. അയ്യോ എന്നു് അവൾ നിലവിളിച്ചു അതിനകം കിഴവൻ വെളിയിൽ ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ചന്തു അവളുടെ ചെവിയിലെ പിടുത്തംവിട്ടു മാറി. അവൾ അപ്പൂപ്പനോടു പരാതിപ്പെട്ടു.

"ചന്തു! നീയിപ്പോൾ എങ്ങോട്ടു പോകയാണു്?"

"ആ കുന്നിൻചരിവിലു് ഒരു മരം വീണു കിടപ്പൊണ്ടു്!"

"നോക്കണമപ്പൂപ്പാ! ഈ മുട്ടൻ തടി മുഴുവനും ചേട്ടൻ, എന്നോടു പന്തയം വച്ചിട്ടു് തനിച്ചു് എടുത്തോണ്ടു വന്നതാ!"

നാരായണിയമ്മയും പുറത്തുവന്നു.

"അയ്യോ! ഈ ഒരു മരം മുഴുവനും നി തനിച്ചു് എടുത്തോണ്ടുവന്നോ? ഹതു കൊള്ളാം!"

അവർ മൂക്കിൽ വിരൽവച്ചുപോയി.

"ഇതെന്റെ ഒറ്റ തോളിനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇനിയും അവിടെ ഒരു മരംകൂടെ കിടപ്പുണ്ടു്."

"അവിടെ കിടന്നോട്ടെ.....നിയിങ്ങുപോരെ."

മൈന ഇടയ്ക്കു കയറി പറഞ്ഞു.

"ഈ ചേട്ടന്റെ ഒരു കഥ കേൾക്കണ്ടോ അപ്പൂപ്പനു?.....മൈന, ചന്തുവിന്റെ മുഖത്തു് ഓട്ടക്കണ്ണെറിഞ്ഞു

"എടീ പെണ്ണേ! നിന്നെ ഞാൻ....." ചന്തു കണ്ണിറുക്കി. അവൾ തുടർന്നു. "ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തേക്കാം. ഈ ചേട്ടൻ ഇന്നൊരു പൊട്ടക്കിണറിലെടുത്തുചാടി!"

"ങേ? ഒള്ളതോ?" കിഴവൻ അമ്പരന്നുപോയി.

"തന്നെയപ്പൂപ്പാ! ആരാണ്ടോ പറഞ്ഞു, അതിലൊരു കൊച്ചുകുട്ടി വീണെന്നു്. ഇങ്ങോട്ടു പോരും വഴിക്കാ. പറഞ്ഞുകേക്കാത്ത താമസം, ചേട്ടൻ അതിലെടുത്തൊരു ചാട്ടം!"

"കുട്ടിക്കെന്തുപറ്റി?" സംഭ്രമപൂർവ്വം കിഴവൻ തിരക്കി. മൈന തുടർന്നു.

"കുട്ടി ചത്തില്ല. പക്ഷേലു് ഈ ചേട്ടൻ മടയനല്ലേന്നു പറയണമപ്പൂപ്പാ..... ആ കുട്ടിടപ്പൻ ഒരു പത്തുരൂപാ നോട്ടെടുത്തു കൊടുത്തപ്പോ, അതു കാണാത്തമട്ടിലു് ഈ ചേട്ടൻ തിരിഞ്ഞൊരു നടത്തം!"

ചന്തു അഭിമാനവിജൃംഭിതനായി!

"ഹും.....എന്റെ പട്ടി മേടിക്കും ആ രൂപാ! ഞാൻ പണത്തിനുവേണ്ടിയല്ല കിണറ്റിൽ ചാടിയതു്. അതങ്ങു വച്ചേര്." "

ചെയ്തതൊക്കെ കണക്കായിപ്പോയി. മാതുമ്മാൻ സമ്മതിച്ചു. ചന്തു! ഒരു കായ്യം മാത്രം നീ മനസ്സിലോർത്തോണം. ആപത്തുകളിൽ ചാടരുത്.

"ഇനീം കേക്കണോ അപ്പൂപ്പാ! ഇങ്ങോട്ടു പോരുമ്പം....."

ചന്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള പരാതികൾ ഒട്ടധികം അവർക്കു പറയാനുണ്ട്. രാവിലെ അങ്ങോട്ടു പോകുമ്പോൾ നടന്ന ഒരു സംഭവമാണു്. നാലുപേർ ചേർന്നു് ഒരു മരം മുറിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ചന്തു ഓടിച്ചെന്നു്, ആ മരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽ ചേർത്തൊരു പിടി. അവന്റെ ശക്തികൊണ്ടായിരുന്ന ആ മരം മുറിഞ്ഞു വീണതു്.

കുത്താൻവന്ന ഒരു കാളയുടെ രണ്ടു കൊമ്പുംചേർത്തു പിടിച്ചു് അവനതിന്റെ തല തിരിച്ചുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടു് ആ കാളയുടെ ഉടമസ്ഥൻ അവനെ വഴക്കു പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ മലവെള്ളപ്പാച്ചിലിൽക്കൂടെ ആ കുടിലിൽ കയറിയ ആ മനുഷ്യശിശു മരണഭയമില്ലാത്ത ഒരു മഹാ സാഹസികനായി വളരുകയാണു്. ശരിയാണെന്നു തനിക്കു തോന്നുന്ന ഏതു കായ്യത്തിനുവേണ്ടിയും ചന്തു എടുത്തുചാടും. യുവസഹജങ്ങളായ യാതൊരു ചപലവികാരങ്ങൾക്കും അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. മാതുമ്മാൻ അവന്റെ ദൈവം. നാരായണിയമ്മച്ചി അവന്റെ അമ്മ.....മൈനയെ അവൻ വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അവളുടെ കുസൃതികളിൽമാത്രമേ അവൻ തോറ്റിട്ടുള്ളൂ.

"അതൊക്കെയിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളകത്തു കയറിന്ന്. .....അതാ, അവിടെ ആരെല്ലാം ഇരിക്കണെന്ന നോക്കിന്ന്!"

മൈന കടിഞ്ഞിനകത്തു കയറിയപാടേ ലജ്ജിച്ച് അറച്ചു നിന്നുപോയി. അയ്യോ, ഇവിടെ വിശേഷിച്ച്?

സതീശ് അവളെക്കണ്ടു മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:- "വിശേഷിച്ചാരുമല്ല. ഞങ്ങൾതന്നെ."

സതീശനെ അവൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തിരിക്കുന്ന ആ മറേറയാൾ ഒരപരിചിതനാണല്ലോ.

"ങാ, ഇനി അത്താഴം കഴിഞ്ഞിട്ട്." മാതുമ്മാൻ ചന്തുവിനോടു പറഞ്ഞു:—

"ചന്തു! കൊച്ചേമാന്മാക്ക് കരിക്കും പഴവുമാ ഇന്നത്തെ ആഹാരം. ഒരു നാലഞ്ചു കരിക്കിനെന്തോന്നു വഴി?"

"ഇതാ, ഇപ്പോ കൊണ്ടത്തരാം"

ചന്തു പുറത്തിറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. നാരായണിയമ്മ പുറകേ വിളിച്ചു. "ഒരു ചകരിച്ചൂട്ടെങ്കിലും കയ്യിലെട്ടക്കാതെ, പറയുംമുമ്പേ ഇറങ്ങിയോടിയാലോ?"

"ചൂട്ടോ, അവനോ? അവനിപ്പോ വരും!"

ഇരുട്ടിനോടിരുട്ടു യോജിക്കും! ചന്തുവിനെക്കുറിച്ച് ആരും ഭയപ്പെടാനില്ല. നാരായണിയും മാതുമ്മാനുമൊക്കെ കൊച്ചേമാന്മാക്ക് അത്താഴം തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ

ബദ്ധപ്പെട്ടകയാണു്. സണ്ണി മൈനയെ ഉളിഞ്ഞുനോക്കിയിട്ടു് സ്നേഹിതനോടു പറഞ്ഞു:—

"സതീശ്! പറഞ്ഞതു് എത്രയോ പരമാർത്ഥം. യഥാർത്ഥമായ സൗന്ദര്യം കാണണമെങ്കിൽ ഈ നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിൽത്തന്നെ വരണം!"

"എന്താണിപ്പോൾ പെട്ടെന്നൊരു ഭ്രമോദയം?"

"നോക്കൂ..... കൃത്രിമത്വം ലേശവും തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത നാടൻ പെൺകുട്ടി! നല്ല അഴകും, മിഴിവും, ആഹ്ലാദശീലവുമുള്ള മൈനപ്പെ....."

"കിഴവൻ അത്ര താലോലിച്ചാണു മകളെ വളർത്തുന്നതു്!"

സണ്ണി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

ചന്തുവും ഇവളും അടുത്തടുത്തു നിന്നപ്പോഴേ ആ അന്തരം മനസ്സിലായുള്ളൂ."

"എന്താണു്?"

"നിലാവും നിഴലും പോലെ....."

"മൂപ്പക്കു് ഇവനിൽ ഒരു കണ്ണുണ്ടു്."

"എന്തു്?"

"ചന്തുവിനെക്കൊണ്ടു് ഇവളെ കെട്ടിക്കണമെന്നാ മൂപ്പരുടെ മോഹം."

"ചന്തുവോ?"

"എന്താ?"

"ചന്തുവാണോ ഇവളെക്കെട്ടുന്നതു്?" സണ്ണിയുടെ സ്വരത്തിൽ ഒരു ശങ്ക സ്ഫുരിച്ചിരുന്നു.

"എന്താ നിങ്ങൾക്കു സംശയം?"

സണ്ണി വിഷയം മാറ്റാനെന്നോണം സ്വരം മാറ്റി.

"ഇല്ല; ഒന്നുമില്ല. ചന്തുവാണോ ഇവളെ കൊട്ടാരത്തിലെന്നാലോചിച്ചുപോയി. അതുത്തോളം അന്തരം അവർക്കുതമ്മിലുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞുപോയതാ."

"അതു സാരമില്ല സണ്ണീ! വൃദ്ധന്റെ അഭിപ്രായമാണു് ഇവരുടെ വേദവാക്യം."

അതിനകം രണ്ടു തോളിലും രണ്ടു മുട്ടൻ കരിക്കിൻകുലകളുമായി ചന്തു അവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

"അത്താഴം തയ്യാറായി."

3

മൈന ആകപ്പാടെ അമ്പരന്നുപോയി. അവളെ ന്താണു കേറിക്കിടന്നതു്! പട്ടണത്തിൽ പത്തും ഇരുപതും നിലകളുള്ള കെട്ടിടങ്ങളുണ്ടെന്നോ? രണ്ടുനിലക്കെട്ടിടങ്ങൾപോലും അവളെ അത്ഭുതം ജനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. അപ്പോൾ ഇരുപതു നിലയുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ എങ്ങിനെയിരിക്കും? ആ മേലേ കാണുന്ന ആകാശത്തിനേയും തുളച്ചുകൊണ്ടു് അതിനങ്ങേപ്പുറത്തു തലയുയർത്തിനില്ക്കുന്ന വെൺമാടങ്ങൾ ഒന്നു കണ്ടെങ്കിൽ.....

"ങാ, അങ്ങനെയുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ എന്റേറമാണു് പത്തുപതിനഞ്ചെണ്ണമുണ്ടു്." ജോയിമാസ്റ്റർ തന്റേറമാനായ സണ്ണിയുടെ പ്രതാപങ്ങളെപ്പറ്റി വർണ്ണിക്കുകയാണു്. ലൂസിയും ആവക കാര്യങ്ങൾ ആദ്യമായി കേൾക്കുകയാണെന്നു തോന്നും. അവൾ ഇടയ്ക്കു ചോദിച്ചു:—

"അതിരിക്കട്ടെ മാഷ്പോരേ! ഇത്രേം പൊക്കമുള്ള ആ മട്ടുപ്പാവിന്റെ മോളീന്നു്, പെട്ടെന്നു റോഡിലാട്ടോ ന്നിറങ്ങണമെങ്കിൽ എന്താ ചെയ്യ?

"ങാ! അതൊരു ടിഗ്ഗാണു്. തട്ടിന്മോളിലു് ഒരു സിച്ചുണ്ടു്. അതേലോട്ടു് ഒന്നമത്തിയാമതി ടപ്പാന്നു താഴോട്ടു പോരും!"

"ആങ്ങാഹാ! അതുകൊള്ളാമല്ലോ. കോണിപ്പടി കയറുകേം ഇറങ്ങുകേം....."

"വേണ്ട"

"അതുകൊള്ളാം."

ലൂസി മൈനയെത്തിരിഞ്ഞുനോക്കി ഗൗരവപൂർവ്വം പറഞ്ഞു. "ങാ, മൈനേ! ഇതാ, നിന്റെ മുമ്പിൽ രണ്ടു കായ്ങ്ങളുണ്ട്. ഏതാണു വേണ്ടതെന്നു നീതന്നെ തെരഞ്ഞെടുക്കണം. ഇതുപോലെ പരിഷ്കാരങ്ങളും സുഖവുമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുചെന്നു താമസിക്കുകയോ, ഈ ഓണംകേറാമൂലയിൽ കിടന്നു നരകിക്കുകയോ?.....

"വെറുതെയങ്ങു ചെന്നു താമസിക്കാനാണോ?" മാഷ്ടർ ഒന്നുകൂടി ക്ലൂട്ടിച്ചോദ്യിച്ചുകൊടുത്തു.

"ഇതിനെറയെല്ലാം ഉടമസ്ഥയായി.....എന്നു ക്ലൂടെപ്പറയണം!"

"അതെ അതിനു്, ഒന്നാമതു നിന്റെ സമ്മതമാണറിയേണ്ടതു്!"

"മൈനയുടെ മുഖം ചിന്തകൊണ്ടു മങ്ങി. അവൾ ആദ്യമായി ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണു്. പക്ഷേ, ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ട കായ്മെന്താണു്"

അവൾ അവളുടെ അപ്പൂപ്പനേയും മറവുള്ളവരേയും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് സണ്ണിയുടെ സഹധർമ്മിണിയായി സുന്ദരമായ നഗരത്തിൽചെന്നു താമസിക്കണം.

സതിശനും സണ്ണിയും മാതുമ്മാന്റെ കൂടിലിൽനിന്നു പോയതിനുശേഷം ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം സണ്ണി വീട്ടുമുറ്റ

കയായിരുന്നു. മൈനയുടെ ദർശനം അയാളുടെ മനഃശാന്തിയെ നിശ്ശേഷം തകർത്തുകളഞ്ഞു. അഴകൊഴുകുന്ന ആ ഗ്രാമീണബാലികയെ സ്വായത്തമാക്കാനുള്ള പല വഴികളും അയാളാലോചിച്ചു. മാതുമ്മാൻ വെറും പാവമാണെങ്കിലും മകളുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ ജാഗ്രൂകനാണു്. ചന്തു അവളെ കണ്ണിന്റെ ഇമപോലെ കൊണ്ടുനടന്നു. അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽനിന്നും അവളെ വിടർത്തിയെടുക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഒന്നുമൊന്നുമറിയാത്ത ആ പെൺകുട്ടിയെ തരംപോലെ കയ്യിൽകിട്ടുമെങ്കിൽ മയക്കി വശപ്പെടുത്താമായിരുന്നു.

സതീശന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അതിനെതിരാണു്. അയാൾ മാതുമ്മാനെ അത്ര നിസ്സാരമായിട്ടല്ല കണക്കാക്കുന്നതു്. സ്വന്തം മാതുലനോടെന്നവണ്ണം അയാൾ ആ വള്ളക്കാരനെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. മൈനയെ സഹോദരിയെപ്പോലെയും! സതീശനറിഞ്ഞാലും തന്റെ ആഗ്രഹപൂർത്തി അസാദ്ധ്യമായിത്തീരും. അതുകൊണ്ടു് സണ്ണി ഒരു പുതിയ പ്രയോഗം ആലോചിച്ചുറച്ചു.

ജോയിമാസ്റ്റർ സണ്ണിയുടെ ഒരു ഇടപാടുകാരനാണു്. തരംകണ്ടതുപോലെ സംസാരിച്ചു് ആളുകളെ മയക്കിയെടുക്കാൻ അയാൾക്കു പ്രത്യേകം സാമർത്ഥ്യമുണ്ടു്. മൈന ഇപ്പോളൊരു നെയ്ത്തുശാലയിൽ പഠിക്കാൻ പോവുകയാണല്ലൊ. ആ നെയ്ത്തുശാല നടത്തുന്ന ലൂസിയെ അല്പം നാണയങ്ങൾകൊണ്ടു് വശപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. ലൂസിയും മാഷ്ടരുംകൂടെ മൈനയെ പറഞ്ഞിളക്കിയാൽ കാര്യം പറഞ്ഞിരിക്കും.

ആ ചിന്താഗതി ഏതാണ്ടു ശരിയായിത്തന്നെ ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. ജോയിമാസ്റ്ററും ലൂസിയും ചേർന്ന് മൈനയെ സൂത്രത്തിൽ വശപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

പട്ടണത്തിലെ പരിഷ്കാരമോടികളും പറഞ്ഞു കേട്ടപ്പോൾ മൈനയുടെ ഹൃദയം ആശകൊണ്ടുനിറഞ്ഞു. സണ്ണിയുടെ പ്രതാപങ്ങളും അവളെ അതിശയിപ്പിച്ചു. അയാളും അവളിൽ ഭ്രമിച്ചിരിക്കയാണു്. അവൾക്കു വേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കയാണു്. അവളൊന്നു മൂളിയാൽമതി...നാളെമുതൽ അവളൊരു റാണി. ആ നശിച്ച നാട്ടിൻപുറത്തെ ചെറുകുടിലിൽ നിന്നു് ഇരുപതുനില കെട്ടിടങ്ങൾക്കു മുകളിൽ കയറി അവളും നക്ഷത്രങ്ങളോടു സംസാരിക്കും.

സണ്ണിക്കു നഗരത്തിൽ അനവധി മണിമേടകളുണ്ടു്. എത്രയോ എസ്റ്റേറുകളുണ്ടു്. പുതിയമാതിരി കാറുകളും പട്ടത്താ, പന്ത്രണ്ടോ ഉണ്ടു്. അയാൾ നടക്കുന്നതും കിടക്കുന്നതുമെല്ലാം പൊന്നിന്റെ പുറത്താണു്. പരിചാരകന്മാരുടേയും മറ്റും കണക്കാണെങ്കിൽ അസംഖ്യം എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽമതി

അവയുടെയെല്ലാം നാളെമുതലുള്ള അവകാശി അവൾമാത്രം. അവളുടെ 'ഉം' എന്നുള്ള ഒറ്റ മൂളലിൽ ആ സ്വർഗ്ഗസാമ്രാജ്യം മുഴുവൻ അവളുടെ മടിയിൽ വന്നു വീഴും!

പുതിയ സാരികളും, പുതിയ ആഭരണങ്ങളും, പുതിയ ലോകം!

"എന്താ മൈനേ! നീയിത്രയധികം ആലോചിക്കുന്നതു്?"

"ഞാൻ സമ്മതിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും അപ്പൂപ്പൻ!" അവളുടെ സംശയം തീർന്നിട്ടില്ല അവളേതാഗ്രഹിച്ചാലും ശരി, അപ്പൂപ്പൻ സമ്മതിച്ചേ അതു നടപ്പിൽ വരൂ. അപ്പൂപ്പനെതിരായി അവൾ ഒന്നും ചെയ്തയില്ല തീർച്ച. ലൂസി അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു:— "മൂപ്പരു നിന്റെ നന്മയ്ക്കുന്നുപറഞ്ഞാൽ തടസ്സം നില്ക്കില്ല."

അവൾ അല്പംകൂടെ ആലോചിച്ചു. മാസ്റ്ററും ലൂസിയും അവളുടെ മുഖത്തു മാറിമാറിവരുന്ന വികാരങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"എന്നാലും, ചേച്ചി, ഈ സ്ഥലമൊക്കെ വിട്ടുപോണമല്ലോ!"

"ഈ സ്ഥലം! ഇതിനെന്നാ ഒരു പ്രത്യേകത! എന്തു കണ്ടിട്ടാ നീയീ ഓണംകേറാമൂലയിൽ ഇത്രയും മമത പറയുന്നതു്."

ജോയിമാസ്റ്റർ കായ്ത്തിലേയ്ക്കു കടന്നു.

"ഞാനും അതാ വിചാരിക്കുന്നതു്! പെൺകുട്ടികൾ പ്രായമായാൽപിന്നെ അവരുടെ ഇഷ്ടമാ നടക്കേണ്ടതു്. ഏതായാലും ഞാനൊന്നു പറഞ്ഞേക്കാം ലൂസി പറഞ്ഞതുകൊണ്ടാ ഞാനിക്കായ്ത്തിൽ ഇടപെട്ടതു്. ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് എന്റെയഭിപ്രായം യജമാനനും അംഗീകരിച്ചു. നല്ലൊരു കൊച്ചല്ലേ, നടക്കുന്നെങ്കിൽ ഭാഗ്യമായെന്നു ഞാനും വിചാരിച്ചു. ഏതായാലും ഒരു കായ്യം ഞാൻ

തീർത്തു പറയാം. ഇതൊരു ചാൻസാണ്. പോയാൽ പോയി. പിന്നെ എന്നെയാരും കുറ്റംപറയരുത്."

"എന്താ മൈനേ?" ലൂസി നിർബ്ബന്ധിച്ചു.

മൈന ധർമ്മസങ്കടത്തിലായെങ്കിലും അവൾ തീർത്തു പറയാനൊരുക്കമല്ല.

"ചോദിച്ചിട്ടുമതി. പക്ഷേ, അതുടനേ വേണം."

ലൂസി അവളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി.

"എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ട്. മൈന ചോദിച്ചാൽ മൂപ്പർ തടസ്സംപറയുകയില്ലെന്ന്. മൈനയുടെ ഭാവിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യമല്ലേ!"

ജോയിമാസ്റ്റർ അത്ഗർഭമായി ചോദിച്ചു:— "വിശേഷിച്ചും മൂപ്പരുടെ സ്വന്തമകളല്ലല്ലൊ മൈന?"

"അതാണു ഞാനും പറയുന്നതു്." ലൂസി അഭിപ്രായം ശരിവച്ചു. മൈനയ്ക്ക് ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിക്കാൻ അവകാശമുണ്ട്. അവളെ മാതുമ്മാൻ വളർത്തുന്നു എന്നുമാത്രം. അവളുടെ ഒരു നന്മവരുന്ന കാര്യമാണിതു്. ഇതിൽ അദ്ദേഹം തടസ്സംനില്ക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അഥവാ തടസ്സംപറഞ്ഞാലും അവൾ കൂട്ടാക്കേണ്ടതുമില്ല.

അവൾ ഉപദ്രവിച്ചുതന്നെ പറഞ്ഞു:— "എനിക്കിതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ ചേച്ചി! അപ്പൂപ്പൻ എന്തു പറയുന്നോ ഞാൻ അതു ചെയ്യാം."

പക്ഷേ, അവർ ആ പരീക്ഷയുടെ എഴുപത്തഞ്ചു ശതമാനവും മാർക്കു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞതായിത്തന്നെ നിശ്ച

യിച്ചു. മൈനയുടെ മനസ്സിനെ അവർ വല്ലാതെ ഇളക്കി മറിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവൾ സണ്ണിയുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു നഗരത്തിൽ പോകാനൊരുക്കമാണു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് മൂപ്പീന്നിനെ വശപ്പെടുത്തുവാൻ അത്ര വിഷമം കാണുകയില്ല. മൈനയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു കായ്പു മല്ലേ! മൂപ്പീന്നു് എന്തിനു തടസ്സംപറയണം?

ജോയിമാസ്റ്റർ മെല്ലെ മാതുമ്മാനെ സമീപിച്ചു. മാതുമ്മാൻ ഈ വിവരം കേട്ടു് അമ്പരന്നുപോയി. യാതൊരു പരിഷ്കാരവും, വിദ്യാഭ്യാസവും, കുടുംബയോഗ്യതയും, ജാതിമഹത്വവും, സ്വത്തും ഇല്ലാത്ത ഒരു നാടൻ പെണ്ണിനെ പട്ടണത്തിലെ ഒരു രാജാവു് പട്ടമഹിഷിയാക്കാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നുവെന്നു കേട്ടാൽ ആരാണു വിശ്വസിക്കുക!

"കൂപ്പുകുഴിയിൽ കിടക്കുന്നവർക്കു് മച്ചുമാളിക സ്വപ്നം കാണാമോ അപ്പനേ?"

അതായിരുന്നു ആദ്യം മാതുമ്മാൻ പറഞ്ഞ മറുപടി. അതിനു കുറിക്കുകൊണ്ടപോലെ ജോയിമാസ്റ്റർ സമാധാനവും കൊടുത്തു.

"ഇന്നു മച്ചുമാളികയിലിരിക്കുന്നവരെല്ലാം ഒരു കാലത്തു കൂപ്പുകുഴിയിൽ കിടന്നവരാണെന്നു മൂപ്പീന്നിനറിഞ്ഞുകൂടാ, അല്ലേ?"

മാതുമ്മാൻ വളരെയധികം ആലോചിച്ചുനോക്കിയിട്ടും സണ്ണിയുടെ ഈ ആശയഗതി പിടികിട്ടിയില്ല. സതീശന്റെ കുട്ടുകാരനായതുകൊണ്ടു ചീത്തയാളാവാൻ

തരമില്ല. വലിയൊരു പണക്കാരൻതന്നെയായിരിക്കണം. സതീശനംക്രൂടെ അറിഞ്ഞിട്ടുതന്നെയാണു് സണ്ണി ഈ തീരുമാനമെടുത്തതെന്നാണു് മാസ്റ്റർ പറയുന്നതു്. അപ്പോൾ അതു മൈനയുടെ ഗ്രഹണം കരുതിത്തന്നെയായിരിക്കണം. അടുത്തൊരു മുഹൂർത്തത്തിൽതന്നെ അവളുടെ കല്യാണവും നടത്തണമെന്നാ സണ്ണിയുടെ നിശ്ചയം. അവിടെവച്ചുതന്നെ കല്യാണംകഴിച്ചു കൊണ്ടുപോകാൻ ചില പ്രധാനപ്പെട്ട തടസ്സങ്ങളെല്ലാമുണ്ടു്. സാധാരണ പട്ടണത്തിലെ വല്യ പ്രമുക്കളെല്ലാം അവരിഷ്ടപ്പെടുന്ന പെൺകുട്ടികളെ സ്വന്തം കെട്ടിടങ്ങളിൽകൊണ്ടുവച്ചാണു വിവാഹം ആഘോഷിക്കുക. വിശേഷിച്ചും വധു പാവപ്പെട്ട ഒരു കുടുംബത്തിലേതാണെങ്കിൽ. മൈനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കുടുംബം എന്നുള്ള ഒന്നേയില്ല. അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാരെന്നുപോലും അറിഞ്ഞുകൂടാ. വല്ലക്കാരനായ മാതുമ്മാൻ അവളുടെ ഒരു സംരക്ഷകൻ മാത്രം. അതുമല്ലാപ്പെട്ട ഒരു കൂടിലിൽനിന്നാണു് അവളെ കൊണ്ടുവരുന്നതെന്നു് മറ്റുള്ളവരറിയുന്നതു് സണ്ണിയെപ്പോലുള്ള ഒരു മഹാപ്രഭുവിനു അപമാനവുമാണു്. തല്ക്കാലം അവർ നഗരത്തിൽ സണ്ണിയുടെ ഗൃഹത്തിൽ പോകട്ടെ. ഏറ്റവും അടുത്ത മുഹൂർത്തത്തിൽ കല്യാണവും നടക്കട്ടെ. കല്യാണം നടന്നുകഴിയുന്നതുവരെ മാതുമ്മാന്റെ ബന്ധുത്വവും മറ്റും ആരും അറിയാതിരിക്കുന്നതാണു നന്നു്.

മൈനയുടെ ഉയർച്ചയിൽ അത്യധികം ആഗ്രഹമുള്ള മാതുമ്മാൻ എല്ലാം മൂളിക്കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അ

വളെ തനിയേ പട്ടണത്തിലേക്കു പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്ന കാര്യം അയാൾക്കു അശേഷം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. സതീശനും കൂടെ പറഞ്ഞയച്ച കാര്യമായതുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് മാതു മ്മാനു് അതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാനെങ്കിലും ഇടനല്കിയതു്. എന്നാലും, താൻകൂടെ പോകാതെ അവളെ എങ്ങനെ പറഞ്ഞയയ്ക്കും? മാതുമ്മാനും കൂടെ പോകുമ്പോൾ അതാരെന്നു പലരും ചോദിക്കുകയില്ലേ. അതു രഹസ്യം പരസ്യമാകും. ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യത്തിനു അതു തടസ്സമാവുകയില്ലേ?

ജോയിമാസ്റ്റർ എഴുന്നേറ്റുകഴിഞ്ഞു.

"എന്നാൽപിന്നെ ഈയഭിപ്രായം അങ്ങു വേണ്ടെന്നുവച്ചേയ്ക്കാം. അല്ലേ, കാർണോരെ! ഞാൻ പോകട്ടെ"

മാതുമ്മാൻ വല്ലാത്ത കുഴപ്പത്തിലായി.

"ഛേ, അങ്ങനെയങ്ങു പോയാലു്! നിന്നേ. അവർക്കൊരു നന്മവരുന്ന കാര്യാണെന്നു നിരീച്ചിട്ടാ ഞാനിക്കാര്യം സംസാരിച്ചതുകൂടീം....."

"അതാണു ഞാനും പറഞ്ഞതു്, കാർണോർ ഉടനെ കൂടെ പോകണ്ടാന്നു്. കല്യാണം നിശ്ചയിച്ചാൽ നിങ്ങടം എല്ലാപേക്കും അവിടെച്ചെന്നു താമസിക്കാമല്ലോ!"

മാതുമ്മാൻ പിന്നെയും ചിന്താധീനനായി.

"ഏതായാലും അവളുടെ സമ്മതംകൂടാതെ ഞാനൊന്നും പറയുല്ല."

"അതല്ലേ വിളിച്ചുചോദിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. അവരെന്തു നിശ്ചയിച്ചാലും കുട്ടിയുടെ സമ്മതമുണ്ടെങ്കിലല്ലേ കാര്യം നടക്കൂ."

ജോയിമാസ്റ്ററും ലൂസിയും മൈനയെപ്പറഞ്ഞു കുഴക്കിയിട്ടുള്ള കഥ വല്ലതും മാതുമ്മാനുണ്ടോ അറിയുന്നു. മാതുമ്മാൻ മകളെ വിളിച്ചു:—"മൈനേ!"

മൈന അപ്പുറത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു:—"ചന്തു അപ്പുറത്തുണ്ടോ?"

"ഇല്ലപ്പൂപ്പാ!"

മാതുമ്മാൻ ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു:—"എനിക്കൊരാശയുണ്ടായിരുന്നു, മൈനയെ ചന്തുവിനെക്കൊണ്ടല്ലാതെ കെട്ടിക്കുകയില്ലെന്നു്."

"അതു മൂപ്പീന്നിന്റെ ആഗ്രഹം! പക്ഷേ ചന്തുവിനു അ വിചാരം കാണുകയില്ലെങ്കിലോ?

"എന്താ അങ്ങനെ പറേന്നതു്?"

"രണ്ടുപേക്കും അതു വ്യത്യാസമുണ്ടു്."

"എന്തോന്നു വ്യത്യാസം."

"എനിക്കും അറിയാമേ അ ചെറുപ്പക്കാരനെ. വിവാഹമെന്നോ വീടെന്നോ ഒക്കെയുള്ള വിചാരമൊന്നും അ ചെറുപ്പക്കാരനു കാണുകില്ല. സദാ തിന്നും കുടിച്ചും അടിയും ഇടിയുമായി നടക്കുന്ന ഒരു മുഠാളൻ എന്നു വേണമെങ്കിൽ ചന്തുവിനെ പറയാം....."

"എന്റെ ചന്തു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുംപോലെ മാത്രം ഉള്ളവനല്ല."

"എന്നല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞതു്! അയാളൊരു പരോപകാരിയെന്നാണു്."

"അതവന്റെ സ്വഭാവമാണു്."

"മൈനയും അയാളും പകലും രാത്രിയും പോലത്തെ വ്യത്യാസമുണ്ട്."

മാതുമ്മാൻ വീണ്ടും വിചാരനിമഗ്നനായി. എന്നാലും അവൾക്ക് ഇതിൽ ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിലോ?"

"അതിനെന്താ, മകൾ അടുത്തു നില്ക്കുകയല്ലേ? വിളിച്ചു ചോദിച്ചാൽ, തീരുമല്ലോ സംശയം."

വൃദ്ധൻ വീണ്ടും വിളിച്ചു:— "മോളേ! മൈനേ?"

"അപ്പൂപ്പാ!"

"നിനക്കു പട്ടണത്തിൽ പോണമോ മോളേ?"

"അപ്പൂപ്പൻ സമ്മതിക്കുന്നെങ്കിൽ പോകണം."

"മാതുമ്മാൻ ഇടിവെട്ടുകൊണ്ടതുപോലെ സ്തബ്ധനായി. അയാളുടെ അതുവരെയുള്ള ആലോചനകളെല്ലാം അർത്ഥശൂന്യമായിരുന്നു. അവൾക്കു പട്ടണത്തിൽ പോകണമെന്നു് മാതുമ്മാൻ സമ്മതിച്ചാൽമാത്രം മതി. ജോയിമാസ്റ്റർ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. "കണ്ടോ ഇപ്പോൾ തീർന്നോ സംശയം! ഇനി ഒന്നും ആലോചിക്കാനില്ല."

"മാതുമ്മാൻ നെറ്റിയിൽ ഉള്ളം കൈകൊണ്ടു് താങ്ങി കുനിഞ്ഞിരുന്നു. അയാൾ തീരെ വിചാരിക്കാത്ത ഒരുത്തരമാണു് അവളിൽനിന്നു ലഭിച്ചതു്.

"എന്നാലും ചന്തുവിനോടു് ഇതുപ്പറഞ്ഞു ചോദിക്കാതെ എനിക്കൊന്നും പറയാനൊക്കുല്ല. രണ്ടുപേരും എനിക്കൊപ്പമാണു്."

അയാൾ ഉറക്കെ ചന്തുവിനെ വിളിച്ചു.

"ചന്തു! ചന്തു!"

മൈനയും ഏറെ വിളിച്ചു.

"ചേട്ടാ! ചേട്ടാ!"

"അവനിവിടില്ല്യോ നാരായണി!" വൃദ്ധൻ നാരായണിയോടു തിരക്കി. നാരായണി പറഞ്ഞു. "ഇതാ, ഇതുവരെ അവനിവിടെ ഉറക്കംതൂങ്ങുംപോലിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇവിടന്നെഴീച്ചു പെട്ടെന്നോടിപ്പോയതാ." അവരും ഉറക്കെ വിളിച്ചു.....

"ചന്തു! ചന്തു!"

4

കാറ് ഊറ്റമായടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചന്തു നേരെ പുഴക്കരയിലേക്കാണു നടന്നതു്. കടവിൽ കിടന്ന ഒരു വഞ്ചിയിൽ കയറി അയാൾ നേരെ ആറിന്നു മുകളിലേക്കിഴഞ്ഞു. വഴിയിൽ ഒന്നു രണ്ടു യാത്രക്കാർ ക്രൂടെക്കയറിയതു് അയാൾ ഓർമ്മിച്ചില്ല. വഴിയിലുള്ള ആലിൻകടവു ചന്തയിലേക്കു പോകുന്നവരായിരുന്നു അവർ. അവക്കിറങ്ങാനുള്ള കടവെത്തി. ചന്തു വഞ്ചി കരയ്ക്കടുപ്പിക്കുന്നമട്ടു കണ്ടില്ല. ഒരു യാത്രക്കാരൻ അയാളുടെ തുഴയിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. ചന്തു തിരിഞ്ഞു് അയാളെ കണ്ണുരുട്ടിനോക്കി. മറ്റു രണ്ടുപേർ ആ നോട്ടംകണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു് ആറ്റിൽ ചാടി കരയ്ക്കുകയറി രക്ഷപെട്ടു.

ചന്തു എത്രനേരം ആ നദീതീരത്തുക്കൂടെ നടന്നുവെന്നറിഞ്ഞുക്കൂടാ. നടന്നു നടന്നു് അയാൾ ഒരു ഏഴിലം പാലയുടെ ചുവട്ടിൽ ചെന്നിരുന്നു.

മുൻപിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന നെൽവയലുകളിൽ കൃഷിക്കാർ പലതരം കൃഷിപ്പണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചന്തയിൽനിന്നു് അതുവഴിപോയ പൊടിക്കുഞ്ഞു് ചന്തുവിന്റെ അടുത്തുവന്നു് കുറേനേരം എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ചന്തു മറുപടിയൊന്നും പറയാ

ത്തതുകണ്ടു് എന്തോ പന്തികേടുണ്ടെന്നു ഭയപ്പെട്ടു് അയാൾ മെല്ലെ പിന്മാറി. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ചന്തു മടിയിൽ തിരുകിയിരുന്ന എന്തോ ഒരു സാധനം ഒരമൂല്യനിധി പോലെ കയ്യിലെടുത്തു കണ്ണിനോടടുപ്പിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

ചന്തു ഒന്നു ഞെട്ടി, പെട്ടെന്നു് ഓടാനെന്നോണം ഒരു കാലുയർത്തി. പക്ഷേ, അങ്ങനെതന്നെ നിന്നുപോയി. അയാളുടെ മുമ്പിൽ മൈന നില്ക്കുകയാണു്. കുണുങ്ങിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടവൾ ചോദിച്ചു:—

"ഞാൻ ചേട്ടനെ എവിടെയെല്ലാം അന്വേഷിച്ചു? എന്തിനാ ചേട്ടാ, ഈ പുഴക്കടവിൽ വന്നിരിക്കുന്നതു്? ചേട്ടന്റെ കണ്ണെന്താ കലങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്?"

അയാൾ രണ്ടുകൈകൊണ്ടും മുഖം പൊത്തി. അങ്ങനെയൊരു ഭാവം അയാളിൽ അന്നാദ്യമായി കാണുകയാണു്. ഒരുധിരത! എന്താണതിനു കാരണം? അവളമ്പരന്നുപോയി. എന്തൊക്കെയോ കരുതിവന്ന അവൾ ഒന്നും പറയുവാനാകാതെ അങ്ങനെ നിന്നുപോയി. ഏതോ ഒരാവേശത്തിൽ അവളുടെ ഹൃദയം സ്വന്തം തുള്ളുകയായിരുന്നു. അവൾ അമ്പരപ്പോടെ അയാളോടു ചോദിച്ചു:— "എന്താ ചേട്ടാ, ചേട്ടന്റെ മുഖം വിളറിയിരിക്കുന്നതു്? പറയണം ചേട്ടാ, രണ്ടുദിവസത്തിനകം ചേട്ടൻ എത്ര മാറിപ്പോയി?"

ചന്തു ചിരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"നിന്നോടു പോകാൻ നേരമായോ മൈനേ?"

"ചേട്ടൻ ഞാൻ ചോദിച്ചതിനു് എന്താണുത്തരം പറയാത്തതു്? ചേട്ടാ, എനിക്കൊരു സംശയം!"

"എന്താണു മൈനേ?"

"ഞാൻ പോണതുകൊണ്ടാണോ ചേട്ടനീ വല്ലായ്മ?"

ചന്തു അതിനു പെട്ടന്നുത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. "അല്ല" എന്നു പറയണമെന്നു് അയാൾ ബദ്ധപ്പെട്ടുവെങ്കിലും നാവു് അയാളെ അനുസരിച്ചില്ല. അയാളുടെ സമ്മതവും വിസമ്മതവും അതിനു വേണം? അവൾ പട്ടണത്തിൽ പോകണം. ഒരു വല്യതമ്പുരാന്റെ റാണിയായി വാഴണം. അവൾക്കു് എല്ലാ ഭാഗ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. അവൾ സുന്ദരിയാണു്. അയാളോ? ഒരു വെറും മൂഢൻ പഠിപ്പില്ല, പരിഷ്കാരമില്ല, ബുദ്ധിയില്ല. മലവെള്ളമാണു് അയാളെ പെറ്റതു്. ഇരുട്ടാണു് അയാളെ വളർത്തിയതു്. ആരുടേയോ സൗജന്യംകൊണ്ടു് ആ തടിക്കു കാതൽ വച്ചു. അയാൾ അവളെ എങ്ങനെ തടസ്സപ്പെടുത്തും.

എങ്കിലും, മൈന എന്ന പേരു് ഉരുവിടുമ്പോൾ ഏതോ ഒരു മധുരരസം അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഊറി ഇറങ്ങുമായിരുന്നു. വെട്ടപ്പോത്തിനോടു മല്ലിടുന്ന നിമിഷത്തിലും ആ ഉയരുന്ന പക്ഷിയുടെ കളകൂജനം അകലെയെങ്ങാനും കേട്ടാൽ അയാൾ ശാന്തനായി കൊമ്പു താഴ്ത്തുമായിരുന്നു.

മൈന! അയാൾ പല പ്രാവശ്യം ഹൃദയത്തിൽ ഉരുവിടുന്ന ഓമനപ്പേരു്!

അവളെ പട്ടണത്തിലേക്ക് പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ അപ്പൂപ്പൻ നിശ്ചയിക്കയാണു്. അപ്പൂപ്പൻ അയാളോടു് അതിനെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം ചോദിച്ചു. അയാൾ ധിരമായി അതു സമ്മതിച്ചു. അവൾ പട്ടണത്തിൽ പോകണം.

ചന്തുവിന്റെ ആ സമ്മതം കേട്ടപ്പോൾ മൈന ആഹ്ലാദംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടി. പക്ഷേ, അയാൾ രണ്ടു ദിവസത്തിനകം, ഈ രൂപത്തിൽ ക്ഷീണിതനായിത്തീരാൻ കാരണം? അയാളെ പിരിയുന്നതിൽ മൈനയ്ക്കും കുണ്ഠിതമുണ്ടു്. അവൾ അതൊന്നും കൂട്ടാക്കിയില്ല.

ചന്തുവിന്റെ ഈ ഭാവം അവളുടെ മനം അലിയിച്ചു.

"ചേട്ടനു് ഇഷ്ടമില്ലേലു് ഞാനെങ്ങും പോണില്ല. പറയണം ചേട്ടാ, ഞാനെങ്ങും പോണില്ല."

ചന്തുവിന്റെ മുഖത്തു് ഒരു ദീപ്തി പരന്നു. അയാളുടെ വാക്കുകൾ ദൃഢമായിരുന്നു.

"നീ പോകണം. അതാണീ ചേട്ടന്റെ ഇഷ്ടം."

"ഞാനെവിടെ പോയാലും ഈ വയലും ആറും ഇവിടെ എന്നെ പിച്ചനടത്തി കളിപ്പിച്ച പൊന്നു ചേട്ടനേയും എനിക്കു മറക്കാനൊക്കുകയില്ല"

"നീ മറക്കണം മൈനേ. ഇതെല്ലാം മറന്നാലേ നിനക്കു് വല്യടത്തെ കൊച്ചമ്മയായി കഴിയാനൊക്കൂ"

"ഞാൻ പോയാൽ പിന്നെ ചേട്ടൻ വിഷമിക്കുമാ?"

"ഇല്ല."

"എന്നെ ഓർമ്മിക്കുമോ ചേട്ടാ?"

അവളുടെ കണ്ഠം ഇടറി. ചന്തുവിന്റേയും ഹൃദയശക്തി അസ്തമിച്ചു. നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ ഏതാനും നിമിഷം രണ്ടുപേരും പരസ്പരം നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. അവൾ ചൊടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:– "ഇല്ല ഞാൻ പോകുന്നില്ല. ചേട്ടനു് ഞാൻ പോകുന്നതിൽ സങ്കടമുണ്ടു്. അതാ ചേട്ടൻ ഒന്നും മിണ്ടാത്തതു്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ പോകുന്നില്ല."

ചന്തു ധൈര്യം അവലംബിച്ചുകൊണ്ടു് അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചു....."ഇല്ല മൈനേ! നീയിപ്പോൾ പോകേണ്ടതു് നമ്മുടെ രണ്ടുപേരുടേയും ഒരാവശ്യമാണു്. നമ്മെ ഇത്രയും കാലം കഷ്ടപ്പെട്ടു വളർത്തിയ അപ്പൂപ്പനെ നിനക്കു് ഒരു നിലയിലാക്കാൻ കഴിയും. അതിനു ഞാൻ തടസ്സം വരുത്തുല്ല. അപ്പൂപ്പൻ നല്ലവനാണു്. അപ്പൂപ്പൻ നന്നാകട്ടു്."

"അപ്പൂപ്പനെ എന്നെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ല ചേട്ടാ."

"അതു സാരമില്ല മൈനേ! ഞാനുംകൂടെ പറഞ്ഞു അപ്പൂപ്പനെ സമ്മതിപ്പിക്കാം. ങാ, ഇടയ്ക്കു ഞാനൊന്നു മറന്നുപോയി മൈനേ! ഇതാ, ഇതു ഞാൻ നിനക്കായി മേടിച്ചതാണു്."

ചന്തു ചുവന്ന കടലാസിൽ പൊതിഞ്ഞിരുന്ന രണ്ടു സ്വർണ്ണവളയെടുത്തു് അവളുടെ നേർക്കു നീട്ടി.

"എന്തു്? സ്വർണ്ണവളയോ?"

"നീ മറന്നുകാണും. അന്നു ഞാൻ നിന്റെ ഒരു കൂപ്പിവള പൊട്ടിച്ചില്ലേ? അതിനു പകരം സ്വർണ്ണവള അതു കയ്യിലിട്ടുതരാമെന്നു് പറഞ്ഞതോർമ്മയുണ്ടോ?"

"ചേട്ടനു് ഇതിനു പണമെവിടെനിന്നുകിട്ടി?

"ഞാൻ എന്റെ വള്ളം വിറ്റു മൈനേ."

"അയ്യോ, വള്ളം വിറ്റെന്നോ? ചേട്ടൻ ഇനി എങ്ങനെ കടവിൽപോകും? ചിലവിനു പൈസ തരുന്നതല്ലേ? അയ്യോ, വേണ്ട ചേട്ടാ, ചേട്ടൻ വള്ളം വില്ക്കുന്നു്. എനിക്കിതു വേണ്ട."

"തടസ്സം പറയാതെ മൈനേ ഇതെന്റെ ആശയാണു്. ഞാൻ വാക്കു പറഞ്ഞതാണു്. നിന്റെ കല്യാണത്തിനു ഇത്രമാത്രമേ സമ്മാനമായിത്തരാൻ ഈ ചേട്ടനുള്ളൂ. പട്ടണത്തിൽ ചെന്നാൽ നിനക്കു സ്വർണ്ണവളകൾ പലതും കിട്ടുമായിരിക്കും. നീ നടക്കുന്നതുതന്നെയും സ്വർണ്ണത്തിന്റെ പുറത്തായിരിക്കും. എന്നാലും മൈനേ! നീയിതു കളയരുതു്."

മൈന പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി.

"ഞാനിതിനു പകരം എന്തു തരും ചേട്ടാ?"

നീ തരേണ്ടതു നേരത്തേ തന്നുകഴിഞ്ഞല്ലോ! ഇതാ, കണ്ടോ, ഞാനതു സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടു്!

ചന്തു ഒരു തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞുവച്ചിരുന്ന ഏതാനും പൊട്ടിയ കൂപ്പിവളക്ഷണങ്ങൾ പുറത്തെടുത്തു. അയാൾ പറഞ്ഞു.

"ഇതു ഞാനൊരിക്കലും കളയുകയില്ല."

"ചേട്ടൻ തന്ന വളതന്നെ ഞാനും കയ്യിലിട്ടും. ഞാൻ പട്ടണത്തിൽ ചെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു ഒന്നല്ല പത്തു വളയും വാങ്ങാനുള്ള പണം അയച്ചുതരും."

ആ അഭിപ്രായംതന്നെ അവൾ മാതുമ്മാവനോടും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവളെ ഭർതൃഗൃഹത്തിലേക്കു പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻവേണ്ടി മാതുമ്മാൻതന്നെ ഏക സമ്പാദ്യമായിരുന്ന ആ കടിൽ രാമൻ മുതലാളിക്കു പണയം വച്ചു. രണ്ടു കമ്മലും ഒരു കൊച്ചു മാലയും അതുകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ചു. ആ മാലയിൽവേണം അവളുടെ മംഗല്യസൂത്രം ബന്ധിച്ചിടാൻ.

നാരായണിയമ്മ ആ വിവരം പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ സങ്കടപ്പെട്ടു. കിടപ്പാടംക്രടെ പോയാൽ അവളുടെ അപ്പൂപ്പൻ പിന്നെവിടെ കിടക്കും? ങാ, പോട്ടെ, പട്ടണത്തിൽ ചെന്നയുടൻ അവളുടെ ആദ്യത്തെ ജോലി അതുതന്നെ. അവളുടെ അപ്പൂപ്പന്റെ കടിലിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തു് ഒരൊന്നാംതരം ബംഗ്ലാവു പണിയിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറയണം. വലതുകാല വച്ചുചെന്നു് കയറും മുമ്പേ അങ്ങനെ അതുമിതും പറഞ്ഞു ഭർത്താവിനെ അലട്ടരുതെന്നും, എല്ലാം സാവകാശമായിട്ടു മതിയെന്നും നാരായണിയമ്മ ഉപദേശിച്ചു. അവൾ സമ്മതിച്ചില്ല. മാതുമ്മാൻപോലുമറിയാതെ അവളാ അത്ഭുതം സാധിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും?

പക്ഷേ, മാതുമ്മാൻ അതാ മറ്റൊരു കിറുമുട്ടിയുമായി വരികയാണു്. രണ്ടുദിവസം മുഴുവൻ വൃദ്ധൻ ആലോചിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ആ യാത്ര വേണ്ടെന്നാണു

അയാൾക്കു തോന്നിയതു്. ചന്തുവും മൈനയും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടുനിന്ന സ്ഥലത്തു് മൂപ്പീന്നു് ഓടിയെത്തി. മൈനയോടു തന്റെ നിശ്ചയമറിയിച്ചു.

"മുന്നും പിന്നും പരിചയമില്ലാത്ത നിന്നെ തനിച്ചയച്ചാലൊക്കുല്ല."

അവൾ ചൊടിച്ചു.

"ഞാനിപ്പോഴും ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയാണെന്നാണോ അപ്പൂപ്പന്റെ വിചാരം."

അവൾക്കെന്തെങ്കിലും അപത്തു വന്നുപോയെങ്കിലോ എന്നാണു വൃദ്ധന്റെ ഭയം. ഇത്രയുംകാലം കണ്ണിലെണ്ണയിട്ടു സൂക്ഷിച്ചു വളർത്തിയ പൊന്നുമോൾക്കു്, എന്തെങ്കിലും ഒരാപത്തു പറ്റിയാൽ? പക്ഷേ, ആ വിപത്ശങ്കയെ അവൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കയാണുണ്ടായതു്.

"അതൊന്നും പറയണ്ട. അപ്പൂപ്പനു് എന്നെ അയയ്ക്കാൻ മനസ്സില്ലെങ്കിൽ അതു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ."

വൃദ്ധൻ അമ്പരന്നുപോയി. അദ്ദേഹം പറയുന്ന സമാധാനവാക്കുകൾക്കൊന്നും അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. പട്ടണം കാണാനുള്ള ആഗ്രഹം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അതിനുവേണ്ടി അന്നുവരെ അവളെ ലാളിച്ചു പോറ്റിയിരുന്ന സകലതിനേയും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ അവൾ തയ്യാറാണു്. ക്രൂരനടന്ന ക്രൂരകാരനെപ്പോലും! ചന്തുവിനെപ്പറ്റി വിചാരിച്ചപ്പോൾ മാതുമ്മാന്റെ ഇടനെഞ്ചു കലങ്ങിപ്പോയി. "നിന്നെത്തന്നെ കരുതിയിരുന്ന തുടിക്കുന്ന ഒരു കരളു്

ഇവിടെയൊണ്ടെന്ന കാര്യം നീ മറന്നതെന്തുകൊണ്ടേ? നിലാവും നെഴലും പോലെ നിന്റെകൂടെ നടന്നവനല്യോ ചന്തു?"

"ചന്തുചേട്ടനു് ഞാൻ പട്ടണത്തിപോകുന്നതിഷ്ടമാ."

"അതേയതേ. അതുകൊണ്ടാരിക്കാം, രണ്ടു ദിവസത്തിനകം അവന്റെ തടി ഇക്കോലമായതു്."

ചന്തു ഇടയ്ക്കു കയറി. അയാൾക്കു, അവൾ പട്ടണത്തിൽ പോകുന്നതിൽ അശേഷം കുണ്ഠിതമില്ലെന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. മാത്രമല്ല, അവളെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ അപ്പുപ്പനോടു ശുപാർശ ചെയ്കയും ചെയ്തു. വൃദ്ധൻ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. ചന്തുവും അവളെ പട്ടണത്തിൽ പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയാണു്.

മാതുമ്മാനു് ചന്തുവിന്റെ ഈ സ്വഭാവമാറ്റം അത്ഭുതം ജനിപ്പിച്ചു. അയാൾ അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഉറ്റുനോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടു. എന്നാലും താൻ ക്രൂടെപ്പോകാതെ മൈനയെ തനിയേ പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്നതെങ്ങനെ?

നിശ്ചിതദിവസം വന്നു. പുഴയുടെ മറുവശംവരെ മാത്രമേ കാർ വരികയുള്ളു. കാറിൽ സണ്ണിയുടെ സഹോദരിയും വന്നിട്ടുണ്ടു്. ജോയിമാസ്റ്റർ മൈനയെ കാറിലേയ്ക്കു ക്രട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ഓടിവന്നു. അതുകൂട്ടാടെ അവിടെയൊരു ബഹളം തന്നെ. അവളെ പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു യാത്രയാക്കാനുള്ള നിശ്ചയം കഴിഞ്ഞിട്ടു് രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും അന്നും ഒരുക്കം പൂർത്തി

യായില്ല കളിച്ചുനടന്ന നാട്ടിൻപുറം വിട്ടുപോകാൻ മൈനയുടെ മനസ്സിനും ഒരു വല്ലായ്മ. നാരായണിയമ്മ അവളുടെ കണ്ണിലും നെറ്റിയിലും തുരുതുരാ ചുംബിച്ചു. അവൾക്കൊരു കോഴിയുണ്ട്. ലൂസിയുടെ നെയ്ത്തുശാലയിൽനിന്നു മേടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന നല്ല ഒന്നാംതരം വർഗ്ഗം. അതിനു മൈനയെന്നു അവൾ പേരിട്ട് അമ്മൂമ്മയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിരുന്നു. അപ്പൂപ്പനോടു യാത്ര പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് അവളുടെ കണ്ണു നിറഞ്ഞുപോയതു്. അവളെ അടുത്തുപിടിച്ചു നിറുകയിൽ തലോടിക്കൊണ്ടു് വൃദ്ധൻ ആശ്വസിപ്പിച്ചു:— "ഞാരോ പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ പെണ്ണു് ഒരു പണയപ്പണ്ടമാണെന്നു്. അതു് ഇന്നാണെനിക്കു മനസ്സിലായതു്! ഉടമസ്ഥൻ വരുമ്പോ പണവും പലിശയുമായി തിരിച്ചുകൊടുത്തേ പറ്റൂ."

"അപ്പൂപ്പനെ ഞാനിനിയെന്നു കാണുമപ്പൂപ്പാ!"

"നിന്റെ കല്യാണം നിശ്ചയിച്ച ഉടനെ അറിയിക്കുല്യാ; അപ്പോ വരും."

"അമ്മൂമ്മയെക്കൂടെ കൊണ്ടുവരണേ അപ്പൂപ്പാ!"

നാരായണിയമ്മ ഗൽഗദത്തോടെ സമാധാനിപ്പിച്ചു:—

"ഞാനും വരും മോളേ! കണ്ണു നിറയെക്കാണാൻ ഈ കെഴവിക്കു് എന്റെ മോളുടെ കല്യാണമല്യോ ഉള്ളു. ഞാനും വരും."

"ചന്തു! അവനെവിടെ?"

എല്ലാപേരുടേയും കണ്ണുകൾ ചന്തുവിനെത്തിരഞ്ഞു അയാൾ അവിടെയില്ല. അവർക്ക് അവിടെനിന്നു കൊണ്ടുപോകാൻ ഏതാനും ചുമടുകളുണ്ട്. ആരും ആവശ്യപ്പെടാതെതന്നെ അവനതെല്ലാം തലയിലെടുത്തുകൊണ്ട് കാറിനടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

"ചേട്ടനെ നോക്കിക്കോണേ അപ്പൂപ്പാ! ചേട്ടനു എവിടെയെങ്കിലും എടുത്തുചാടി.....!!"

"ഇനി ഈ കിഴവൻ ആരെ നോക്കാൻ മോളേ? എല്ലാം വിധിച്ചതുപോലെ നടക്കും."

ഇത്രയുംനേരം ജോയിമാസ്റ്റർ ഒരുവിധം സഹിച്ചു നിന്നു. അയാൾ ധൃതിക്കൂട്ടി. "ഇങ്ങനെയുമുണ്ടോ ഒരു യാത്രപുറപ്പാട്. എത്രനേരമായി."

"നേരം വൈകിയാൽ, സ്ഥലത്തെത്തുംമുമ്പേ വണ്ടി വഴിയിലെങ്ങാനും കിടക്കേണ്ടിവരും. ഇപ്പോൾ വരുന്നുണ്ടോ ഇല്ലെയോ?"

"നടക്കൂ മോളേ!"

പുഴക്കടവുവരെ വൃദ്ധനും നാരായണിയമ്മയും അവളെ അനുഗമിച്ചു.

5

മൈനയേയുംകൊണ്ട് നഗരത്തിലേക്കോടിമറഞ്ഞ കാറിന്റെ പൊടിപടലം കൊണ്ടെന്നപോലെ അന്തരീക്ഷം ഇരുണ്ടുകൂടിയിരുന്നു. നാരായണിയമ്മ മൂലയ്ക്കല്ലാം എന്തൊക്കെയോ കളഞ്ഞതുപോലെ തപ്പിക്കൊണ്ടു നടന്നു. അവർ മൈനയുടെ കോഴിക്കൂഞ്ഞിനെ തിരക്കി നടക്കുകയാണ്. അതും ഒരു മൂലയ്ക്ക് ചിറകൊതുക്കിക്കിടന്നാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. നാരായണിയമ്മ അതിനെ വലിച്ചെടുത്തപ്പോഴേക്കും അതു പിടഞ്ഞു. അതിനും തന്റെ കയ്യിൽ വരാൻ മടിയാണെന്നു തോന്നി. നാരായണിയമ്മ അതിനെ നോവിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു. അക്ഷോഭ്യമായ തടാകംപോലെ കുടിലിന്റെ വരാന്തയിൽ കുത്തിയിരിക്കുകയാണു മാതുമ്മാൻ.

"മാതുമ്മാനേ!"

പാലത്തടിയിലുള്ള വഴിയിൽനിന്ന് ആരോ മാതുമ്മാനെ വിളിച്ചു. ആ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോഴേക്കും മാതുമ്മാൻ അറിയാതെ ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽനിന്ന് എഴുന്നേറ്റുപോയി. കൊച്ചേമന്റെ ശബ്ദമല്ലേ അക്കേക്കുന്നത്? ആലോചിക്കുന്നതിനുമുമ്പേ മാതുമ്മാൻ ശബ്ദം കേട്ട സ്ഥലത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

"അയ്യോ കൊച്ചുമാനോ? ഇപ്പോ തനിച്ചു്...?"

"ഒരത്യാവശ്യമുണ്ടു കാർണോരെ. മാതുമ്മാന്റെ മകളെവിടെ?"

"ങേ, എന്റെ മോളോ?"

"മൈന."

"മൈനയോ? എന്താ കൊച്ചുമാനേ, ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നതു്?"

"എന്തമ്മാവാ, ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു്? അവളിവിടെയില്ലേ? നെയ്ത്തുശാലയിൽനിന്നും മടങ്ങിവന്നില്ലേ?"

"നെയ്ത്തുശാലയിലോ! കുഞ്ഞേ, അവൾ....."

"അവൾ? പറയണം കാർണോരെ....വേഗം...."

"നല്ല കായ്മായി! അവളെ, അവളെ അങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞയച്ചിട്ടു ഞങ്ങൾ വന്നിരുന്നതേയുള്ളു."

"എങ്ങോട്ടു്?"

"എങ്ങോട്ടെന്നോ? കുഞ്ഞല്യോ കുട്ടകാരനു വണ്ടികാവുകൊടുത്തു് ആളയച്ചതു്?"

"ഞാനോ? ഞാൻ ആളയച്ചെന്നോ?"

"നിന്നു മറിയാതപ്പനേ! കുഞ്ഞിന്റെ കുട്ടകാരൻ .....അന്നു കുഞ്ഞു കൂടെ കൊണ്ടുപോന്നയാൾ.....കല്യാണംകഴിക്കാമെന്നുംപറഞ്ഞു്....."

"പറഞ്ഞു്? പറയണം മുഴുവൻ...എന്നുപറഞ്ഞു്"

"കാവുകൊടുത്തയച്ചു കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി."

"ചതിച്ചു കാർണോരെ! ചതിച്ചു."

സതീശൻ തല തിരിയുന്നതുപോലെ തോന്നി. "അങ്ങനെ ആരെങ്കിലും വന്നാൽ, മൈനയെ അയയ്ക്കുന്നതെന്തു പറയാനാണു് അമ്മാവാ ഞാനിപ്പോൾ ഓടിവന്നതു്."

"എന്തു്?"

"അയാൾ അവളെ കല്യാണം കഴിക്കില്ല. അയാൾ ചതിച്ചുവമ്മാവാ. എന്നോടു് ഒരു വാക്കുപോലും ചിക്കുതെ അമ്മാവനീ അബദ്ധം പ്രവർത്തിച്ചല്ലോ. യാതൊരു തൊഴിലും, സ്വഭാവയോഗ്യതയും.....അയ്യോ, അമ്മാവാ....."

മാതുമ്മാൻ ബോധരഹിതനായി നെഞ്ചത്തു കൈ വച്ചുകൊണ്ടു് മറിഞ്ഞുവീഴന്നു. സതീശു് കാർണോരെ താങ്ങി "കുറച്ചു വെള്ളം....." കാർണോരെ താഴെ കിടത്തിയിട്ടു് സതീശു് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. നാരായണിയമ്മ ഓടിവന്നു.

"എന്തു പറ്റി എന്റെ ഭഗവാനേ!"

സതീശു് കുറച്ചു വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നവരോടു പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധൻ പെട്ടെന്നു ചാടിയെണീറ്റു.

"മാറിനില്ലു്. എന്നെത്തൊടരുതു്, ദ്രോഹികളേ!"

എന്റെ പൊന്നുമോളെ എവിടെ കൊണ്ടുപോയി കൂഴിച്ചുമൂടി? പറയിൻ! ആർക്കും ഒരു ദ്രോഹവും ചെയ്യാത്ത എന്നെ എന്തിനു ചതിച്ചു? ഞാനെന്തുപിഴച്ചു നിങ്ങൾക്കു്. ഒന്നുമറിയാത്ത പാവമാ എന്റെ മോളു്. അയ്യോ, മൈനേ! എന്റെ പൊന്നുമോളേ!.....ഹാ!

മാതുമ്മാൻ സങ്കടം സഹിക്കാനാവാതെ നെഞ്ചത്തടിച്ചു. സതീശ് ആ കൈയിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. കാർണോരുടെ ഒരു തട്ടുകൊണ്ട് സതീശന്റെ കൈ ദൂരെത്തെറിച്ചുപോയി.....

"മാറു ദൂരെ!"

മാതുമ്മാൻ ഗർജ്ജിച്ചു.

"എന്റെ മോളെ നശിപ്പിച്ച ദുഷ്ടന്മാരേ! നിങ്ങളോട് എനിക്കു ക്ഷമിയ്ക്കില്ല. നിങ്ങളെന്തിനീ അന്യായം ചെയ്യു? ഞാനെന്തുപിഴച്ചു? എന്റെ മോളെന്തുപിഴച്ചു? പറയിൻ! പട്ടണത്തിന്റെ പടിച്ച പിത്തളാട്ടംകൊണ്ട് ഒരു പറക്കമറ്റാത്ത പെൺകിളിയുടെ കണ്ണിൽ മണ്ണിട്ട മഹാപാപികളേ! നിങ്ങളോട് എനിക്കു ക്ഷമിയ്ക്കില്ല. എന്റെ മോളെ ആ കാലമാടന്മാരു് കടിച്ചുചീന്തി ചോരകുടിക്കും മുമ്പു് എനിക്കു കാണണം. എനിക്കു കാണണമവളെ... അവളെ കണ്ടിട്ടു ഇനി ഈ കിഴവൻ തിരിച്ചിങ്ങോട്ടുള്ളൂ.....മാറു ദൂരെ....."

സതീശനെ തള്ളിമാറ്റിക്കൊണ്ട് കിഴവൻ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ മുമ്പോട്ടു കുതിച്ചു:—

"എവിടെച്ചെന്നെങ്കിലും അവളെയുംകൊണ്ടേ ഈ കിഴവൻ ഇനി തിരിച്ചുവരൂ.....മൈന! മൈനേ!"

വൃദ്ധന്റെ വായുവേഗത്തെ തടയുവാനോ അനുകരിക്കുവാനോ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. സതീശ് പാടവരമ്പിലെത്തുംമുമ്പേ വൃദ്ധൻ പുഴയും, പുഴക്കടവും പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞു.

6

ജയിലിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടതിൽ മാത്തുമ്മാന് അ
ശേഷം ഭയമില്ലായിരുന്നു. ഇൻസ്പെക്ടരേമാൻ അയാളെ
അടിച്ചുകൊന്നുകൊള്ളട്ടെ, വിഷമമില്ല. അതിലൊന്നും
ശങ്കിച്ചിട്ടല്ല, മാത്തുമ്മാൻ ആ ഇരുമ്പുകൂട് തകർത്തു വെളി
യിൽച്ചാടിയതു്. അയാൾക്ക് അയാളുടെ മൈനയെ
എവിടെച്ചെന്നെങ്കിലും കാണണം. കണ്ടേതീരൂ. അവ
ളെക്കാണാതെ അയാൾ തിരിച്ചുപോകയില്ലെന്നു ശപഥം
ചെയ്തിരിക്കയാണു്.

ആ അരിമക്കിളിയെ ദുഷ്ടന്മാർ എന്തുചെയ്തോ!

"മൈനേ! മൈനേ!" നഗരത്തിലെ ബസ്സുകളും
ലോറികളും ആ വിളി ഏറ്റുപാടി. തിരണ്ടികൾ ആവു
ന്നത്ര ഉച്ചത്തിൽ ആ ശബ്ദം വിളിച്ചുകൂവി. തെരുവുപി
ള്ളേർ ക്രുദ്ധംചേർന്നു വൃദ്ധന്റെ പിറകെ അതൊരു പാട്ടാക്കി.
തെണ്ടിപ്പട്ടികൾപോലും അതേറ്റുപാടി.

അങ്ങനെ സഹതാപപൂർണ്ണമായ ആ മഹാനഗരം
മുഴുവൻ തനിക്കുവേണ്ടി തന്റെ മൈനയെ വിളിച്ചു
കൊണ്ടു പുറകേയെത്തിയ കഥ വൃദ്ധൻ അറിഞ്ഞില്ല.
അയാൾ ഓടുകയായിരുന്നു, എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ. അപ
രിചിതമായ ആ മഹാനഗരത്തിൽ ജനലക്ഷങ്ങളുടെ

നടുവിൽ ഒരു കൊച്ചുപെൺകിടാവിനെ എവിടെച്ചെന്നു കാണാൻ. പരിചയമുള്ള ഒരു വീടുപോലുമില്ല. ഒരു മുഖംപോലുമില്ല. ആ നഗരംതന്നെ തിരക്കുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ആളുകളെക്കാൾ വാഹനങ്ങൾ, വാഹനങ്ങളെക്കാൾ ആളുകൾ! രണ്ടുക്കൂട്ടരേയും അതിശയിപ്പിക്കുന്ന വഴികൾ! വഴികളിൽക്കൂടെ നടക്കാൻപോലും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. ഉയർന്ന എടുപ്പുകൾക്കു മുകളിൽക്കൂടെയും ആളുകൾ നിന്നു ആകാശത്തെ അളന്നുനോക്കുന്നു. എന്തൊരു ലോകമപ്പാ ഇതു്:

ഇതൊന്നും മാതുമ്മാന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടില്ല. കാണുന്ന കാണുന്ന മുഖങ്ങളിലെല്ലാം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അയാൾ മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുപാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ചെളിയും പൊടിയും പാറി അഴുക്കടഞ്ഞ ഒരു കൊച്ചു കച്ചമുണ്ടു്, കോന്തലകുത്തിയുടുത്തിട്ടുണ്ടു്. തലയിൽ ഒരു തൊപ്പിപ്പാള വച്ചിരിക്കുന്നു. കയ്യിൽ വള്ളം ഊന്നുന്ന ഒരു കഴയും! ആ രൂപം കണ്ടാൽ ആരും ഒന്നു നോക്കിപ്പോകും. പട്ടണവാസികൾക്കു മാതുമ്മാനെ ആകർഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും മാതുമ്മാൻ എല്ലാവരേയും ആകർഷിച്ചു. ചിലർ, അതൊരു കലാപരിപാടിക്കാരന്റെ പ്രഛന്നവേഷമാണെന്നു പറയാൻപോലും മടിച്ചില്ല. ക്രുദ്ധത്തിൽ ഓറഞ്ചുപ്പെട്ടുന്ന വ്യക്തി

മാതുമ്മാവനൊപ്പം സൂര്യനും ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മൈന കൂടിലിൽനിന്നു പോകുന്നതിലുള്ള മനഃപ്രയാസം കൊണ്ടാവാം നേരത്തേ അയാൾ ആഹാരമൊന്നും കഴിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഒരു വെള്ളം കിട്ടാനുള്ള വഴി

യില്ല. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടല്ല ആ ദേഹത്തിന്റെ ഗമനശക്തി കുറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതു്. ഓടിയോടി ആ വൃദ്ധന്റെ കാലുകൾ കുഴഞ്ഞു്, മൈനേ എന്നു് ഉറക്കെയുള്ള വിളി കിതപ്പായി മാറി. ഓട്ടം നടയായി. വേച്ചു വേച്ചു നടന്ന ആ വൃദ്ധൻ, ഒടുവിൽ ഒരു വഴിയമ്പലത്തിന്റെ കൽത്തറയിൽ ബോധംകെട്ടു വീണു.

പക്ഷേ, മറിഞ്ഞുവീണ ആ വൃദ്ധനെ ബലിഷ്ഠങ്ങളായ രണ്ടു കൈകൾ താങ്ങിയെടുത്തുകൊണ്ടു് ഇരുട്ടിനുള്ളിലേക്കു നടന്നുപോയി

ആരാണതു് ചന്തു! മാതുമ്മാന്റെ ഒരു നിഴലുപോലെ അവനും ഓടുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന കഥ അപ്പോഴാണു നാം അറിയുന്നതു്. അവൻ ഒന്നും വിളിച്ചുകൂവിയില്ല. കണ്ണീർ പൊഴിച്ചുമില്ല. അപ്പൂപ്പനെ രക്ഷിക്കേണ്ടതു് അവന്റെ കടമയാണു്.

എന്തിനാണു് മാതുമ്മാൻ അങ്ങനെ ഓടിയതു്? അയാൾ മൈനയെ തിരക്കി ചെന്നുകയറിയതു് ഒരു പുലിക്കൂട്ടിലായിരുന്നു. അവിടെപ്പൂവ്വാ ഓടിയും നടന്നും നാട്ടിൻപുറത്തുനിന്നും ഒരുവിധം അയാൾ പട്ടണത്തിൽ വന്നെത്തി. സണ്ണിയുടെ വീടു കണ്ടുപിടിച്ചു: അതിനുള്ളിൽ കടന്നു. മുറ്റത്തുനിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ അയാൾ വിളിച്ചു:—

"മൈനേ! എന്റെ പൊന്നുമോളേ?"

ആ ക്രൂരൻ കെട്ടിടത്തിനുള്ളിൽനിന്നും ആ വിളികേട്ടു് അവളിറങ്ങിവരുമെന്നായിരുന്നു വൃദ്ധന്റെ വിചാരം. പക്ഷേ, മൈന വിളി കേട്ടില്ല. പകരം വീട്ടി

ള്ളിൽനിന്നും ഒരു തടിച്ച സ്ത്രീ വരാന്തയിൽ ഇറങ്ങി വന്ന കഴവൻ നെഞ്ചിൽ കൈവച്ചുകൊണ്ട് അവരോട് ചോദിച്ചു:—

"എവിടെ...എന്റെ മൈന?"

സ്ത്രീ അയാളെ അടിമുടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതൊരു ഭ്രാന്തനായിരിക്കാമെന്ന് ആദ്യം അവൾക്ക് സംശയംതോന്നി. പക്ഷേ, ദൃഢമായ അയാളുടെ സ്വരവും നില്പും ആ വിചാരം മാറ്റി.

"ആരാ നിങ്ങൾ?"

"എന്റെ മൈനയെ ഇങ്ങു വിട്ടുതരിൻ. ഞാൻ നിങ്ങളോട് ഒരു പിഴയും ചെയ്തിട്ടില്ല."

"ഏതാടോ മൈന? ഇവിടെ കിളികൾ വളത്തുന്ന ഏർപ്പാടേയില്ല പിന്നെയല്ലേ തന്റെ മൈനയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ."

"കല്യാണം കഴിപ്പിക്കാമെന്നു കള്ളം പറഞ്ഞു പട്ടണപ്പിന്തളാട്ടം കാണിച്ചു പറക്കമുറ്റാത്ത ആ ചെല്ലക്കിളിയെ നിങ്ങൾ ഇവിടെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നില്ലേ? നിങ്ങൾ അവളെ എവിടെ ഒളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു? പറഞ്ഞയയ്ക്കുവിൻ. ഞാൻ അങ്ങുകൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളാം. പാവങ്ങളെ ഉപദ്രവിച്ചിട്ടു പണക്കാർക്കെന്തുകായ്യം?"

ഇത്രയുമായപ്പോൾ യവനികപ്പുറത്തുനിന്നും മറെറാരു യുവതിയുംകൂടെ വരാന്തയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവൾ മൂപ്പീന്നിന്റെ സംഭാഷണം മുഴുവനും ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ മാംസളമായ കവിൾ

വീഴ്ത്തു ചുവന്നു. നെറ്റിയിൽ ക്രോധത്തിന്റെ രക്തരേഖകൾ പൊടിച്ചു. അവൾ തടിച്ച സ്ത്രീയുടെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. അവർ ഒന്നു ഞെട്ടിപ്പോയി. കോപംകൊണ്ട് അവർ പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:— "ഓഹോ! മാതുമ്മാൻ എന്നാണോ തന്റെ പേര്?"

"തന്നെ. നിലംതൊടിക്കാതെ, പൊന്നുപോലെ ഞാനവളെ കരങ്ങളിൽ വച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു വളർത്തിയതാ....." മാതുമ്മാൻ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

"നിർത്തുവെടോ!" ആ സ്ത്രീ അട്ടഹസിച്ചു. മാതുമ്മാൻ അമ്പരന്നുപോയി. അവർ പൊട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോലെ പറഞ്ഞു:— "ഈ അടവുകൾ ഞങ്ങൾക്കറിയാം. എടാ, കിഴവാ! നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള വൃത്തികെട്ട ജന്തുക്കളുടെ ഇത്തരം തൊഴിലുകൾ ഞാനവസാനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വല്ല വകയുംകൊള്ളാത്ത തെണ്ടിപ്പെൺകുട്ടികളേയും കെട്ടിയൊരുക്കിക്കാണിച്ച് ചെറുപ്പക്കാരെ മയക്കി വഴിതെറ്റിക്കുന്ന നിന്നെയെല്ലാം നശിപ്പിക്കാതെ ഈ നാടു നന്നാവില്ല. കൃഷിക്കാരൻപോലും വള്ളമൂന്നുകാരൻപോലും.....പറയെടോ, എവിടെ ഞങ്ങളുടെ സണ്ണി. എവിടെയെന്നു പറ!"

മാതുമ്മാൻ തുറന്ന വായോടെ അവരുടെ മുഖത്തു നോക്കി നിന്നുപോയി. അയാളുടെ ആവേശം അത്ഭുതമായിട്ടു രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. പട്ടണത്തിൽ ഇങ്ങനെയുമുണ്ടോ വേലത്തരങ്ങൾ! ഈ സ്ത്രീ എന്തെല്ലാം പറയുന്നു? അവൾക്ക് അവരുടെ സണ്ണിയെ മാതുമ്മാൻ കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു്.

"ബങ്കാ ബങ്കാ" അവരുടെ വിളിക്കാത്ത താമസം, ഒരു ക്രൂരനായ ചെറുപ്പക്കാരൻ മുറിയത്തോടിവന്നു.

"വേഗം പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽചെന്ന് അറിയിക്കൂ.....ആ കിഴവൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു്."

"ബങ്കൻ വെളിയിലേക്കോടി!"

"ആ ഗേറു് അടച്ചേയ്ക്കൂ.....ഇയാളെ ചാടിപ്പോയേക്കും!"

ബങ്കന്റെ പുറകെ ആ ഇരുമ്പുവാതൽ ഖഠാരശബ്ദത്തോടെ അടഞ്ഞു.

മാതുമ്മാൻ ആ സംഭാഷണങ്ങളും സംഭവങ്ങളുമെല്ലാം ഒരു നാടകമെന്നപോലെ അമ്പരന്നു നോക്കിനില്ക്കുകയായിരുന്നു. എന്താണവർ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം? അവരുടെ സണ്ണിയെ അയാളെ കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നോ? അയാളെ അവിടെയില്ല? അയാളുടെ മൈനയും അവിടെയില്ലേ?

"പോലീസുകാർ വന്നു" ഇടിച്ചു പള്ള നിരപ്പാക്കും മുമ്പേ ഉള്ള സത്യം പറഞ്ഞേക്കൂ! ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചനെ അവിടെ ഒളിച്ചുതാമസിപ്പിച്ചിരിക്കയല്ലേ നീ? എവിടെയാണെന്നു പറഞ്ഞേച്ചാൽ തന്നെ വിടാം. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെക്കൊണ്ടു പോലീസുകാർ പറയിക്കും. ഉം..... ജീവനിൽ കൊതിവേണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞേക്കൂ തന്റെ തെണ്ടിപ്പെണ്ണിനേയുംകൊണ്ടു അവൻ എങ്ങോട്ടുപോയി? ഏതായാലും, സണ്ണിയെ ഞങ്ങൾക്കു തിരിയെ കിട്ടണം. കിട്ടിയേതീരൂ....."

'എന്നെവേണമെങ്കിൽ കൊന്നുകൊള്ളണം. എന്റെ പൊന്നുമകളെ ഇങ്ങു വിട്ടുതന്നാൽമതി. ഇങ്ങനെയൊന്നുംപറഞ്ഞു് ഈ കിഴവനെ വഞ്ചിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കണ്ട. നിങ്ങൾ എന്റെ മകളെ ഇതിനകത്തെവിടെയോ അടച്ചിരിക്കുകയാണു്. അവളെ ഉടനെ വെളിയിൽ വിടണം. ഞാനവളെയുംകൊണ്ടു പൊയ്ക്കോളാം. അയ്യോ, എന്റെ മോളേ! മൈനേ! മൈനേ!....."

"നിർത്തുവെടാ!" ഇവിടെക്കിടന്നു ഒച്ചയെടുത്താൽ.....?"

അതിനകം അഞ്ചെട്ടു ജോലിക്കാരും വഴിപോക്കരും അവിടെ ക്രൂടിക്കഴിഞ്ഞു

"എന്റെ മോളെ വിട്ടുതന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ ഈ നടക്കല്ലിൽ തല അറഞ്ഞു ചാകും!"

അയാൾ ചാകാൻപോലും സന്നദ്ധനാണു്.

"പോലിസു്!" ആരോ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. മാതുമ്മാൻ സംഭ്രാന്തനായി ആ വശത്തേയ്ക്കു നോക്കി ആക്രമം തടയാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു ആ ഇരുമ്പഴിയും തകർത്തുകൊണ്ടു് റോഡിലിറങ്ങി ഓടി.

ചന്തു നിശ്ശബ്ദനായി മാതുമ്മാനേയും തോളിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് തിരിച്ചു തന്റെ നാട്ടിൻപുറത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിവന്നു.

7

"സ്റ്റാപ്പ്! സ്റ്റാപ്പ്! നാൺസൻസ്!"

സണ്ണി പല്ലുകടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. അയാളുടെ ക്ഷമയ്ക്കും ഒരതിരുണ്ട്. എത്രപ്രാവശ്യം അയാൾ പറഞ്ഞതാണ് ആ 'കൺടി'ഗീതം പാടില്ലെന്ന്. "താരംബം.....താരംബാ.....താരംബം ബം" അയാൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത ആ പുതിയ പാട്ടിന്റെ വാക്കുകൾ മലയാള അക്ഷരങ്ങൾ തന്നെയാണെങ്കിലും അവളുടെ നാക്കിനു വഴങ്ങിയില്ല. നൂറു പ്രാവശ്യം അവളെ ചുവടുവയ്പിച്ചു. നൂറാമത്തെ പ്രാവശ്യം അവളാ ഇംഗ്ലീഷു ഗാനത്തിൽ ഒരു പടി കാൽവെച്ചു എന്ന് ആശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ ഒരു സിഗററുമായി ഈസിച്ചെയറിൽ മറിഞ്ഞു. അവളോടു പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ആ ഗാനം ചെയ്യുവാനാവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ ഒരു സങ്കോചവും കൂടാതെ ഗാനം ചവിട്ടിത്തുടങ്ങി:—

"അമ്പിളിഅമ്മാവാ.....തിരിഞ്ഞുനി—
ന്നമ്പിനോടൊന്നു നോക്കൂ.....
എങ്ങുപോകുന്നിവണ്ണം....."

അയാൾ പെട്ടെന്നു ചാടിയെഴുന്നേറ്റുകൊണ്ടട്ടഹസിച്ചു:—"സ്റ്റാപ്പ്! നാൺസൻസ്!"

അവൾ ഞെട്ടിത്തെറിച്ചുപോയി! പെട്ടെന്നു നൃത്തം നിറുത്തി, താൻ എന്തപരാധമാണു ചെയ്തതെന്നറിയാതെ അയാളുടെ മുഖത്തു അമ്പരപ്പോടെ നോക്കി. അയാൾ, പണിപ്പെട്ടു് ഹൃദയം വീണ്ടും സ്വസ്ഥമാക്കി. ഒരു പച്ച ച്ചിരിയോടെ അവളുടെ കൈയ്യിൽ കടന്നുപിടിച്ചു.

"നെവർമൈൻഡ്! ഡീയർ, കമാൻ!"

അയാൾ വീണ്ടും അവളെ താരംബത്തിന്റെ വഴിത്താരയിലേക്കു കാൽവയ്പിച്ചു. പാവം, കാകഹാസഗമനന്യായംപോലെയായി അവളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നടപ്പു്! ഒരു കാക്ക അന്നത്തെ കണ്ടു. അതുപോലെ നടക്കാനാശിച്ചു. താനും ഒരയന്നമാണെന്നുഭാവിച്ചു ആ നടത്തം തുടങ്ങി. കാക്കയുടെ ഈ സാഹസം കണ്ടു് അരയന്നം ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറന്നുപോയി. കാക്കയ്ക്കു് അന്നടപഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തന്റെ നടയുങ്ങു മറന്നുപോയി. അതാണു്, കള്ളക്കാകൻ ഇപ്പോൾ ഒരു തരം പാകപ്പിഴവന്ന മട്ടിൽ 'ചാടിച്ചാടി' നടക്കുന്നതു്.

"എനിക്കു നാണമാവുന്നു! ഇതാണോ ഡാൻസ്!"

സണ്ണി പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയ പുതിയ നൃത്തരീതികളം കണ്ടു് അവൾ ആദ്യം പറഞ്ഞുപോയി. പക്ഷേ എന്തുചെയ്യാം. അതാണു് അവൾ പഠിക്കേണ്ട ഡാൻസു്! അതു പഠിച്ചാലേ അവൾക്കു് ഒരു സിനിമാനടിയാകാൻ ഒക്കൂ. അവളെ ഒരൊന്നാന്തരം നടിയായി ഉയർത്താനാണു് സണ്ണിയുടെ ഉദ്ദേശം. അവൾക്കു് ഉയരണം. ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിച്ചു് അവളാളം സൗന്ദര്യം

ഈ ലോകത്തു് ഇന്നാക്കുമില്ല. അതു് ഒരു വനസുമത്തിന്റെ മണംപോലെ കാറ്റിൽ അലിഞ്ഞുപോകാൻ അയാൾ സമ്മതിക്കയില്ല. അയാൾ അവളെ ഒരു പരിഷ്കാരിണിയായി ഉയർത്തും. പരിഷ്കാരം പഠിപ്പിക്കും. ഒരു നർത്തകിയാക്കും. നടിയാക്കും. അവളുടെ പേർ പത്രങ്ങളിൽ സ്ഥലംപിടിക്കും. അവളെ ജനങ്ങളെല്ലാം വാഴ്ത്തും.

പക്ഷേ, ആ പുത്തരിച്ചോറിൽതന്നെ ഒരു കല്ലു കടിച്ചു. അവൾക്കു് ഈ രീതികളൊന്നും അശേഷം വശമില്ലെന്നതോ പോകട്ടെ, ഇവയോടിണങ്ങിച്ചേരാനുള്ള വാസനയുമില്ല.

പുതിയ മാതിരി ഉടുപ്പുകൾ അണിയുന്നതു നാണക്കേടാണെപോലും! പുരുഷന്റെ ദേഹത്തു തൊട്ടുരുമ്മി നൃത്തംചെയ്താൽ ആകാശം ഇടിഞ്ഞു വീണുപോകും! അട്ടയെക്കളിപ്പിച്ചു് മെത്തയിൽ കിടത്തിയാലും, അതു കുപ്പക്കുഴിയിലേ പോകൂ.

സണ്ണി മൈനയേയുംകൊണ്ടു് തന്റെ പട്ടണംവിട്ടു സഞ്ചരിച്ചു. സതീശനെ അയാൾക്കു ഭയപ്പെടാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മറ്റു പലതിനേയും അയാൾക്കു് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭയപ്പെടണം. കുരുക്കിട്ടു പിടിച്ച ആ സുന്ദരിയായ കൊച്ചു മൈനയേയുംകൊണ്ടു് അയാൾ അകലെയുള്ള ഒരു പട്ടണത്തിലേക്കു പോയി. ഒഴിഞ്ഞ കോണിലുള്ള ഒരു ഹോട്ടലിൽ മധുവിധു ആസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങി.

മൈനയിൽ അവിചാരിതമായ ഒരു സ്വഭാവവിശേഷം കണ്ടുതുടങ്ങി. അവൾക്ക് അവളുടെ നാട്ടിൻപുറം ഒന്നു കണ്ടാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. അവളുടെ അപ്പൂപ്പൻ ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുന്നോ? നാരായണിയമ്മച്ചി "മൈന"യ്ക്കു തീറ്റി കൊടുക്കാൻ മറക്കുകയില്ല. പക്ഷേ, നേരം ഇരുണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അവൾക്കു കണ്ണു കാണുകയില്ല.

വഴിവക്കിലെ ആ ഏഴിലംപാല പൂത്തു തുടങ്ങിയ സന്ദർഭത്തിലായിരുന്നു അവൾ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നതു്. ഇപ്പോൾ ആ മരം നിറയെ പൂവായിരിക്കും. പതിവായി രണ്ടു മഞ്ഞക്കിളികൾ അതിൽ വന്നിരിക്കാറുണ്ടു്. അവൾ അവയെ നോക്കിപ്പാടും. "പൈങ്കിളിയേ! പൈങ്കിളിയേ! കളിയാടിടാൻ വരുമോ നീ?" ആ കേൾക്കാത്ത താമസം കൊണ്ടു നാണംകെട്ടിക്കൊണ്ടു് ആ രണ്ടു പക്ഷികളും പറന്നുപോകും.

ഈ കഥ ആദ്യം കേട്ടപ്പോൾ സണ്ണിക്കു് ഒരു കൗതുകംതോന്നി ക്രമേണ അതു വെറുപ്പായി മാറി. പിന്നീടയാൾ അവളെപ്പോഴെങ്കിലും നാട്ടിൻപുറത്തെ കഥ പറയാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അവളുടെ വായപൊത്തിപ്പിടിക്കും. കടഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവളൊരു ചോദ്യമെടുത്തിടും. "ങാ, അക്കഥ കേൾക്കാൻമാത്രം നിങ്ങൾക്കെന്തു നാ ഈ വെറുപ്പു്. അപ്പൂപ്പൻ പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ, അങ്ങു നാട്ടിൻപുറത്തു കിടക്കുന്ന പാവങ്ങളു് നട്ടെല്ലു പൊട്ടിച്ചു വേലയെടുത്താലേ ഇങ്ങു പട്ടണത്തിൽ കിടക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കു കാറിലും മറ്റും കേറിനടക്കാനൊക്കുള്ളു എന്നു്!"

"നീയും നിന്റെ അപ്പൂപ്പനും! കൺടികം!"

അപ്പൂപ്പനെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണുനിറയും. അവൾക്ക് അവളുടെ അപ്പൂപ്പനെ കാണണം. "ഉം, എന്നാ അപ്പൂപ്പൻ ഇങ്ങോട്ട് വരുമെന്ന് പറഞ്ഞതു്?" അവൾ കൊഞ്ചലോടെ ചോദിച്ചു.

"എന്തിനാ അയാളിവിടെ വരുന്നതു്?"

എട്ടത്തടിച്ച മട്ടിലായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി. എന്തിനാ അവളുടെ അപ്പൂപ്പൻ അവിടെ വരുന്നതെന്നു്! അവൾക്ക് അവളുടെ അപ്പൂപ്പനെ ഇനി കാണാനൊക്കുകയില്ലേ?

പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു്, അവളെ പന്തലിൽ വച്ചു താലികെട്ടുമെന്നും, പലരും കാണെ അവളെ അവളുടെ രാജാവു് പല്ലക്കിലേറ്റി ഘോഷയാത്ര കൊണ്ടുപോകുമെന്നും അവൾ ആശിച്ചിരുന്നു. അതിനു ഒരല്പംകൂടെ കാലതാമസം ഉണ്ടെന്നാണു സണ്ണി പറയുന്നതു്. അവൾ ഒരു തികഞ്ഞ പരിഷ്കാരിണിയായി കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമേ ആ കല്യാണം നടക്കൂ. അവളെ പരിഷ്കാരം പഠിപ്പിക്കാനാണത്രേ അയാൾ അവളേയുംകൊണ്ടു നടക്കുന്നതു്.

അവൾക്കീ പെരുമാറ്റത്തിന്റേയും പറച്ചിലിന്റേയും അർത്ഥമൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. പരിഷ്കാരം പഠിക്കുന്നതിനേക്കാളും പഴയതെല്ലാം ഓർമ്മിക്കുന്നതിനായിരുന്നു അവൾക്കിഷ്ടം. എന്തൊക്കെയായാലും അവൾക്ക് അവളുടെ അപ്പൂപ്പനെ ഒന്നു കാണണം.

ആ കാര്യം ചോദിക്കുമ്പോൾ മാത്രം സണ്ണി ഉത്തരമൊന്നും പറയുകയില്ല.

"അപ്പൂപ്പൻ എപ്പോൾ വരും?"

സണ്ണി കോപിച്ചു:—

"അയാളിവിടെ വരികയില്ല!"

"അയ്യോ, എന്റെ അപ്പൂപ്പൻ ഇവിടെ വരികയില്ലെന്നോ?"

അവൾക്കു കരയണമെന്നു തോന്നി. അസഹ്യമായ കോപത്തോടെ സണ്ണി പിറുപിറുത്തു. "ബ്ലെടി ബഗേഴ്സ്!"

സണ്ണി അവിടെനിന്നിറങ്ങിപ്പോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞു് മുൻവശത്തുനിന്നും ഒരു കാറു് ചീറിക്കൊണ്ടു സ്റ്റാർട്ടായി പോകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. അവൾ ജനാലയിൽച്ചെന്നു ദൂരദൂരം നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

പെട്ടെന്നു് അവളൊന്നു ഞെട്ടിപ്പോയി. പുറകിൽനിന്നു തോളിൽ ആരോ കൈവച്ചു. അവൾ ഭയപ്പെട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ജോയിമാസ്റ്റർ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു അവളോടു പറഞ്ഞു:—

"എന്തിനാ കുഞ്ഞേ! അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ ഒന്നാടിക്കളഞ്ഞാൽ കുഞ്ഞിനെന്തു നഷ്ടംവരുന്നു!"

എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, ഇതൊക്കെ.

"അറിഞ്ഞുകൂടെങ്കിൽ പറഞ്ഞുതരാനല്ലേ ഈ ജോയിമാസ്റ്റർ ജീവനോടുകൂടി ഇവിടെയിരിക്കുന്നതു്! വാ..."

അയാൾ അവളുടെ കയ്യിൽ കടന്നുപിടിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു. അവൾ പിറകോട്ടുമാറി. അവളെ ചിരിപ്പിക്കാനെന്നോണം അയാൾ പറഞ്ഞു:— "ഇതാ, നോക്കിക്കോ,

മാസ്റ്റർ ഒരു യുദ്ധം വച്ചുകാണിച്ചുതരാം." ഒരു വിദ്വേഷ കന്റെ അംഗവിക്ഷേപങ്ങളോടുകൂടി ജോയ മാസ്റ്റർ യുദ്ധം വച്ചു. പക്ഷേ, അതു കണ്ടിട്ട് അവൾ കരയുകയാണുണ്ടായതു്. "എന്റെ അപ്പൂപ്പനെ എന്നു വരും മാസ്റ്ററേ!" അതുകേട്ടു മാസ്റ്ററും ഒന്നമ്പരന്നുപോയി.

"നിന്റെ അപ്പൂപ്പനോ! ഇവിടെയോ?"

"അപ്പൂപ്പൻ ഇവിടെ വരുമെന്നു പറഞ്ഞല്ലേ എന്നെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നതു്!

"അങ്ങനെ അതു പറഞ്ഞു?"

"അതു പറഞ്ഞെന്നോ?" അവൾ സോഫായിൽ ചെന്നുവീണു മുഖംപൊത്തി കരയാൻതുടങ്ങി.

"ഛേ, ഛേ, ഇതെന്തു വൃത്തികെട്ട ഏർപ്പാടാണു്. ഏമാനെ കോപിപ്പിക്കരുതു്. ഇണക്കിയെടുത്താൽ ഏമാൻ പശുവാ. കരയ. വാ, മൈനേ! ഞാൻ നിനക്കു ജീവിക്കാനുള്ള വഴി പറഞ്ഞുതരാം. വാ."

"എനിക്കു് എന്റെ നാട്ടിൽപോകണം!"

"ങേ, തീർന്നോ കേസു്! ഞാൻ ഇനി ഇവിടെ നില്ക്കുന്നില്ല ഞാൻ വിചാരിച്ചതുപോലെയല്ല. അല്പം മോശമാണു മട്ടു്. ഞാൻ പോയിട്ടുവരാം."

അയാളും ഒരു പച്ചച്ചിരിയോടെ ഇറങ്ങിനടന്നു. അവൾക്കു് തല കറങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവൾ വിചാരിച്ചതെല്ലാം അബദ്ധമായിരുന്നു. അവൾ കരയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവർ ചിരിച്ചു. ആ കണ്ണുകളുടെ

തുമ്പ് ഒന്നു കലങ്ങിയതു് അവളുടെ അപ്പൂപ്പനോ ചന്തുവോ ആണെ കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ!

അന്നു പതിവിലധികം താമസിച്ചാണു് സണ്ണി മുറിയിൽ കയറിവന്നതു്. അയാൾ അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ച ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു. മുറിയുടെ സംവിധാനങ്ങളെല്ലാം താറുമാറായിക്കിടക്കുന്നു. അവൾ കുളിച്ചിട്ടില്ല. പുതിയ രീതിയിൽ ഡ്രസ്സുചെയ്തിട്ടില്ല. കട്ടിലിൽ കമിഴ്ന്നുകിടന്നു കരയുകയാണു്. അയാൾക്കു വീണ്ടും ദേഷ്യം വന്നു.

അവളുടെ ഭാവവും അപ്പോടെ മാറിയിരുന്നു കണ്ണുകൾ കലങ്ങിയും മുടി ചിക്കാതെയും അയാളുടെ മുഖം പ്രാകൃതമായിട്ടുണ്ടു്. ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന രീതിയിലല്ല, അയാളുടെ വസ്ത്രധാരണം. കാലുറയ്ക്കാതെയുള്ള ആ നടപ്പുകണ്ടാൽ അല്പം 'ആരോഗ്യം' ഉള്ളിൽ ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു തോന്നും.

സണ്ണി മുറിയിൽ കടന്നയുടൻ, മൈന കട്ടിലിൽനിന്നെഴുന്നേറ്റു. അവളുടെ കലങ്ങിയ കണ്ണുകളും അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞ തലമുടിയും ആ പ്രാകൃത വേഷവുംകണ്ടു് സണ്ണി മാസ്റ്ററെ വിളിച്ചു:— "ഉം, മാസ്റ്ററേ! ഞാനറിഞ്ഞില്ലല്ലൊ നേരത്തേ?"

"എന്തേമാനേ?" ജോയിമാസ്റ്റർക്കു കാര്യം മനസ്സിലായില്ല.

"ആ കിഴവൻ മരിച്ചുപോയതു്!"

അഴ്യാ, എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് മൈന സണ്ണിയുടെ അരികിലേക്കോടിവന്നു.

"എന്റെ അപ്പൂപ്പനോ! എന്തു പറഞ്ഞു? അയ്യോ! പറയണം, പറയണം." അവൾ അയാളുടെ കാല്ക്കൽ വീണു. അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവളെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു.

"നിന്റെ അപ്പൂപ്പനോ! ഒന്നും പറഞ്ഞിയില്ല. നിന്റെ ഈ കിടപ്പു് കണ്ടപ്പോൾ എനിക്കങ്ങനെ തോന്നിയതാണു്. സാരമില്ല."

ജോയിമാസ്റ്റർ ഉറക്കെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു ഏമാൻ ഒരു 'ഊമർ' തട്ടിയതാ.

മൈന പിറകോട്ടു മാറിപ്പോയി. യജമാന്റെ ഭാവം കണ്ടിട്ടു ജോയിമാസ്റ്റർ സ്ഥലംവിട്ടു. സണ്ണി മെല്ലെ കട്ടിലിൽ അവളെയും അടുത്തു പിടിച്ചിരുത്തി സമാധാനപ്പെടുത്താം ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ ആ മാൻകുട്ടി വിരണ്ടുപോയിരുന്നു. അയാൾ കോരിച്ചൊരിഞ്ഞ പ്രേമവചസ്സുകളേയും വാഗ്ദാനങ്ങളേയും അവൾ വെറുത്തു. അയാളുടെ അടുത്തിരുന്ന അവൾ എഴുന്നേറ്റു മാറിപ്പോയി.

എന്തു ചോദിച്ചാലും അവൾക്കു പോകണമെന്നുള്ള ഒരഭിപ്രായമല്ലാതെ പറയാനില്ല. അവൾക്കു ജീവിതം വേണ്ട.

പക്ഷേ, അതിനനുവദിക്കാൻ അയാളൊരുക്കമില്ല. അവൾ അയാൾക്കു വശപ്പെടണം. അയാൾ പറയുന്നതു് അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കണം. അയാൾക്കു് മറെറാരു യുവതിയെ കിട്ടാതെയല്ല. അയാൾ കശക്കിയെറിഞ്ഞ പരിമളസുമനങ്ങൾ പലതുമുണ്ടു്. അയാൾക്കു വേണ്ടി കാത്തിരിക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങളുണ്ടു്. അയാൾ

എത്രയോ വാഗ്ദാനങ്ങൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നുവരെ അയാൾ ഒരു യുവതിയുടെ മുമ്പിലും തോറ്റിട്ടില്ല.

ഇനി തോല്ക്കുകയുമില്ല. ഇണങ്ങിയാൽ ഫലമില്ലെങ്കിൽ പിണങ്ങിയെങ്കിലും അവളെ അയാൾ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കും. നിർഗ്ഗന്ധകസുമം! അയാൾ മൂക്കിൽ വിരൽവച്ചുപോയി; അയാൾക്കീയബദ്ധം പറ്റിയതെങ്ങനെയെന്ന്. മഞ്ഞവെയിലിന്നിടയിൽക്കൂടെ മരക്കൊമ്പിനുമുകളിൽ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു മനോഹരമായ ഫലം കാറ്റിലാടിനില്ക്കുന്നതുകണ്ടു. അതു കയ്യിൽകിട്ടി. കടിച്ചുനോക്കിയപ്പോഴാണ്, അതു വൃദയംവരെ കയ്ക്കുന്ന കാഞ്ഞിരക്കായാണെന്നു മനസ്സിലായതു്. തെറിച്ച പെണ്ണ്! 'മിശിറി'നെപ്പോലെയാണു പ്രകൃതം. പക്ഷേ അയാൾ ആരെന്നു അവൾക്കിതുവരെയും അറിഞ്ഞുകൂടാ.

അങ്ങനെയൊരു പെണ്ണിനേയും അപഹരിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ നാടുവിട്ടുപോയ കഥ പത്രങ്ങളിൽപോലും സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

അയാൾ അവളോടു ദുഃസ്വരത്തിൽ കാര്യം വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞു

"മര്യാദയ്ക്കു ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കണം. നിയൊരു തെണ്ടിപ്പെണ്ണാണു്. നിന്റെ കൊഴഞ്ഞാട്ടങ്ങളൊന്നും എന്നോടു നടപ്പില്ല. നിന്നെ ഞാൻ നന്നാക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചതു തെറ്റായിപ്പോയെന്നു ഇപ്പോഴാണെനിക്കു ബോദ്ധ്യമായതു്. നിന്റെ ആ നശിച്ച കിഴവൻ ഇങ്ങോട്ടെത്തിനോക്കരുതെന്നു നീ സ്വപ്നം കാണണ്ട. അയാൾ ഇവിടെ വരികയില്ല. മര്യാദയ്ക്കു ഞാൻ പറയുന്നതു കേട്ടാൽ നിനക്കു നന്നു്.

ജോയിമാസ്റ്റർ അമ്പരപ്പോടെ മുറിയിൽ കടന്നു വന്നു. സണ്ണിയുടെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. സണ്ണി ഒന്നു ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. അല്പം അകന്നുനിന്നു രണ്ടുപേരും എന്തോ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ മന്ത്രിച്ചു.

ജോയിമാസ്റ്ററുടെ അടുത്തുനിന്നും സംഭ്രമപരവശനായി സണ്ണി മുറിയിൽ കടന്നു. മാസ്റ്ററും കൂടെയെത്തി. പെട്ടെന്നു സണ്ണി മൈനയുടെ കൈകളിൽ കടന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടു മുറിയുടെ പിൻഭാഗത്തുള്ള ജനാലയ്ക്കരികിൽ കൊണ്ടുപോയി. ജനാലയിൽക്കൂടെ അവളെ പൊക്കിയെടുത്തു വെളിയിലാക്കാൻ ഭാവിക്കവേ അവൾ നിലവിളിച്ചു. "ഷട്ടപ്പ്" മാസ്റ്ററുടെ സഹായത്തോടെ സണ്ണി പെട്ടെന്നു അവളുടെ വാ മൂടിക്കെട്ടി. കൈകാലുകളും ബന്ധിച്ചു. ഒരു പുഷ്പംപോലെ അവളേയും തൂക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടു സണ്ണി ജനാലയിലൂടെ വെളിയിൽ ചാടി. മാസ്റ്ററും അയാളെ അനുഗമിച്ചു. രണ്ടുപേരും നിശബ്ദരായി ഉദ്യാനത്തിന്റെ പിൻഭാഗത്തുള്ള ചെടികളുടെ മറവുപറ്റി, മതിലരികിൽ എത്തി. മതിലിനപ്പുറത്തു് ഒരു കാർ കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സണ്ണി അവളേയുംകൊണ്ടു് പെട്ടെന്നു കാറിൽ കയറി. ഇരമ്പിക്കുതിച്ച ആ കാർ എങ്ങോട്ടു പോയെന്നു ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല...

പോലീസുകാരുടെ ബിസിൽ നാലുഭാഗത്തുംമുഴങ്ങി. തെരുവുപട്ടികളും അങ്ങുമിങ്ങും കൂടിച്ചേർന്നു വാഞ്ഞു സ്ട്രീറ്റിലെ വിളക്കണഞ്ഞു ആകെയൊരു ബഹളം. എങ്കിലും ആ മൂന്നുപേരെയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയ വാഹനം എവിടെ?

8

അടുത്തദിവസത്തെ ദിനപ്പത്രങ്ങളെല്ലാം ആറുകാളം തലക്കെട്ടിൽ ഒരു വാർത്ത പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. "ഒരു ലക്ഷം രൂപായുടെ കള്ളനോട്ടുകൾ കത്തിച്ചുകളയാൻ ശ്രമിച്ച യുവതി അറസ്റ്റിൽ."

പത്രം വിറ്റു നടക്കുന്ന പിള്ളേർ ബസ്സ്റ്റാൻഡിലും മറ്റുമായി വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടന്നു. യാത്രക്കാർ ആ വാർത്ത വായിക്കുവാൻ തിരക്കിയായി.

നഗരത്തിൽ കള്ളനോട്ടടിക്കുന്ന പ്രവർത്തനം കുറേക്കാലമായി നടന്നുവരികയായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി വിദഗ്ധമായ ഒരു സംഘം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. നോട്ടു വിറഴിക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഒരേജന്റിന്റെ അശ്രദ്ധയായിരുന്നു ഇപ്പോൾ പ്രസ്തുത സംഘത്തെ പിടിക്കുവാനിടയായത്. എന്തു ചെയ്യാം? അയാളും സ്വബുദ്ധിയാ അശ്രദ്ധ വരുത്തിയതല്ല. ഓർമ്മരാത്രിയിൽ അയാൾക്ക് അല്പം "ധൈര്യം" ഉള്ളിൽച്ചെല്ലുന്നതാണെന്നു തോന്നി. മൂക്കറ്റം കുടി കഴിഞ്ഞിട്ട് ആ വിടവാൻ നല്കിയതു് ഒരു നൂറുരൂപാ നോട്ടായിരുന്നു. ഷാപ്പുടമസ്ഥൻ ആ അർദ്ധരാത്രിയിൽ ചില്ലറയെവിടെപോകും? നോട്ടു വേണ്ടെന്നു് അയാൾ പറയാത്തതാമസം നമ്മുടെ ഏജന്റ് മറ്റൊരു നോട്ടെടുത്തു നിസ്സാരമായി അയാളുടെ

മേൽപ്പുറത്തിട്ട. തല്ക്കാലം പെട്ടിയിലിരിപ്പുള്ള ചില്ലറ തന്നാൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞു് അയാൾ ഒരു നോട്ടക്കെട്ടി കടക്കാരന്റെ ഏല്പിച്ചു. കടക്കാരൻ അമ്പരന്നുപോയി. അവിടെ ഒരല്പം ഇരുന്നാൽ, അടുത്ത കടയിൽനിന്നും ചില്ലറ മാറിത്തരാമെന്നു പറഞ്ഞു് അയാൾ പുറത്തിറങ്ങി. തിരിച്ചു കയറിവന്നതു് ഏതാനും പോലീസുകാരുമായിട്ടാണു്. ഏജന്റിനു് സ്വബോധം വീണെങ്കിലും, രക്ഷപെടുവാൻ പറ്റിയില്ല.

തുടർന്നു്, അറസ്റ്റുകൾ നഗരത്തിൽ കാട്ടുതീപോലെ പടർന്നു. പരമയോഗ്യന്മാരെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന പലരും ഇരുമ്പഴികൾക്കുള്ളിലായി. പോലീസുകാർ രാവും പകലും ജാഗ്രതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചു. നാട്ടുകാരും അവരെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു രാത്രിയിലായിരുന്നു ആ സംഭവം നടന്നതു്. റയിൽവേ പാലത്തിനു കീഴിൽ ഒരു പച്ചനിറത്തിലുള്ള പ്രകാശം കണ്ടു് ആരോ വഴിപോക്കൻ ഇറങ്ങിനോക്കി. സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി അവിടെയെന്തോ ഒരു സാധനം കത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ആൾ വരുന്നതു കണ്ടു് അവൾ നിഴലിലേക്കു മാറി. കഷ്ടകാലമെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയാൻ. മറുവശത്തുനിന്നും ഇരുട്ടു പിളർന്നുകൊണ്ടു് ടയിൻ വരികയാണു്.

ഓടിമറയുന്നതിനിടയിൽ അവളുടെ കയ്യിൽനിന്നും ഒരു കടലാസുകെട്ടു് താഴെ വീണു. വഴിപോക്കൻ അതു കയ്യിലെടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ പച്ചനോട്ടുകൾ! ആയിരമെണ്ണമുണ്ടു്. നോട്ടുകൾ നടുക്കുവച്ചു കെട്ടി അതിൽ

ഒരു കുറിപ്പും വച്ചിരുന്നു. അയാൾ വഴിവിളക്കിന്റെ സഹായത്തോടെ അതു വായിച്ചു.

"സണ്ണിയുടെ ആയിരം ചുംബനങ്ങൾ സരസ്വതിക്കു"!"

ആ ആയിരം പച്ചനോട്ടുകളും ആയിരം ചുംബനങ്ങളുടെ വിലയാണു്, സരസ്വതിക്കു നൽകിയ ചുംബനങ്ങൾ!

അയാൾ പെട്ടെന്നു ഭയന്നുപോയി. ആ നോട്ടുകൾ അയാളുടെ കയ്യിലിരിക്കുന്നതു് ആരെങ്കിലും കണ്ടാൽ? അയാൾ ആവുന്നത്ര വേഗത്തിൽ അതു ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടു് ഒരോട്ടം വച്ചുകൊടുത്തു.

അല്പദൂരം ചെന്നതിനു ശേഷമാണു് അയാളുടെ ബുദ്ധി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. നോക്കണേ! മനുഷ്യരുടെ സ്വയം നശിക്കാനുള്ള വാസന. ഗവണ്മെന്റിനേയും പൊതുജനങ്ങളേയും ദ്രോഹിച്ചു് 'പടച്ചെടുത്ത' ഈ നോട്ടിനു് അതിന്റെ നിർമ്മാതാവു കണ്ടുപിടിക്കുന്ന ഉപയോഗം? ഏതാണീ സരസ്വതി? ഏതാണു സണ്ണി? ഏതായാലും ഇവർ രണ്ടുപേരും ഭയങ്കര ശിക്ഷകർഹരാണു". താൻ ചെയ്തതു തെറ്റായിപ്പോയി. അവരെ പൊതുജനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ കാട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു തന്റെ കടമ!

അയാൾ തിരിച്ചുനടന്നു. വളരെ ശ്രമപ്പെട്ടു് ആ നോട്ടുകെട്ടു് കരസ്ഥമാക്കി. ആരുമറിയാതെ പോലീസ് സ്റ്റേഷന്റെ ഉള്ളിൽ അതെത്തിച്ചു.

"സണ്ണിയുടെ ആയിരം ചുംബനങ്ങൾ!"

അന്നിറങ്ങിയ പാട്ടുപുസ്തകത്തിന്റെ പേരാണത്. എവിടെ സണ്ണി? ആരണയാം?

പണ്ടു പോലീസുകാർ മാത്രമേയുള്ളു കള്ളനെ കണ്ടു പിടിക്കാൻ. മനുഷ്യബുദ്ധി മരവിച്ചു തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആ ശ്രമകരമായ തൊഴിലിനു് പോലീസു് നായ്ക്കൾ ഏർപ്പെട്ടതു് ഏതായാലും പലരുടെയും കൂട്ടത്തിൽ സണ്ണിയേയും ഇന്നു കാണാനില്ല.

9

"അവിടെ കിടക്കട്ടെ. കിടന്നു നരകിക്കട്ടെ. ഞാൻ പറയുന്നതു് അപ്പടി അനുസരിക്കാമെങ്കിൽ ഇവൾക്കു രക്ഷയുണ്ടു് എടോ മാസ്റ്ററെ, ഞാൻ മടങ്ങിവരുന്നതുവരെ ഇവളെ താൻ സൂക്ഷിക്കണം. അനുസരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഏതു വഴിയും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളൂ. ജലപാനം കൊടുക്കേണ്ടാ. അവൾ വഴിപ്പെടുമോ എന്നു് എനിക്കറിയണം. തന്നെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു"

സണ്ണി കോപാവേശത്തോടു കല്പനയിൽനിന്നുമിറങ്ങിപ്പോയി. പുറകെ ജോയിമാസ്റ്ററും സ്ഥലംവിട്ടു. മാസ്റ്ററുടെ പുറകെ അതു കരിങ്കൽകെട്ടിന്റെ ഇരുമ്പുകവാടവും അടഞ്ഞു.

അവൾ എഴുന്നേറ്റു കവാടത്തിനടുത്തേയ്ക്കു ഓടിപ്പോയി. നിലവിളിച്ചുനോക്കി. കവാടത്തിൽ ശക്തിയായി മുട്ടി. ഫലമില്ല.

ഹൊ! എന്തൊരു നരകമാണിതു്. ചുറ്റും കനത്ത കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു. മുകളിലും താഴെയും. കഷ്ടിച്ചു പ്രകാശമുണ്ടെന്നുമാത്രം. കല്ലുകളുടെ വശങ്ങളിൽ മെഴുകുതിരിത്തണ്ടുകൊണ്ടു കുത്തിച്ചു പ്രകാശമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

തകർന്ന ഏതാനും യന്ത്രസാമഗ്രികളും മഷിയും മഷി പുരണ്ട കടലാസുകളുംകൊണ്ട് തറമുഴുവൻ മലിനമാണ്. അവിടെ ഏതോ പ്രവർത്തനം നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അച്ചടിയന്ത്രത്തിനേറെയോ മറ്റോ പ്രവർത്തനം. ഗുഹയുടെ വേറെയും രഹസ്യമാർഗ്ഗങ്ങളും മുറിയുംകണ്ടേക്കാം. സംഘംചേർന്ന് ഏതോ രഹസ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാണതു്.

കല്ലറയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു് ഏതാനും വിപ്പകളും വീഞ്ഞുപ്പെട്ടികളും അടുക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു. എന്തായിരിക്കാമതിൽ?

ഈ ഇരുട്ടറയിൽ കിടന്നാൽ ശ്വാസംമുട്ടി ചത്തുപോവുകയേയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ മരിക്കാനാണോ അവളെ അവളുടെ അപ്പൂപ്പൻ മഴയത്തും വെയിലത്തും കൊണ്ടു നടന്നു വളർത്തിയതു്.

അവൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. ആ ശബ്ദംതന്നെ പ്രതിധ്വനിച്ചു് അന്തരീക്ഷം കൂടുതൽ ഭയങ്കരമാക്കി

കല്ലറയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു് ഒരു മെത്തയും, മേശയും ഒന്നുരണ്ടു കസേരകളും കിടപ്പുണ്ടു്. അവളാ മെത്തയിൽ ചെന്നു കിടന്നു.

കല്യാണം കഴിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്തു് തന്നെ കബളിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആ മഹാപാപിയേടു് ഇനി സന്ധിയില്ല. അയാൾ സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒരു പ്രശസ്തിയും അവൾക്കു വേണ്ടാ. അവൾക്കു് അവളുടെ അപ്പൂപ്പന്റെ അരികിലെത്തിയാൽ മതി.

പക്ഷേ അതിനും സണ്ണിയുടെ അനുകമ്പയുണ്ടെങ്കിലല്ലേ സാധിക്കൂ. അയാൾ വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു:— "ആ കിഴവനെ കാണാമെന്നുള്ള ആശ ഇനിയും നിനക്കു വേണ്ടാ. നിന്റെ പ്രേതംപോലും അയാൾക്കു കാണാൻ കൊടുക്കുകയില്ല" എന്ന്. ആ മനുഷ്യനിൽ ഒളിച്ചുനിന്നിരുന്ന രാക്ഷസനെ അന്നാണവൾ കണ്ടത്. പച്ചമാംസം കടിച്ചുതിന്നുവാൻ നാവു ചുഴറ്റുന്ന മുഖം.

അയാൾ എന്തിനാണ് തന്നെ ഈ ഗുഹയിൽ കൊണ്ടുവച്ചത്. ജോയിമാസ്റ്റർ എന്തോ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചപ്പോൾ അയാളൊന്നു ഞെട്ടിയതും പരിഭ്രമപൂർവ്വം അവളെ പിടിച്ചു വാരിയെടുത്തു കാറിൽ കൊണ്ടുവച്ചു, കാറോടിച്ചതും ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ അവൾ കണ്ടു. പോലീസുകാരുടെ ജീപ്പിലും തെരുവുപട്ടികളുടെ കുരയും ഏതോ കള്ളനെ പിടിക്കാൻ ജനങ്ങൾ ബദ്ധപ്പെടുന്ന ഭാവം കാണിച്ചിരുന്നു. സണ്ണിയെ ചുറ്റി രഹസ്യങ്ങൾ വേറെയും കാണുമായിരിക്കാം. അയാളൊരു കള്ളനാണോ? ഘാതകനാണോ? ഏതായാലും മനുഷ്യനു് ഇത്രയും ഭയങ്കരത്വം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു് അവൾ വിശ്വസിച്ചില്ല.

നഗരത്തിൽനിന്നും അപായകരമാംവണ്ണം കാറോടിച്ചു് അയാൾ ഒരു കുന്നിൽ കയറി. ആ കുന്നിൽ ജീർണ്ണിച്ച ഒരു പഴയ കല്ലമ്പലം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഉള്ളിലാണു് അതിരഹസ്യമായ ഈ ഗുഹ നാട്ടുകാർക്കുപോലും ഈ രഹസ്യസങ്കേതം അറിയാൻ കഴിയുകയില്ല. സൂര്യൻ എരിഞ്ഞടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ രാത്രിയുടെ കർമ്മ

കർക്കിടയിലൂടെ കറെ 'യോഗ്യന്മാരുടെ' കാവുകം അതു വഴി പോകുവുള്ളതുമാത്രം ചിലർ ഗ്രാമീണർ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

അതാണവരുടെ രഹസ്യസങ്കേതം.

മൈനയെ അതിനുള്ളിലാണു കൊണ്ടുവച്ചതു്. രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ കാരാഗൃഹത്തിന്റെ കവാടം തുറക്കുന്നതായി കണ്ടില്ല.

ഹൊ! എന്തൊരു ഭയങ്കരശിക്ഷയാണിതു്. അപ്പൂപ്പൻ അന്നൊരു നിർബ്ബന്ധിച്ചുപറഞ്ഞു, അങ്ങനെ പോകരുതെന്നു്.

ചന്തുചേട്ടന്റെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളം!

കൂട്ടിലടയ്ക്കപ്പെട്ട അവൾ നിരാവലംബയായിനിന്നു ഴറി. അവൾ എങ്ങോട്ടു പോകും! ഏതുവെയ്യാനവൾക്കു കഴിയും? ഈ നരകം എന്താണെന്നുപോലും അവൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. വിശപ്പും ദാഹവും അവൾ സഹിക്കും, കരളിനെ കാന്നെടുക്കുന്ന അപരിധബോധം അതസഹ്യമാണു്. അവൾ പലതും ആലോചിച്ചും, അല്പനേരം കരഞ്ഞും, അല്പനേരം ബോധംകെട്ടു കിടന്നും അല്പസമയം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അപ്പൂപ്പൻ, അപ്പൂപ്പൻ—ആ ഒരു മന്ത്രമാത്രമേ അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ ഊറിനിന്നുള്ളൂ.

അവൾ അപ്പൂപ്പനെ ഇനി എങ്ങനെ കാണും? അതിനൊരു ഉപായം പ്രയോഗിച്ചാലോ?

ഇനി ഒരേ ഒരു പോംവഴിയേ ഉള്ളൂ അവൾക്കു്! സൂണ്ണിയുടെ കാൽപിടിച്ചപേക്ഷിക്കുക! അയാളുടെ ഏതു തൊഴിയേറാലും തരക്കേടില്ല. കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു് അവൾ

അയാളുടെ മനസ്സലിയിക്കും. അയാൾക്ക് കാരുണ്യമുണ്ടാ യെങ്കിലേ അവൾക്ക് അവളുടെ അപ്പൂപ്പനെ കാണാ നൊക്കൂ.

സണ്ണി എവിടെ? അയാൾ ജോയിമാസ്റ്റർക്ക് അന്ത്യ ശാസനവും കൊടുത്തിട്ടാണല്ലോ പോയത്. മാസ്റ്ററെ യെങ്കിലും കണ്ടെങ്കിൽ മതിയായിരുന്നു. അവൾ പറയും, അവൾ സണ്ണിയെ അങ്ങേയറ്റം അനുസരിക്കാൻ തയ്യാ റാണെന്ന്.

കല്ലറയുടെ വാതൽ കറങ്ങിത്തുറക്കുന്ന ശബ്ദംകേട്ട് അവൾ ഒന്ന ഞെട്ടിപ്പോയി. അതാ ജോയിമാസ്റ്റർ!

അവൾ ഒന്നാശ്വസിച്ചു. വാതല്ക്കൽ ഓടിച്ചെന്ന അവൾ അയാളെ സ്വീകരിച്ചു. പക്ഷേ, എന്തുകൊണ്ടാ പെട്ടെന്ന പിറകോട്ടുമാറി.

അയാൾ മൂക്കറ്റം കുടിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു കൈയ്യിലും പാവക്കുട്ടികളും ബലൂണും വാരി മാറത്തടുക്കിപ്പിടിച്ചിരി ക്കുന്ന തലയിലും ഒരു ബലൂൺ തിരുകിവച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂളിപ്പാട്ടും പാടി വേച്ചുവേച്ച് അയാൾ അറയ്ക്കുള്ളിൽ കടന്നു.

അവൾ വെറുപ്പോടെ തിരിഞ്ഞുനടന്ന് കട്ടിലിൽ ചെന്നിരുന്നു. അയാൾ കയ്യിലിരുന്ന സാധനങ്ങൾ അവ ളുടെ തലയ്ക്കുമീതെയിട്ടിട്ട് ഒന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അപ്പോ ഴാണ് അയാൾക്ക് കാര്യം മനസ്സിലായത്. രണ്ടു ദിവ സമായി അവൾ ആഹാരമൊന്നും കഴിച്ചിരിക്കയില്ലെന്ന്! അയാൾ കൂപ്പായത്തിനടയിൽനിന്നു ഒരു കൂപ്പി വലിച്ചു പുറത്തെടുത്ത് അവളുടെ നേർക്കു നീട്ടി. "ഉം... കുടിക്ക്!

ഇതിൽ ഒരൗൺസ് ഉള്ളിൽച്ചെന്നാൽ നിന്റെ ക്ഷീണ മെല്ലാം പമ്പകടക്കും.....ഉം.....കുടിക്കൂ!"

അവൾ അയാളുടെ കൈയ്യ് തട്ടിമാറ്റി. ആ കപ്പ് താഴെവീണു തകർന്നപ്പോഴും അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുതന്നെയുള്ളൂ. "ഉം.....! കരയാതെ ചെല്ലുക്കിളി! കരയാതെ. രണ്ടു ദിവസമായി എന്റെ പക്ഷിക്കു് പഴങ്ങളൊന്നും കിട്ടീല്ല, അല്യോ? ആ ദുഷ്ടൻ നിന്നെ പട്ടിണിയിടണമെന്നു പറഞ്ഞു, അല്യോ? ഇടിച്ചു ഞാൻ അവന്റെ....."

മാസ്റ്റർ മുഷ്ടിചുരുട്ടി തലയിണയ്ക്കു ഒരിടികൊടുത്തു. ഏമാനെ ഇടിച്ചതായിട്ടായിരുന്നു അയാളുടെ സങ്കല്പം. ശരിയാണു്. ഇടി സണ്ണിക്കു് ഏറുകാണും. അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ആ.....ആ...അട്ടഹാസം ചുമരിൽ പ്രതിധ്വനിച്ചപ്പോൾ അയാൾക്കുത്സാഹം ക്രമേണ തലയിണയ്ക്കു നാലഞ്ചിടികൂടെ കൊടുത്തു് അയാൾ സംതൃപ്തനായി.

"എഴീക്കൂ!"

മാസ്റ്റർ അവളുടെ കൈയ്യുപിടിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു. അവൾ അറിയാതെ എഴുന്നേറ്റുപോയി.

"നോക്കൂ! എന്റെ മൈനയല്യോ? എന്നെ നോക്കൂ."

അപ്പോഴും വെറുപ്പോടും ദ്വേഷത്തോടുംകൂടി നോക്കിയ അവളുടെ മുഖം നേരെ പിടിക്കുവാൻ അയാൾ കൈ നീട്ടി. അവൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറി. "അവൻ...അവൻ...നിന്നെ ദ്രോഹിച്ചു. പക്ഷേല്യ്, ഇനി ആരേയും ദ്രോഹിക്കില്ല

നീ ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാനുണ്ടു നിനക്കു്. നിനക്കു് എന്തു വേണമോ എന്നോടു ചോദിക്കു്. ഞാൻ നിനക്കു് എല്ലാം തരാം"

അയ്യാം അവളുടെ കൈയ്യു് കടന്നുപിടിക്കുവാൻ വീണ്ടും ഭാവിച്ചു.

"അല്ലാ! നിനക്കു് എന്നോടും പിണക്കമാണോ? അതോ, ഏമാനെ പേടിച്ചിട്ടോ? അവൻ ഇനി ഇവിടെ വരികയില്ലെന്നുപറഞ്ഞില്ലേ. അവനെ പോലിസുനായ്ക്കൾ മണംപിടിച്ചു നടക്കയാണു്. ഇനി നിനക്കു ഞാൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. നീ എന്റേതു്.....എന്റേതു്....."

"മാറിനിൽക്കൂ ദൂരെ." എവിടെനിന്നോ ഒരു തിപ്പൊരി അവളുടെ കണ്ണുകളിൽക്കൂടെ പറന്നുവീണു. അവളെ ആലിംഗനംചെയ്യാൻ മുന്നോട്ടടുത്ത ജോയിമാസ്റ്ററുടെ മനുഷ്യത്വംപോലും അറച്ചുപോയി. നിമിഷം നിന്നിട്ടു് അയ്യാം വീണ്ടും മുന്നോട്ടു ചുവടുവച്ചു. അവൾ കട്ടിലിനടിയിൽ മറഞ്ഞു രക്ഷപെടുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

"ഹ ഹ ഹ ഹ! ഒളിക്കാതെ. ഞാൻ നിന്നെ വിടുകയില്ല. കേട്ടോ ചെല്ലക്കിളി! ഇനി നീ എന്റേതാണു്. നിനക്കു് എന്തുവേണമെങ്കിലും ഞാൻ തരാം. നീ എന്റേതാ.....ഇങ്ങുവാ.....ങേ, ഓടുന്നോ?"

അയ്യാം അവളെ പിടിക്കുവാൻ മുന്നോട്ടാഞ്ഞു. അവൾ രക്ഷപെടാൻ പല പരിശ്രമങ്ങളും ചെയ്തു. എല്ലാം നിഷ്ഫലങ്ങളായി. എന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുതേ, എന്നു് അവൾ താണുകേണപേക്ഷിച്ചു. ആ അസുരന്റെ ചെവിയിൽ ദയനീയരോദനങ്ങൾ കൂടന്നില്ല. അവൾ

വിദ്യുമതിക്കെന്തോരും അയാൾക്ക് വൈരാഗ്യം ക്രമേണ വന്നു. അയാൾ അവളെ ബലാൽക്കാരമായി കടന്നുപിടിച്ചു.

സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ച് അവൾ കുടഞ്ഞുമാറി. അയാൾ വീണ്ടും മുന്നോട്ടടുക്കുന്നതു കണ്ടു് സംഭ്രാന്തയായി അതിനു് അവൾ മുന്നിലിരുന്ന കത്തിയെടുത്തു. അയാൾ കത്തിയിൽ പിടിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു. എന്തു ചെയ്യുന്നു എന്നു് അവൾക്കുതന്നെ ബോധമില്ലായിരുന്നു. ആ കത്തി ഒന്നയൽക്കാണു്. അയാൾ ഒരു നിലവിളിയോടെ താഴെവീണു പിടച്ചു.

അവൾ പെട്ടെന്നു കല്പറയ്ക്കു വെളിയിലിറങ്ങി ഓടി.

10

വളരെക്കാലം ശ്രമിച്ചു കെട്ടിപ്പടുത്ത ജീവരക്തം കൊണ്ടു് ചായംപൂശി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന മാത്തുമ്മാന്റെ ആകാശസൗധം തകർന്നു തരിപ്പണമായി. പത്രോസിന്റെ തോളിൽ അശരണനായി തലചായ്ച്ചു മാത്തുമ്മാൻ കുടിലിൽ മടങ്ങിയെത്തിയതിനുശേഷം പായിൽനിന്നെണീറ്റില്ല. സ്വന്തം മകളല്ലെങ്കിലും ജീവാധികം സ്നേഹിച്ചു വളർത്തിയ ആ പെൺകുട്ടി കിഴവന്റെ കരളിൽ വലുതായ മുറിവുണ്ടാക്കി. പക്ഷേ, അതാരുടെ തെറ്റുകൊണ്ടു് സംഭവിച്ചതാണു്. മാത്തുമ്മാവൻ അവളെ നന്നാക്കിയേയ്ക്കുമെന്നു പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തെ അങ്ങേയറ്റം എതിർത്തു. അവൾ അനുസരിച്ചില്ല. അനുസരിക്കാത്തതും അവളുടെ കുറ്റമാണോ? അവളെ അത്യധികം പറഞ്ഞിളക്കിയതു് നെയ്ത്തുശാലയിലെ ലൂസിയാണു്. അവളെ നെയ്ത്തുശാലയിൽ പറഞ്ഞയച്ചതു് ഏതോ നരകംപിടിച്ച മുഹൂർത്തത്തിലായിരുന്നു.

സതീശനോടു് ഒരു വാക്കു ചോദിക്കാതെയാണു് മാത്തുമ്മാൻ ആ സാഹസത്തിനൊരുങ്ങിയതു്. അതായിരുന്നു അയാൾക്കു പാറിയ ഏറ്റവും വലിയ ഗ്രഹപ്പിഴ. പക്ഷേ സതീശൻ പറഞ്ഞയച്ചതാണെന്നാണു ജോയി

മാസ്റ്റർ പറഞ്ഞതു്. സതീശന്റെ കൂട്ടുകാരനായിരുന്നതു കൊണ്ടു സണ്ണിയുടെ സ്വഭാവത്തിൽ സംശയിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല നല്ലതു നല്ലതിനോടല്ലേ ചേരൂ

യാതൊരാലോചനയുമില്ലാതെ തിരുമാനത്തിനും ഇടകിട്ടുന്നതിനുമുമ്പു അതു സംഭവിച്ചു. അതു പറന്നുപോയി, അദൃശ്യമായ ചക്രവാളത്തിലേക്കു്. ഇനി അതു തിരിച്ചുവരുമോ? സാദ്ധ്യമല്ല.

ഒരു ബഹളത്തിനിടയിൽ ആ പക്ഷി അയാളുടെ കൂടയിൽ പറന്നുവീണു. പെറ്റൊരു ബഹളത്തിനിടയിൽ മറയുകയും. കേവലം രണ്ടു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന ആ കൊച്ചു പെൺകിടാവു് കിഴവന്റെ പതിനാറു വർഷത്തെ സ്വപ്നമായി അവശേഷിച്ചു.

ജീവിതംകൊണ്ടു് ചെയ്യാവുന്നതെല്ലാം അയാൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. സ്വന്തം കുടുംബമേതാണെന്നറിയാൻ പാടില്ലാതിരുന്ന അയാൾ ആരുടേയും കുടുംബത്തെപ്പറ്റി തിരക്കിയില്ല. വഴിയിൽ കളഞ്ഞുകിട്ടിയ രത്നങ്ങളെയെല്ലാം കൂട്ടിയിണക്കി അയാളൊരു മാലകോർത്തു. എന്തുചെയ്യാം? വിധി അതു പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു അയാൾ കൊച്ചുകോതയിൽ അർദ്ധരാത്രിയിൽപോലും വള്ളമൂന്നിയതു് ആ കുടുംബം പോറ്റാനായിരുന്നു. ആ വള്ളക്കാരൻ മാതുമ്മാന്റെ കൈകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന കരുത്തു് അസ്തമിച്ചു. ഇനി വള്ളം തുഴയാനയാളെക്കൊണ്ടു കഴിയില്ല. തനിക്കു് 80 വയസ്സു കഴിഞ്ഞു എന്നു് അയാളോർമ്മിക്കാനിടവന്നതു് അപ്പോഴാണു്.

മൈന വീണ്ടും ആ കൂട്ടിൽ പറന്നുവരുമോ?

ചന്തുവിന്റെ മുഖം കാണുമ്പോൾ വൃദ്ധൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോകും. തന്റെ സാമീപ്യം അപ്പൂപ്പനെ കൂടുതൽ ദുഃഖിപ്പിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ അയാൾ പിന്നിടധികം അപ്പൂപ്പന്റെ അടുത്തുപോകാറില്ല. കൊച്ചു കോരയാറിൽനിന്നും കായലിലേയ്ക്കായി അയാളുടെ കടത്തുവള്ളം നീങ്ങിയതു്. കടവിൽ ആൾക്കാരില്ലെങ്കിലും വള്ളവുമായി അയാൾ കായലിന്റെ നടുക്കെത്തും. വിസ്തൃതമായ കായലിന്റെ നടുക്കു് ലക്ഷ്യം തെറ്റി ഓടിക്കുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വഞ്ചിതന്നെയായിരുന്നു അയാളുടെ ജീവിതം.

രാത്രി വളരെ താമസിച്ചാണു് അയാൾ കുടിലിൽ മടങ്ങിയെത്തുന്നതു്. മാതുമ്മാൻ മിക്കവാറും ഉറങ്ങിയിരിക്കും. ഉറക്കം വരാത്ത നാരായണിയമ്മമാത്രം ചിമ്മിനിവിളക്കുമായി വരാന്തയിൽ കുത്തിയിരിക്കും.

ചന്തുവിന്റെ ഭാവം ഇത്രത്തോളം മാറിപ്പോകുമെന്നു് ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല. കാട്ടുമുട്ടാളനായ അയാൾ ഇന്നൊരു സ്വപ്നജീവിയെപ്പോലെ നടക്കുകയാണു്. വെട്ടേല്ക്കാത്ത മരങ്ങളെ വലിച്ചുമുറിച്ചിട്ടിരുന്ന അയാൾക്കു് ഇന്നു ഒരു ചുമടുതാങ്ങിയിലെ ചുമടു് പൊക്കിക്കൊടുക്കുവാനുള്ള കഴിവോ സന്മനസ്സോ ഇല്ല. ആ ശക്തി മുഴുവൻ മൈനയോടൊപ്പം പറന്നുപോയി.

കടവിൽ ആളുകൾ ഒഴിയുന്ന സമയങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ അവനാ ഏഴിലം പാലയുടെ ചുവട്ടിൽച്ചെന്നിരിക്കും. അവിടെയിരുന്നാണു് അവനും മൈനയും മണ്ണുവാരിക്കളിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പ്ലാവിലകൊണ്ടൊരു വീടും പൊടിയാന്ന്
തുവെള്ളമണ്ണിനാൽ പോറും പലതരം
പച്ചിലപിച്ചിട്ട പങ്കപ്പെട്ടുത്തിയ
പച്ചടിതൊട്ടുള്ള ക്കൂട്ടുകറികളും.....വെച്ചുവി
ളമ്പുന്ന ഒരു ഗൃഹനായികയായി അവൾ അഭിനയിക്കു
മ്പോൾ കളിച്ചൊരുങ്ങി കുമ്പയും തടവി ഉണ്ണാൻ വരുന്ന
ഗൃഹനാഥനെപ്പോലെ ചന്തു അടുത്തുവന്ന് തെളിഞ്ഞി
രിക്കും. മീൻവറുത്തതിനു് ഉപ്പില്ല, പച്ചരി കരിഞ്ഞു
പോയി എന്നൊക്കെ കുറ്റം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ
അവളെ അടിക്കാനോടിക്കുമ്പോൾ "തരുന്നതു തിന്നാ
കടിക്കേം ചെയ്യാവെങ്കി എന്റെ പത്രാവായിരുന്നാമതി"
എന്നവൾ കേറിക്കും.

"അല്പേലു് നീ പത്രാവായിക്കോ ഞാൻ ഭാര്യ."
ചന്തു സമാധാനിപ്പിക്കും.

"അയ്യോ! അതുങ്ങളാരാണേലും പാവ്വയാവുമോ?"
അവൾക്കൊരു സംശയം.

"ഉം, അതായാലെന്താ...നീ പർത്താ. ഞാൻ ഭാര്യ"
മിക്കവാറും ആ കളി ഒടുവിൽ ഒരു അടികലശലിൽ
അവസാനിക്കുകയാണു പതിവു്. 'കഞ്ഞിം കൂട്ടാനും'
കളിക്കുമ്പോഴും ചിലപ്പോൾ അവർ 'രാജാ റാണി' കളി
ക്കും. രാജാവു് ചന്തു. മൈന റാണി. അവരുടെയും
കഞ്ഞിം കൂട്ടാനുമുണ്ടാക്കി കളിയുടെ ഒടുവിലത്തെ പ്രശ്നം വരും.
റാണി രാജാവിനു മാലയിടണം. ഒരിക്കൽ ആ ഭാഗം
വന്നപ്പോൾ മൈന മടിച്ചുനിന്നു. ചന്തു മാലയുണ്ടാക്കി
കഴുത്തു നീട്ടി. അവൾ ഇട്ടില്ല. മേടിച്ചു കഴുത്തിലിട്ടോ

ചേട്ടാ!" അവൾ പറഞ്ഞു. "അതുവെയ്ക്കുന്നതാടി, നീ എന്റെ കഴുത്തിലിട്ടാലു്?"

"കളിയാണെങ്കിലും കഴുത്തിലു മാലയിട്ടാ.....മോതിരമല്ലോ ചേട്ടാ?"

"എന്താടീ മോളേ?"

ചന്തു മൈനയുടെ കയ്യിൽ കടന്നുപിടിച്ചു് ആ മാല വാങ്ങി കഴുത്തിലിട്ടു. പക്ഷേ, അവളുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചപ്പോൾ അന്നു വള്ളക്കാരന്റെ കയ്യിൽനിന്നും അവൾക്കു സമ്മാനം കിട്ടിയ കുപ്പിവളകൾ പൊട്ടിപ്പോയി. അവൾ ഉറക്കെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് അപ്പുപ്പന്റെ അടുത്തു പരാതി പ്പെടാനോടി. ചന്തു ആ കുപ്പിവളക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ഒരു തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞുകെട്ടി. പകരം അവൻ പ്രായമാവുമ്പോൾ അവൾക്കു് സ്വർണ്ണവളകൾ വാങ്ങിക്കൊടുക്കാമെന്നു് അവനോടു ശപഥം ചെയ്തതാണു്.

ഏകാന്തതയിലിരുന്നുകൊണ്ടു് അവൻ ആ കുപ്പിവളക്ഷണങ്ങളെ നോക്കി കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു.

മാതുമ്മാൻ അവനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതെന്താണു്? മലവെള്ളം പെറ്റതാണവനെ

ഇരുട്ടാണവനെ വളർത്തിയതു്...പക്ഷേ മൺകൂട്ടകം പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ കരുത്തുള്ള ആ മലവെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്കു് ഒരു പെരിയ കിളിക്കൊഞ്ചൽ കേട്ടപ്പോൾ മന്ദഗതിയിലായിത്തീരുമെന്ന കഥ അയാളറിഞ്ഞിരുന്നോ? വേദനയെന്തെന്നറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അവൻ ഇന്നു് കാരോ ചുവട്ടുവെയ്പിലും തേങ്ങിപ്പോകുന്നു.

"ഇതാ, ഇവിടെയാണ് അന്നൊരു ദിവസം വള്ളം മുങ്ങിയതു്."

മൈനയെ പുഴകടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവനൊരു നേരമ്പോക്കു തോന്നി. നീന്തറിയാത്ത ആ പെൺകുട്ടിയെ ഒന്നു പരിഭ്രമിപ്പിക്കാം. അവൻ മനഃപൂർവ്വം അമരത്തിരുന്ന ആഞ്ഞൊന്നു പിടിച്ചു. തോണിയുടെ ഉണ്ടറാവും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആടി വള്ളം മറിയുകയും ചെയ്തു.

"തോണിയെ ഞാനിപ്പൊ മുക്കിയാ നീയെന്തോന്നു ചെയ്യുമെടി വികൃതിപ്പെണ്ണേ!"

"ഓ, ഞാൻ പിന്നങ്ങു മുങ്ങിപ്പോവൂല്യോ? ചുമ്മാ തിരിക്കണം ചേട്ടാ."

"കളിയാക്കാതെ. വള്ളം ഞാൻ മുക്കുമേ..."

"ഞാനൊരു മൈനയായി മാനത്തോട്ടു പറന്നു പോകും."

"എന്നാൽ പറന്നോ, കാണട്ടെ!"

വഞ്ചി മുങ്ങിയപ്പോഴും മൈനയ്ക്കു് പറക്കാൻ മറന്നുപോയെന്നു തോന്നുന്നു. അവൾ ആറ്റിൽ കൈകാലിട്ടടിച്ചു പാവാടയും ബ്ലൗസും നനഞ്ഞു. ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ചന്തു അവളെ ഒരു കൈകൊണ്ടു് പൊക്കിയെടുത്തു് ഒരു കയ്യിൽ വഞ്ചിയും, മറുകയ്യിൽ മൈനയുമായി ആ മല്ലൻ ആറ്റിൽനിന്നു കയറി.

അങ്ങനെ അനവധി രംഗങ്ങൾ അവന്റെ ഓർമ്മയിൽക്കൂടെ കടന്നുപോയി.

അന്നൊന്നും അവൾ തന്നെ വിട്ടുപോകുമെന്ന് അവൻ വിചാരിച്ചില്ല. എന്നും അവന്റെകൂടെത്തന്നെ അവൾ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അവനാശിച്ചു. പ്രേമത്തെപ്പറ്റിയൊന്നും വിചാരിക്കാൻ അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. അവൻ അവളെ ജീവനെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുന്നു, അത്രമാത്രം. ആ സ്നേഹം അവളെ കല്യാണംകഴിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതാണോ? അല്ല. കല്യാണക്കാര്യമേ അവന്റെ ആലോചനയിലില്ല. ആ കൊച്ചു കുന്നിൻപുറത്തെ കുടിലിൽ കല്യാണം എത്തിനോക്കുകയില്ലെന്ന് അവൻ വിചാരിച്ചു. അവനു കല്യാണം വേണ്ട. അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യക്കെന്തിനു കല്യാണം? ആ നീണ്ട വരമ്പത്തും പറമ്പുകിടക്കുന്ന പാടത്തും പുഴയിലും കായലിലും ഓടിനടക്കണം. വിശക്കുമ്പോൾ വയറുനിറയെ ആഹാരം കഴിക്കണം.

മൈനയെ അവനു കല്യാണംകഴിക്കണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, അവൾ അവനെ വിട്ടുപോകാൻ പാടില്ല. എന്നും ഓമനപ്പാട്ടുകളുമായി അവൾ അവന്റെയടുത്തിരിക്കണം.

മൈനയിൽനിന്നാണ് ആദ്യമായി അവനു ആലോചിക്കുവാനുള്ള ശക്തി ഉണ്ടായതു്. അവൾ അവരെയെല്ലാം ചിരിഞ്ഞുപോകാൻ തയ്യാറാണു്. പ്രായമാകുന്ന പെൺകുട്ടികൾക്കു ചില അവകാശങ്ങളെല്ലാമുണ്ടു്. അതിലൊന്നാണു് അവരുടെ വിവാഹം.

അവളെ എങ്ങും അയയ്ക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അയാൾ മനസാ നിശ്ചയിച്ചു. അവളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു

പോകാൻ വരുന്നവരെ തടക്കാൻ അയാൾ എണീറ്റു. പക്ഷേ, അങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കാൻ അവനെന്തു് അവകാശമുണ്ടു്. അവൻ എതിർത്താലും ഇല്ലെങ്കിലും അവർ പോകും. പോകണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നതു് അവളാണു്. ഒരു വലിയ രാജാവിന്റെ രാജ്ഞിയാകാനാണു് ആ പോക്കു്. അവർക്കു് അവനോടിഷ്ടമില്ലെ?

അവർക്കു പോകണം.

ആ പുരോഗതിക്കു് അവൻ തടസ്സമായിക്കൂടാ.

അവൻ ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തി, അവർ പോകട്ടെയെന്നു്. അവർക്കു തന്നെ വേണ്ടെങ്കിൽ തനിക്കെന്തോന്നു തടസ്സം! എങ്കിലും, അവർക്കീ മനസ്ഥിതി വന്നല്ലോ.

അയാൾ അന്നു കരഞ്ഞില്ല.

മനസ്സിൽ കട്ടത്ത ഒരു ഭാരം തുങ്ങിയതുപോലെ അനുഭവപ്പെട്ട ക്ഷീണം അവനാകെ തളർത്തിക്കളഞ്ഞു. അവളെ യാത്ര അയയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അതിലേറെക്കാളും കൂടുതൽ അവനാണു് ഉത്സാഹം പ്രകടിപ്പിച്ചതു്.

സതീശ് വന്നുപറഞ്ഞു കഥയറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ അമ്പരന്നുപോയി. അവൻ അച്ഛനെത്തിരക്കി പിറകേ പാഞ്ഞു. ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു് ഓടിപ്പോയ അവൻ, പ്രേതലോകത്തിൽനിന്നെന്നപോലെയാണു് മടങ്ങിവന്നതു്. മൈനയെ തിരിയെ കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും, അവനു് അവന്റെ അച്ഛനെ കിട്ടി.

ആ നിലയിലും "മൈന മൈന" എന്ന ജപിക്കുകയാണു് മാതുമ്മാൻ. അവനു് ആ നാട്ടുവിട്ടു് എവിടെയെങ്കിലും പോകണമെന്നു തോന്നിയിട്ടു് കുറേനാളുകളായി. മാതുമ്മാനെ ഈ നിലയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് എവിടെ പോകാനാണു്?

പുഴക്കടവിൽനിന്നു് അവൻ നേരെ കായലിനുള്ളിലേക്കു കടന്നു. അലക്ഷ്യമായി ജലപ്പരപ്പിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആകാശം കാറുകൊണ്ടുമൂടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കട്ടത്ത മഴപെയ്യുന്ന മട്ടുണ്ടു്. കായലിൽ പൊഴിമുറിയും. കടലും കായലും ഒന്നിച്ചുചേർന്നു് അവിടം മുഴുവൻ പ്രളയത്തിൽ മുങ്ങും.

കൊച്ചുകോതയിലെ കലങ്ങൽ ജലംകൊണ്ടു് കായൽ നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു ഓളങ്ങൾ ക്രൂരതൽ ക്രൂരതൽ ഉയരുന്നു. വള്ളക്കാരുടെ നീട്ടിവലിച്ച വിളി, ക്രൂരകാരെ അടിയന്തരം കൂടിത്തിലെത്തിക്കൊള്ളാൻ മുന്നറിവു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞാൽ മഴപെയ്യും.....

ഒരു ജലപ്രളയംവന്നു ലോകം മുടിയുകിൽ!

11

സരസ്വതി രണ്ടും കല്പിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിയതു്. അവൾക്കു സണ്ണിയെ കാണണം. അയാൾ മധുരവചസ്സുകൾകൊണ്ടു് അവളെ വശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. വിവാഹം കഴിക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. അവളുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ധനം മുഴുവൻ അയാൾ അപഹരിച്ചു. പകരം അവൾക്കു നല്കിയതു് ഏതാനും നോട്ടുകളും മുക്കുവണ്ടങ്ങളും മാത്രം.

വഞ്ചനയ്ക്കു പകരം ചോദിക്കാതെ അവൾ അടങ്ങുകയില്ല. സ്ത്രീയെന്നു വച്ചാൽതന്നെ ഒരു വഞ്ചനയാണു്. വഞ്ചനയോടെതിരിടാൻ വഞ്ചനയ്ക്കു ശക്തിയുള്ളൂ. "സ്ത്രീഹൃദയം ദുഷിച്ചാൽ, അതു ലോകം മുഴുവൻ വിഷവായുവിൽ മുക്കു"മെന്നു് കവികൾ പാടിയിട്ടുണ്ടു്. നന്മയുടേയും തിന്മയുടേയും പരകോടികളാണവർ.

സരസ്വതിക്കു് അയ്യരോടു സമാധാനം ചോദിക്കണം. അയ്യർ ഇന്നു് ഒളിവിലാണു്. ഏതോ ഒരു തെണ്ടിപ്പെണ്ണിനുവേണ്ടി അധഃപതിച്ച ആ മനുഷ്യജീവി ഒളിവിൽ താമസിക്കുന്നു. സണ്ണിയെ കണ്ടുകിട്ടണമെങ്കിൽ, അവളെ കണ്ടാൽമതി. അതിനുവേണ്ടി അവൾ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചതാണു്.

തിരെ അപ്രതീക്ഷിതമായിട്ടായിരുന്നു അവൾക്കാ വിവരം ലഭിച്ചതു്. ടൗൺസ്ട്രീറ്റിലെ നാലാംനമ്പർ വീട്ടിൽ അവളുണ്ടെന്നു്. ലൂസിയുടെ സഹോദരിയായ ജാനമ്മയാണു് അവിടെ താമസിക്കുന്നതു്. ലൂസിയും ജാനമ്മയും സരസ്വതിയും പരസ്പരം പരിചയക്കാരും സണ്ണിയുടെ സഹപ്രവർത്തകരുമാണു്. മൈനയെ മുകളിലത്തെ മുറിയിൽ കൊണ്ടിരുത്തിയതിനുശേഷം ജാനമ്മ ആ വിവരം രഹസ്യമായി സരസ്വതിയെ അറിയിച്ചു.

ആ കുപ്രസിദ്ധമായ ടൗൺസ്ട്രീറ്റിൽ മൈന എങ്ങനെ വന്നെത്തി. ജാനമ്മയെ അറിയാത്തവർ വിദൂരനഗരങ്ങളിൽപ്പോലും ആരുമില്ല. നാട്ടിലെ ഉന്നതരായ വ്യക്തികളുടെ ഒരു നല്ല പട്ടിക സൂക്ഷിക്കുന്ന അവളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ അഞ്ചെട്ടു യുവതികളും താമസമുണ്ടു്. അവരിൽ ഒരാളായിട്ടാണോ മൈനയും അധഃപതിച്ചതു്?

അല്ല, അവൾ അകപ്പെട്ടുപോയതാണു്. ജ്ഞോയി മാസ്റ്ററെ കസേരകൊണ്ടടിച്ചുവീഴിച്ചിട്ടു് അവൾ ഓട്ടകയായിരുന്നു. പുറകേ ആരെങ്കിലും വരുന്നുണ്ടോ എന്നു് അവൾ ക്രുദ്ധക്രുദ്ധം തിരിഞ്ഞുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെയായിരുന്നു ആ ഓട്ടം. മെയിൻറോഡുകളും ഉൗടുവഴികളും കറങ്ങിത്തിരിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ അവളൊരു തെരുവിലെത്തി. പക്ഷേ അതു് ടൗൺസ്ട്രീറ്റാണെന്നു് അവൾ അറിഞ്ഞില്ല. നടന്നു തളർന്നു് അവൾ മുമ്പിൽ കണ്ട ഒരു വരാന്തയിൽ കയറിയിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് ആ മുൻവശത്തെ വാതൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. മദ്ധ്യവയസ്കയായ ഒരു സ്ത്രീ അവളെ അനുകമ്പയോടെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി അവരുടെ നോട്ടത്തിൽ അനുകമ്പ നിഴലിച്ചിരുന്നില്ല. നേരമറിച്ച് അവർ, അവൾ വരുമെന്നു കാത്തിരിക്കയായിരുന്നോ എന്നു തോന്നും.

"വരൂ, അകത്തു കയറിവരൂ. ഇവിടെ ഇരുന്നുകളഞ്ഞതെന്താ?"

ജാനമ്മ അവളെ വീട്ടിനുള്ളിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുപോയി, ഒരു മുറിയിൽക്കൊണ്ടിരുത്തി. അവൾക്ക് വിശപ്പുണ്ടെന്ന് അവർ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കി. നല്ല ഒന്നാംതരം സർബത്തും കുറെ ആഹാരവും അവളുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവച്ചു. അവരുതന്നെ ആ ആഹാരത്തിന്റെ തൊലിയടർത്തു് അവളുടെ കയ്യിൽ വച്ചുകൊടുത്തു.

"ഇതാ, ഈ ആഹാരം തിന്നു് സർബത്തും കുടിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം നമുക്കു സംസാരിച്ചാൽ മതി."

ഈ ലോകത്തു് ഇങ്ങനെയും സ്നേഹംനിറഞ്ഞ മനുഷ്യകളുണ്ടല്ലോ എന്നു മൈന അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഒരമ്മയുടെ വാത്സല്യമാണു് ആ സ്ത്രീയിൽ ദൃശ്യമാകുന്നതു്. യാതൊരു പരിചയവുമില്ലാത്ത തന്നെ അവരിങ്ങനെ സ്വീകരിച്ചു സല്ക്കരിക്കാൻ കാരണം? എന്തായാലും നല്ല വിശപ്പുണ്ടു്. സർബത്തു കുടിക്കുകതന്നെ.

ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉള്ളിൽച്ചെന്നതോടെ അവളുടെ കണ്ണുകൾ തെളിഞ്ഞു. മനസ്സു് വീണ്ടും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതോടൊപ്പം ഏതോ ഒരു വിപശ്ശങ്കയും! അതാരാണു കൂടിനില്ക്കുന്നതു്?

മുറിയുടെ വാതില്പുൽ ഏതാനും ചെറുപ്പക്കാരി പ്പെണ്ണുങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് അവളെ നോക്കി എന്തൊ ക്കെയോ പറഞ്ഞു ചിരിക്കയാണ്. ആരാണവർ? ജാനമ്മ അവരുടെനേക്ക് ആംഗ്യം കാണിച്ചു. അവർ പിന്നെ ആ വാതില്പുൽ നിന്നില്ല.

"വരൂ കുഞ്ഞേ! നീ ഇവിടെ ഇരിക്കണ്ടാ. നിനക്ക മുകളിലത്തെ ഒരു മുറി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പോയി കുളിച്ച് ഡ്രസ്സു മാറിക്കഴിയുമ്പോൾ ഊണു കാലമാകും. വിലപിടിച്ച സാരികൾ അവിടെയുണ്ട്. ആഭരണങ്ങൾ എന്തു വേണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉടനെ വരുത്തിത്തരാം.

ഇതെന്തുത്തുതം! വിലപിടിച്ച സാരികൾ അവൾ ക്കെന്തിനു്? ആഭരണങ്ങൾ അണിയാനുള്ള കൊതി യാണോ അവളെ അവിടെ എത്തിച്ചതു്.

"ഇതൊക്കെ എനിക്കു വേണ്ടമ്മേ!"

"വേണമെന്നും വേണ്ടെന്നും പറയുന്നതു ശരിയാ ണു്. "ശരി" എന്നു പറയേണ്ടതു മാത്രമാണു നിന്റെ ചുമതല."

അവളെ മുകളിലത്തെ നിലയിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി അവർ മുറി കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അപ്പോഴ ത്തേക്കും ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കനായ മനുഷ്യൻ ജാനമ്മയുടെ അരികിൽ വന്നു. അയാളുമായി അവർ അല്പം അകന്നു നിന്നു സംസാരിച്ചു. അയാളെ യാത്രയയച്ചിട്ട് അവർ തിരിച്ചുവന്നു് അവളുടെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ നോട്ടത്തിനു് എന്തോ പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ചൂളിപ്പോയി.

ജാനമ്മ കോണിപ്പടി ഇറങ്ങിയതോടെ ആ വാതിലും അടഞ്ഞു. അല്പംകഴിഞ്ഞു് സരസ്വതി വന്നാണു് ആ വാതിൽ തുറന്നതു്. അവളുടെ കോപാരുണിത നേത്രങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ മൈന ഭയപ്പെട്ടു വിറച്ചുപോയി. ആരാണു് ഈ പുതിയ യുവതി. അവളെന്തിനാണു തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നതു്. ഗംഭീരഭാവത്തിൽ സരസ്വതി അവളോടു ചോദിച്ചു:—

"മൈനയെന്നല്ലേ നിന്റെ പേരു്?"

"അതെ."

"ആ മനുഷ്യനെ നീ എന്തുചെയ്തു?"

"ഏതു മനുഷ്യൻ?"

"എടീ തെണ്ടിപ്പട്ടീ! കള്ളം പറയരുതു്. രക്ഷ വേണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞോ, അയാളെവിടെ?"

മൈനയ്ക്കു കാര്യമൊന്നും മസ്സിലായില്ല. അവൾ ആരെപ്പറ്റിയാണു ചോദിക്കുന്നതു്? സംഭ്രാന്തയായ അവൾ ഉത്തരമൊന്നും പറയാതെ സരസ്വതിയുടെ മുഖത്തുതന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സരസ്വതിയുടെ ക്ഷമ നശിച്ചു. തറയിൽ ശക്തിയായി ചവിട്ടിക്കൊണ്ടു് അവൾ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു:— "നീ പറയില്ലേ? തെണ്ടി, നിന്നെക്കൊണ്ടു ഞാനതു പറയിക്കും."

"ആരെപ്പറ്റിയാണു നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതു്?

നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, അല്ലേ? സണ്ണി! നിന്റെ മയക്കുവലയിൽ അകപ്പെട്ട നാടും വിടുമുപേക്ഷിച്ചു് എനിക്കു തന്നിട്ടുള്ള വാക്കും തെറ്റിച്ചു കടന്നുകളഞ്ഞ മനുഷ്യൻ.

അയാളെ ഭർത്താവായി കിട്ടാനല്ല, ഞാൻ അഭിനയിക്കുന്നതു്. എനിക്കയാളോടു് പകരം ചോദിക്കണം. നീ അയാളുടെ വെപ്പാട്ടിയായിരുന്നില്ലേ? നിന്നെയുംകൊണ്ടു് മധുവിധു ആഘോഷിക്കാനല്ലേ അയാൾ നാട്ടിൽ വിട്ടതു്. എടീ, നീയല്ലേ അയാളെ നശിപ്പിച്ചതു്.....

മൈനയുടെ വാക്കുകൾ ഹൃദയത്തിൽ, ഒരഗ്നിയുടെ... ആളിക്കത്തലുണ്ടായി. ഒരഭിമാനഭംഗത്തിന്റെ ആവേശം എവിടെനിന്നോ അവൾക്കുമുണ്ടായി. അവൾ ചൊടിച്ചുകൊണ്ടു മറുപടി പറഞ്ഞു:— "നിങ്ങൾ പറയുന്നതുപോലെ ഒരു തെണ്ടിപ്പട്ടിയല്ല ഞാൻ."

"എന്തെടീ നീ പറഞ്ഞതു്? വേശ്യേ?"

"അതു ഞാനല്ല."

ഠേ! എന്നൊരടി മൈനയുടെ കവിൾക്കുറ്റിയിൽ വീണു. അവൾ അയ്യോ എന്നു നിലവിളിച്ചുംകൊണ്ടു് കണ്ണുപൊത്തി. കണ്ണിൽനിന്നു തീപ്പൊരി പറന്നു. തല കറങ്ങുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവൾ തളർന്നു താഴെയിരുന്നു.

സരസ്വതി അപ്പോഴും കലികൊണ്ടു വിറയ്ക്കുകയാണു്. "പിന്നെയാരാടീ വേശ്യേ? ഞാനോ? എടീ, നീയും ആ കിഴവനുമായിട്ടല്ലേ അയാളെ മയക്കിയെടുത്തതു്? നിങ്ങളുടെ വലയിൽ വീണതിനുശേഷമല്ല അയാൾ നശിച്ചതു്? പതിവ്രതാത്വം പാലിക്കാനാണോടീ നീ ഈ ടൗൺസ്ട്രീററിൽ വന്നു താമസിക്കുന്നതു്! ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞോക്കു്...ഉം..."

അവൾ വീണ്ടും മൈനയെ അടിക്കാൻ കയ്യ് ഓങ്ങി. മൈന ഭയത്തരളിതയായി അവളോടപേക്ഷിച്ചു:- "എന്നെ അടിക്കരുതേ! ഞാൻ ഒരു തെറ്റും ചെയ്തവളല്ല."

"അയാൾ എവിടെയാണെന്നു പറ!"

"എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ."

"പിന്നെ ആക്കറിയാം?"

"അതും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ."

"റാസ്കൽ!"

വീണ്ടും സരസ്വതി അവളെ ഊക്കോടെ പ്രഹരിച്ചു. വേദന സഹിക്കാനാവാതെ അവൾ അവിടെക്കിടന്നു നിലവിളിച്ചു. പക്ഷേ ആ വിളി ആരും കേട്ടില്ല. പകരം താഴത്തെ നിലയിൽനിന്നു് ക്ലാസ്സിരികൾ മാത്രം!

സണ്ണിയെ അവൾ വശീകരിച്ചതല്ലെന്നും അയാളെ കണ്ടിട്ടു് നാൾ കുറച്ചായെന്നും മറ്റുമുള്ള കഥകൾ കരച്ചിലിന്നിടയിൽക്കൂടെ അവൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ "കഥാപ്രസംഗങ്ങ"ളൊന്നും സത്യമാണെന്നു് സരസ്വതി വിശ്വസിച്ചില്ല. സണ്ണി എവിടെയുണ്ടെന്നറിയുന്നതിൽക്കവിഞ്ഞു് അവൾക്കു മറ്റൊന്നും കേൾക്കണ്ട. മൈനയിൽനിന്നു് അതു് അറിയാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കോപംകൊണ്ടും അസഹ്യതകൊണ്ടും അവളൊരു ഭ്രാന്തിയായി മാറി. പാവം, മൈന! അവളുടെ കവിളുകളിൽക്കൂടെ ചോരയൊഴുകി. ബോധം നശിച്ച

മട്ടിൽ അവളെ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് സരസ്വതി വെളിയിലേക്കിറങ്ങി.

അവൾ കോണിപ്പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ അവിടെ വലുതായൊരൊച്ചകേട്ടു. ഒരു വൃദ്ധൻ ചാടിക്കയറി വരികയാണു്.

"എവിടെ, എവിടെയെന്റെ പൊന്നുമോളു്?"

വരാന്തയിൽവച്ചുതന്നെ പെണ്ണങ്ങൾ അയാളെ തടഞ്ഞു:

"നില്ലുവിടെ? എവിടെ കയറിപ്പോകുന്നു?"

"എന്റെ മകളെ നിങ്ങൾ ഏതു മുറിയിൽ അടച്ചിരിക്കുന്നു? പറയിൻ. എനിക്കവളെക്കാണണം. കച്ചവടത്തിനു കൊടുക്കാനല്ല, ഞാൻ അവളെ വളർത്തിയതു്. അവൾ ഇവിടെയുണ്ടു്. തീർച്ചയായുമുണ്ടു്."

"നിർത്തുവെടോ.....ഇറങ്ങിപ്പോക്ര വെളിയിൽ. തന്റെറയാരും ഇവിടെയില്ല"

"ഉണ്ടു്: ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടു്. അവൾ ഇവിടെയുണ്ടെന്നു നെയ്ത്തുശാലയിലെ പൊങ്കൊച്ചുങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അവളെക്കണ്ടതായിപ്പറഞ്ഞു. വിടുവിൻ എന്നെ, വിടുവിൻ. ഞാനവളെ കൊണ്ടുപൊകൊള്ളാം. വിടുവിൻ!"

കയ്യൽ കയറിപ്പിടിച്ച ജാനമ്മ, വൃദ്ധന്റെ തട്ടകൊണ്ടു് ഒരു മൂലയിൽ ഉരുണ്ടുവീണു. പെണ്ണങ്ങൾ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് അയാളെപ്പൊതിഞ്ഞു.

"പിടിക്കുവിൻ! ഭ്രാന്തൻ.....ഭ്രാന്തൻ!"

"എന്നെത്തൊട്ടാൽ....." വൃദ്ധൻ സംഹാരരുദ്ര
നപ്പോലെ മുമ്പോട്ടു ചാടി. പെണ്ണുങ്ങൾ പേടിച്ചോ
ിഞ്ഞു. അയാൾ കോണിപ്പടിയുടെ ചുവട്ടിൽ ഓടി
ചെല്ലുമ്പോൾ സരസ്വതി അളിക്കത്തുന്ന ജ്വാലയെപ്പോ
ല ഇറങ്ങിവരികയായിരുന്നു. വൃദ്ധൻ അവളോട് കേണ
പക്ഷിച്ചു:—

"എന്റെ പോന്നുമോൾ അവിടെയുണ്ടോ? എന്റെ
ചെല്ലക്കിളി അവിടെയുണ്ടോ? മൈനേ!"

സരസ്വതി അയാളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി പുച്ഛരസ
ത്തിൽ കാക്കിച്ചുണ്ടുകോട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:— "അതാ, അ
ുറിയിൽ കിടപ്പുണ്ട് ശവം! ചുടുകാട്ടിലേയ്ക്കെടുത്തു
കൊണ്ടു പൊയ്ക്കോളൂ."

12

കാറ്റ് ചീറിയടിച്ചു. ചെറിയ തോതിലാരംഭിച്ച മഴ ശക്തിപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. അഭിമാനഭംഗം നേരിട്ട ഒരു യോദ്ധാവിനെപ്പോലെ പ്രകൃതി ഒരു അവസാനക്കളിക്ക് രങ്ങുകയാണു്.

മലപോലെ ഉയർന്നുവിഴുന്ന തിരകൾ ഭ്രമണ ലത്തെ പ്രകമ്പനംകൊള്ളിച്ചു. പൊഴിമുറിഞ്ഞു് കടലു കായലും ഒന്നിച്ചുചേർന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ഈ ഭീകര സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കിയ വള്ളക്കാർ നേരത്തേതന്നെ കൂടിലുകൾ പറിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

വിശേഷിച്ചും ഇക്കൊല്ലത്തെ കർക്കടകം രണ്ടി ലൊന്നു തീരുമാനിക്കുവാൻതന്നെ തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയിരി ക്കയാണു്. ലോകാവസാനം കണക്കാക്കിയ മിസ്റ്റിക്കു കളെ ഒന്നുകൂടെ കാണണം. എത്ര ആട്ടുരോമക്കുപ്പാ ങ്ങളുംകൊണ്ടു് അവർ ഏതു ആൽമണ്ടു പവ്വത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറുന്നു എന്നറിയണം. മറവുള്ളവരുടെ നാശം കാണുവാൻ അവർമാത്രം ജീവിക്കുന്നതെന്തിനു്? പവ്വ ത്തോളം കൂതിച്ചുചാടുന്ന പരിശ്രമപരിശീലനത്തിന്റെ കടലും കായലും മാത്രമല്ല, ഇപ്പോൾ കൊച്ചുകോതയുടെ ക്രൂടി കലിയിളകിയിരിക്കുന്നു. തന്നുവഴി തനയന്മാരും

ചിങ്ങത്തുരുത്ത് ഒരു തുറമുഖമല്ലെങ്കിലും മോവിയിൽ ഒരു തുറമുഖമാകുവാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ള സ്ഥലമായിരുന്നു. വിസ്താരമേറിയ കായലും വീതിക്കുടിയ അഴിയും, കായലിൽ കടന്നാൽ കൊച്ചുകോത തുടങ്ങിയ നദികളാകുന്ന കൈവഴികളുംകൊണ്ട് അറബികൾ പണ്ടേ അതൊരു തുറമുഖമായി കരുതിയിരുന്നു. ക്രൂടെക്രൂടെ പത്തേമാരികൾ കടലിൽനിന്നു കായലിലേക്കു കടക്കും. ധാരാളം വള്ളങ്ങളും ഉൾനാടുകളിൽനിന്നും കായലിലൂടെ കടലിൽ കടന്നു കപ്പലുകളെ അഭിമുഖീകരിച്ചു നിങ്ങാറുണ്ട്.

രണ്ടു ദിവസത്തിനു മുമ്പുവരെ ആ കായലിൽ ജീവചൈതന്യം കളിയാടിയിരുന്നു. പ്രകൃതി ക്ഷോഭിച്ചപ്പോൾ ജീവൻ അതിന്റെ ക്രൂട്ടിൽ അഭയം തേടി. കടലിൽ ദൂരെയായി ഒരു കപ്പൽ നങ്കൂരമടിച്ചുനില്ക്കുകയാണ്. വള്ളങ്ങൾ അനുഗ്രഹിച്ചാൽ മാത്രമേ അതിന്റെ പള്ളവീർക്കൂ. എന്നിട്ടുവേണം അവയ്ക്ക് പുറംകടലിൽ പോയി വിശ്രമിക്കാൻ.

അറബികൾ പത്തേമാരിയുമായി ആ കായലിൽ വരാറുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. നിറച്ചു പേരീന്തപ്പഴവും കൊണ്ടാണവർ വരുന്നതു്. പക്ഷേ, ഇടയ്ക്ക് ഏതോ കുബുദ്ധികൾക്ക് അവരിൽ അസൂയതോന്നി. അനാവശ്യമായ ഒരു പരിശോധന നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി പേരീന്തപ്പഴങ്ങൾക്കിടയിൽനിന്നും കുറെ വ്യാജസാധനങ്ങൾ അവർ കണ്ടെടുത്തു. പേരീന്തൽപഴങ്ങൾ പോകട്ടെ, സിലോണിൽനിന്നു പാക്കുംകയറുമായിവരുന്ന പാക്കപ്പലുകൾ

ളേയും അവർ തടയുന്നുണ്ട്. അതിനുള്ളിൽ തീരുവ കൊടുക്കാത്ത സാധനങ്ങളാം ഉണ്ടെന്നു്. വ്യാജറിസ്റ്റു വാച്ചു്, കവപ്പു് തുടങ്ങിയവ. അല്ല, അവയിൽ ഒരെണ്ണത്തിലും മുൻപറഞ്ഞ വ്യാജസ്വർണ്ണം ഉണ്ടായിരുന്നുപോൽ.

ഏതായാലും സ്വർണ്ണത്തിനു് ഈ വ്യാജമുദ്രകുത്തിയ ബുദ്ധിയെ അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു നാലുപേർ സ്വർണ്ണമാണെന്നു പറഞ്ഞാലല്ലേ അതു സ്വർണ്ണമാകൂ.

നഗരത്തിൽ ഇതുപോലെ സാധനങ്ങളുടെ വലിയ കമ്പോളമുണ്ടു്. സണ്ണി ഒരു കണക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ അവരുടെ നേതാവും. കള്ളനോട്ടടിസംഘം അവകാശപ്പെടുന്നതു് അയാളും അവരുടെ എല്ലാമാണെന്നാണു്. ഏതായാലും അയാൾ ഒരുപാടു സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു വ്യാജസ്വർണ്ണത്തെ അയാൾ തനിസ്വർണ്ണമായി മാറ്റി. കള്ളനോട്ടുകളും അയാളുടെ കയ്യിൽ നല്ല നോട്ടുകളായി മാറി. അതിന്റെ അവസാനകാലത്തായിരുന്നു ഒരു പരമദ്രോഹി ചെന്നു പോലീസിനു പിടികൊടുത്തതു്. ഒരഞ്ചെട്ടു ദിവസംകൂടെ താമസിച്ചുപോരായിരുന്നോ ആ സാഹസത്തിനു്.

സണ്ണിക്കു് സ്വർണ്ണം ചരൽക്കല്ലുപോലെയാണു്. ഒരുളവിൽ പണം നേടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഒന്നും വേണ്ടാത്ത ഒരവസ്ഥ വന്നുകൂടുമല്ലോ. ഇനിയും ഈ ബിസിനസ്സു് നിർത്തണമെന്നു് അയാൾ നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണു്. അനുഭവത്തിനില്ലാത്ത സമ്പത്തു് ആർക്കുവേണം?

ഇനി വേണ്ടതു് ഒരു കൊച്ചു സുന്ദരിപ്പെണ്ണിനെ വിവാഹംകഴിച്ചു സ്വസ്ഥമായി ജീവിക്കുക എന്നതാണു്. അയാൾ 'ബിസിനസ്സ് ലൈനി'ലൂടെ പലേ പ്രമുഖാംഗനകളേയും സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരുടെയെല്ലാം സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യേകത മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന അയാൾ ഉള്ളുകൊണ്ടു് അവരെ വെറുത്തു. കളങ്കലേശം കലരാത്ത ഒരു ഗ്രാമീണബാലികയെ തട്ടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ, അയാളുടെ അവസാനത്തെ ആഗ്രഹവും നിറവേറും.

സതീശനു് അയാളുമായുള്ള പരിചയം ഏറ്റവും അടുത്തകാലത്താണുണ്ടായതു്. നഗരത്തിലെ 'നല്ലവരു'മായി പരിചയപ്പെടാനുള്ള സണ്ണിയുടെ സൂത്രത്തിൽ സതീശനും വീണുപോയെന്നേയുള്ളൂ. ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം സിനിമാശാലകളിൽവച്ചും, അപൂർവ്വം ചില വിരുന്നു സൽക്കാരസ്ഥലങ്ങളിലുംവച്ചു് അവർ അടുത്തു സംസാരിച്ചു.

സതീശൻ നാട്ടിൻപുറത്തേക്കു പോകുകയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെയും ഒരു സഹചാരിയായി സ്വീകരിക്കുവാൻ അയാളാവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ നയനാഭിരാമതകൾ കണ്ടിട്ടില്ല. സ്നേഹിക്കുവാൻ മാത്രമറിയാമായിരുന്ന സതീശൻ അയാളെ സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ മുന്നും പിന്നും നോക്കാതെയുള്ള പരിചയപ്പെടൽ ഒരു സാധുകുടുംബത്തെ അനാഥമാക്കിത്തീർക്കാനിടയാക്കി.

കള്ളനോട്ടു പ്രവർത്തനം, വ്യാജച്ചരക്കു വ്യാപാരം, കറക്കുകമ്പനികൾ തുടങ്ങിയവ വെളിച്ചത്തിൽ കൊണ്ടു വരാൻ ശ്രമം തുടങ്ങിയതോടെ, സണ്ണി തന്റെ മാർഗ്ഗം ഒന്നു മാറ്റി. താൻ അന്നുവരെ കൊള്ളയടിച്ചു സമ്പാദിച്ച മുഴുവൻ തുകയും സ്വർണ്ണവും പണ്ടങ്ങളുമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി വിദേശരാജ്യങ്ങളിലെവിടെയെങ്കിലും താമസമുറപ്പിക്കുവാൻ അയാൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മൈനയുടെ പ്രതിഷേധം അയാൾ വകവച്ചില്ല. അവളാ നരകത്തിൽ കിടന്നു നശിക്കട്ടെ. ജോയിമാസ്റ്റർക്കും അയാളുടെ പങ്കു കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞു.

സമ്പാദ്യം മുഴുവനും ഒരു പാകെട്ടിയ വഞ്ചിയിൽ ഭദ്രമായി നിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ തനിയേ ചിങ്ങത്തുരുത്തിൽ കടന്നു. അകലെ, കടലിൽ ഉള്ളിലായിട്ട് ഒരു കപ്പൽ അയാളെയും കാത്തു കിടപ്പുണ്ട്. അവിടെ ചെന്നെത്തുന്നതോടെ അയാൾ രക്ഷപെട്ടും.

ആ കലങ്ങിമറിഞ്ഞ കാലാവസ്ഥ തനിക്കനുകൂലമാണെന്ന് അയാൾ ആദ്യം വിചാരിച്ചു. കടവിലും കായലിലും വഞ്ചികളൊന്നുമില്ല. രഹസ്യമായിത്തന്നെ കായൽ കടക്കാം.

കാറ്റു ചീറിയടിച്ചു. കടലിലെ ജലം കായലിലേക്കിരച്ചുകയറുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. അല്ല കായൽ ജലം കടലിലേക്കായിരിക്കും. നാലുഭാഗത്തുനിന്നും കുതിച്ചുയരുന്ന വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങൾ കായലിനെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇതുയും വൻപിച്ച തിരമാലകൾ ഇതിനുമുമ്പ് അയാൾ കണ്ടിട്ടില്ല. പലപ്പോഴും ഉരുണ്ടുയരുന്ന തിര കൾക്കുള്ളിൽ തൊട്ടിലിനുള്ളിലെന്നപോലെ അയാളുടെ വഞ്ചി ആടിക്കൊണ്ടു കിടക്കേണ്ടിവന്നു. കരയോ കട ലോ കാണാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ചാറൽമഴ പേമാരി യായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ചീറിയടിക്കുന്ന മിന്നലും കടലി ളക്കുന്ന ഇടിയും...ഇതെന്തൊരു വൈപരീത്യം.

അയാൾ വഞ്ചി മുന്നോട്ടു വിടുവാൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു ന്തോഷം പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു് കായലിലെ ജലമാകെ ഒരു ചുഴിയിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. അയാളുടെ വഞ്ചി ആ ചുഴിയിൽ അകപ്പെട്ടു നട്ടം തിരി ഞ്ഞുതുടങ്ങിയിട്ടു എത്രയോ മണിക്കൂറുകളായി.

അന്നുവരെ അയാൾ സമ്പാദിച്ച ധനം അതിനക ത്തുണ്ടു്. അയാൾ ഏകനായിട്ടാണു് അതിൽ സഞ്ചരി ക്കുന്നതു്.

നിമിഷം കഴിയുന്തോറും അയാളുടെ ഭയം വർദ്ധിച്ചു വന്നു. താൻ ആ പ്രളയത്തിനുള്ളിൽ അടിയുമോ എന്നു പോലും അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു. വഞ്ചിയിൽ അയാളെ സഹായിക്കാൻ ആരുമില്ല. സഹായത്തിനായെങ്കിലും കൂടെ കൊണ്ടുപോരാത്തതു് ആപത്തായെന്നു് അപ്പോ ഴാണു് അയാൾക്കു തോന്നിയതു്. ഒന്നുറക്കെ നിലവിളി ച്ചാലോ? ആരു കേൾക്കാൻ. അയ്യോ വള്ളം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നില്ലല്ലോ.

അയാൾ പാമരത്തിൽ പല സൂത്രങ്ങളും പ്രയോഗി ച്ചുനോക്കി. യാതൊരു ഫലവുമില്ല. നശിച്ചു. ആ

പായകെട്ടിയതുതന്നെ ആപത്തായിരുന്നു. അയാൾ അതു അഴിച്ചുകളയുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. കയറിൽ കൈ വെക്കാത്ത താമസം ഒരു ചുഴലിക്കാറ്റുവന്നു് പായയും അടിച്ചുപറത്തിക്കൊണ്ടുപോയി.

അയാൾ അയ്യോ എന്നു നിലവിളിച്ചുപോയി. ഒരു ഘോരമായ ഇടിയും മിന്നലും അയാളുടെ വള്ളത്തെ തല കീഴായി ഇളക്കിമറിച്ചു വഞ്ചിയിലെ പാമരം രണ്ടായി പിളർന്നിരിക്കുന്നു.

അയാൾ ആവുന്നത്ര ശക്തിയോടെ നിലവിളിച്ചു. കര അടുത്തുതന്നെയാണു്. പക്ഷേ അവിടെ ആരുണ്ടു് തന്റെ വിളികേൾക്കാൻ. അഥവാ വിളികേട്ടാൽപോലും ആ മൃത്യുവിൽ ചാടിയിറങ്ങാൻ ആർക്കു ധൈര്യംവരും?

അയാൾ സംഭ്രാന്തനായി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വള്ളം പിളർന്നുപോയി. അതിനുള്ളിൽ വെള്ളം കയറുന്നു. അയ്യോ, വള്ളം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും എടുത്തെറിയപ്പെടുന്നു.

അന്നാദ്യമായി "ദൈവമേ" എന്നയാൾ വിളിച്ചു. അന്നുവരെ ചെയ്ത സകല അപരാധങ്ങൾക്കും അയാൾ ഈശ്വരനോടു മാപ്പുചോദിച്ചു. ഇനി ഒരു തെറ്റു് ചെയ്യുകയില്ല. ഈയവസരത്തിൽ ഈശ്വരൻ അയാളെ രക്ഷിക്കുമെങ്കിൽ ഒരു ഭക്തനായി അയാൾ ജീവിച്ചുകൊള്ളാം.

വള്ളത്തിൽ സംഭരിച്ച ചരക്കുകളെയാകമാനം കായൽ വിഴുങ്ങുന്നതു് അയാൾ നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു.

മുടിയട്ടെ. അയ്യോ, അയാൾക്കു പ്രാണൻ വീണ്ടുകിട്ടിയാൽമതി. അയാൾ ആ പൊട്ടിയ പാമരത്തിൽ പിടിച്ചുതൂങ്ങി മുകളിലോട്ടു കയറുവാൻതുടങ്ങി. ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട്.....

കായലിന്റെ കരയിൽ ഒരാൾ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇളകിമറിയുന്ന ജലപ്പരപ്പിൽനിന്ന് ചുഴലുന്ന ആ വഞ്ചി അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടു. ആരോ ഒരാൾ നിലവിളിക്കുന്നുണ്ട്. അതാ പാമരത്തിൽ പിടിച്ചുകയറുന്നു. വഞ്ചി മുങ്ങിത്തുടങ്ങി. അല്പനിമിഷങ്ങൾക്കകം ആ നിർഭ്ഭാഗ്യം മുങ്ങും അതോടൊപ്പം അയാളും മരിക്കും.

കരയിൽനിന്ന് ആ ക്രൂരൻ തെല്ലും സംശയിച്ചില്ല. പെട്ടെന്നയാൾ കായലിലെടുത്തുചാടി. ഓളങ്ങൾ മുറിച്ചു മുന്നോട്ടെത്തി. പാമരത്തിൽ ബോധംകെട്ടു തൂങ്ങിക്കിടന്ന ആ മനുഷ്യന്റെ കഴുത്തിൽ പിടിക്രൂടിയതും വഞ്ചി താഴേ ജലത്തിനടിയിൽ താണതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു.

പോയതിനെക്കാൾ വേഗത്തിൽ അയാൾ ആ മനുഷ്യനേയുംകൊണ്ട് കരയിലെത്തി. തീരത്തിൽവന്നു വീണപ്പോൾ സണ്ണിയുടെ ജീവൻ തിരിച്ചുവന്നു. ശ്വാസിക്കുവാനെന്നോണം അയാൾ വായ് തുറന്നും അടച്ചും പരിശ്രമിക്കയായിരുന്നു. പാമരം ഇടിച്ച് അയാളുടെ ശരീരചക്രം ആകെത്തകർന്നുകഴിഞ്ഞു. കണ്ണുകൾ തുറക്കാൻവയ്യാ.

കരയിൽ വീണ കൈകാലിട്ടടിച്ച ആ മനുഷ്യരൂപം ക്രമേണ കണ്ണുതുറന്നു. ഒരു ഞെട്ടക്കം അയാളുടെ ഞരമ്പുകളെ വീണ്ടും പിടിച്ചുകുലുക്കി. "ആരു" എന്നാക്രോശിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ കണ്ണടച്ചുകളഞ്ഞു.

"ചന്തു!"

ചന്തുവാണ് ആ ധീരമായ സാഹസം പ്രവർത്തിച്ച് പ്രളയത്തിന്റെ വായിൽനിന്നും അയാളെ കൊണ്ടുപോന്നതു്.

ചന്തു ആ രൂപത്തെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആരു്? അയാളുടെ കരളിനെ അയാളിൽനിന്നു പിഴുതെടുത്തുകൊണ്ടുപോയ ദുഷ്ടൻ. അയാളെയാണോ താൻ രക്ഷിച്ചതു്. പെട്ടെന്നു് അവന്റെ പല്ലുകൾ ഞെരിഞ്ഞു. ഞരമ്പുകൾ പിടഞ്ഞു. കണ്ണുകൾ ഉരുണ്ടുമറിഞ്ഞു. സണ്ണിയെ വലിച്ചെടുത്തു വീണ്ടും കടലിലേയ്ക്കെറിയുവാൻ അയാൾ കുനിഞ്ഞു.

സണ്ണി മെല്ലെ കണ്ണു തുറന്നു. പക്ഷേ, തിരെ ചൈതന്യമറ്റതായിരുന്നു അതു്. അറച്ചുറച്ചു് ഇതുമാത്രം പറഞ്ഞു:— "ചന്തു നീയെന്നെ രക്ഷിച്ചു...എനിക്കു് മാപ്പു തരു...ചന്തു! ഞാൻ...പോകട്ടെ..." ആ കൊടുങ്കാറ്റു് ചീറിയടിച്ചു. ആ കണ്ണുകൾ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായടഞ്ഞു.

"ചന്തു! ചന്തു" കാറ്റിനെ പിളർന്നുകൊണ്ടു് ദൂരെനിന്നു് ഒരു നിലവിളി അവന്റെ കാതുകളിൽ വീണു. പെട്ടെന്നു് അവൻ അങ്ങോട്ടുതിരിഞ്ഞു.

"ചന്തു! ചന്തു" എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് മാതു മ്മാൻ അവന്റെ നേക്ക് ഓടിവരികയാണു്. അയാ ളുടെ തോളിൽ ഏതോ ഒരു സാധനം തുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. രണ്ടു കൈ കൊണ്ടും വൃദ്ധൻ അതിനെ താങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വൃദ്ധൻ അടുത്തുവന്നു. "ചന്തു! എന്റെ ചന്തു! നമുക്കു കിട്ടിയെടാ, നമ്മുടെ പൊന്നുമോളെ നമുക്കു കിട്ടി. ഇതാ, നിനക്കു കൊണ്ടു തരാൻ ഞാൻ എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു. ഇതാ, വാങ്ങിച്ചോ....."

ചന്തു രണ്ടു കൈകളും നീട്ടി. മാതുമ്മാൻ മൈന യെ അവന്റെ കൈകളിൽ വച്ചുകൊടുത്തു. ബോധം വീണ മൈന പെട്ടെന്നു കണ്ണുതുറന്നു. ഒരു ഞെട്ടലോടെ അവൾ പറഞ്ഞു:— "ചന്തു ചേട്ടാ, എന്നെ ഇനിയും അവരുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കരുതേ! ചേട്ടാ, ചേട്ടാ!"

അവൾ അവന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു മുഖം അവന്റെ മാറിൽ അമത്തി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. മാതു മ്മാൻ കുനിഞ്ഞു് ആ ഭൂമിയിൽനിന്നു് ഒരുപിടി മണ്ണു വാരിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

"പോകാം. നമുക്കിവിടെനിന്നും പോകാം. ഈ ഭൂമി നമുക്കു പറ്റിയതല്ല. ഇവിടെ ഇനിയും പട്ടണ ത്തിലുള്ളവർ വരും, നമ്മെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ. വാ മോനേ! വാ. വിശ്വസിച്ച മണ്ണു് നമ്മേച്ചതിക്കയി ല്ലെടാ. ഇതാ, ഈ പിടിമണ്ണു മതി നമുക്കു താമസിക്കു ന്നിടത്തേക്കു്.....പോകാൻ.....

വാരിയെടുത്ത മണ്ണും മാറിൽ അമത്തിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ട് വൃദ്ധൻ മുമ്പേയും, മൈനയെ തോളിലെടുത്തു കൊണ്ട് ചന്തു പുറകേയുമായി ആ ഭൂമിയിൽനിന്നു പോയി.

സമാപ്തം.

Indic Digital Archive Foundation

1507

ഗീത

തിക്കുറിശ്ശി